

péter
esterházy
BİR KADIN

ÇEVİREN: BERRAK YEDEK

1950 yılında
Budapeşte'de doğan
Péter Esterházy, halen
aynı kentte yaşıyor.
Budapeşte Piaristen
Lisesi'ni bitirdikten
sonra Eötvös-Lorand
Üniversitesi'nde
matematik öğrenimi
gördü. Matematikçi
olabilirdi, uzun süre
futbol oynadı.
Macaristan'da on iki
kitabı yayınlandı,
bunlardan pek çoğu
yabancı dillere
çevrildi. Macar
yazınının
yenileşmesinde rol
oynadı. Eleştirmenler
onu yazının en
büyükleriyle
karşılaştırıyor.
Yayınlanmış
kitaplarından bazıları:
*Wer haftet für die
Sicherheit* (Bayanın
Güvenliğinden Kim
Sorumlu) 1986;
*Klein ungarische
Pornography* (Küçük
Macar Pornografisi)
1987; *Fuhrleute*
(Arabacılar) 1988.

Péter Esterházy

Bir Kadın

Kitabın Özgün Adı
Eine Frau (Almanca) Egy Nő (Macarca)

Almancadan Çeviren
Berrak Yedek

Rezidenz Verlag tarafından 1996'da
yapılan Almanca baskıdan dilimize aktarılmıştır

© 1996 Rezidenz Verlag, Salzburg and Vienna,
Onk Ajans Ltd. – Telos Yayıncılık 1997

ISBN 975-545-0947

Kapakdaki Resim
Martin Monestier, "Kolaj"
Dizgi
Gülcan Doğan
Düzeltili
Hakan Kete
Ofset Baskıya Hazırlık
Telos Yayıncılık
Kapak Tasarım ve Uygulama
Telos Grafik
Kapak ve İç Baskı
Yön Matbaacılık
Cilt
Yalçın Mücellit

Birinci Basım
Ekim 1997

TELOS YAYINCILIK

İmam Adnan Sokak, No: 2, Kat: 4 80080 Beyoğlu - İstanbul
Telefon: (0212) 249 24 80 Faks: (0212) 249 25 48

PÉTER ESTERHÁZY

—

BİR KADIN

Çeviren: Berrak Yedek

Bir Kadın (I)

Bir kadın var. Beni seviyor.

Bir Kadın (2)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor. Gölge diyor bana. Örneğin şöyle diyor: Oradasın ha? Bakıyorum da, burarlarda gizli gizli dolaşıyorsun, gölge. Bir başka zamansa: Gölge, bugün öğle yemeğinde lahana var, duydun mu? Bazen de şaka yapıyor: Sana gölgem yeter. Benden söz ediyor, bu laf bana söylenmiş. Şaka yapması, ille de keyfinin yerinde olduğu anlamına gelmiyor, ama keyfi yerinde olduğunda, birdenbire şöyle haykırdığı da oluyor: gölgeler diyarı! Bunu da üstüme alınmalıyım. Ama eğer keyifsizse –diyelim ki, Lübeck’ten ablası aradı, ya da kendini şişman hissediyor, ben de bunun üzerine, senin etlerini yiyeyim diyorum boşu boşuna– o zaman, ormanı görmesini engelleyen tek ağacın ben olduğumu ileri sürüyor. Onun yanından hiç ayrılmıyorum. Ağzını aaa diye açtığında ben de açıyorum. Oturduğunda, ben de yanına çömelıyorum. Bayıldığında nane ruhu getiriyorum. O kirpiklerini indiriyor, ben ise belli belirsiz titriyorum. Elini kaldırdığında, ben de kaldırıyorum. Çocuklar için duvara elleriyle tavşan, köpek ve kartal gölgeleri yapıyor, ben de o an için tavşan, köpek ve kartal oluyorum. Canım onu çekiyor, ama iş sanıldığı kadar kolay olmuyor ve biz ancak slalom yaparak ilerliyor, düşüp kalkıyoruz. Bazen ona yakın oluyorum, bazen de uzak; ama ortası yok, beklenmedik bir biçimde hep altından girip üstünden çıkmak zorunda kalıyorum. İlişkimize bir çeşit gelgit oluyor. Onu istediğimde, ne demek istiyorsun, gölge? diyerek engelliyor beni; arzumun kokusunu aldığı anda sakinleşiyor, arzum onun arzusunu kamçılanıyor, tam tersine, arzum onun eline geçtiğinde sönüveriyor.

Bazen benimle açık açık konuşamıyor. (Bunun siyasetle, işle, ilişkimizle ya da aileyle ilgili çeşitli nedenleri olabilir. Babası benden pek hoşlanmıyor, işimi bir gölge

oyunu sanıyor, gölgelerin boks maçı diye nitelendiriyor; ben kendimin bir gölgesiymişim, kızının yaşamına gölge düşürüyormuşum, falan filan; bir de hoş, yakışıklı ve çekici biri olmasaydı, hak hukuk tanımayan moruğun biri olduğunu söyledim: Saçına ak düşmüş güzel bir adam!) İşte o zaman kadınının sesi sertleşiyor, sesini değiştirip öyle bir boşvermişlikle konuşuyor ki, yüreğim sanki korkudan titriyor, onu kaybedeceğim diye ödüm kopuyor ve istediği her şeyi yapacak duruma geliyorum. Aaa, gerçekten mi? diyor. Bana çiçek bile alır mıydın yoksa, gölge? Hayır, sen öyle biri değilsin, sen bana çiçek almazdın. Gerekirse almamak için elini bile kırardın..., ve başını hak verirmiş gibi sallıyor. Haklısın, sevgilim, diye yanıtlıyorum, sonra kısa bir süre düşünüyorum, ama o zaman sana alçılı elimle çiçek getirirdim. Onları karnıma dayardım aynen öyle getirirdim sana onları ve getireceğim çiçek kocaman olurdu, dev gibi bir çiçek, alçıyla karnımın arasından kayıp yere düşmemesi için. Örneğin glayör. Sana çoğu zaman glayör alırdım. Elinde glayörle yürüyen biri olurdu. Üretimi artırırdım. Demek öyle, gölge, glayöl demek? Evet, bir tanem.

Glayörler onun kalkanını elinden düşürtüyor, o da beni arzuluyor. Duvara dayanıyor, ölüme mahkûm edilmiş gibi ışıktaki duruyor, yavaşça, kararlı bir biçimde bana yaklaşıyor, duruyor, ben de duruyorum, geriye dönüş yok, duvara sürtünüyor, neredeyse her tarafı palyaçonun yüzü gibi bembeyaz, kireç ve perlit tozu (ısı yalıtım maddesi) kaplı oluyor. Soluk soluğa titriyor, bense kıpırdamıyorum. Şu anda, idam mangasındaki adamlar gibi kadınların da silahlarını doldurduklarını mı söylemeliyim? Yoksa onların yüzleri de mi palyaçolar gibi beyaz, perlit tozu kaplı?

Bir Kadın (3)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor. Beni istiyor. Sürekli telefon edip duruyor. Mesajlar bırakıyor. Bana kendi evinde de mesaj bırakabilmek için kendine bir telesekreter aldı. Çok işi var. Her seferinde farklı bir yerden telefon ediyor. Açık açık konuşamıyorum, diye fısıldıyor bazen telefona. Bir sonraki telefon görüşmesinde açıklama yapıyor. (Nedenler farklı olabiliyor.) Buluştuğumuzda, yapmış olduğu telefon görüşmelerini anlatıp duruyor. Banyo zıngıldıyor, telgraflar, yurtdışı görüşmeleri. O kendinden geçmiş bir halde haince kıkırdıyor.

Bir Kadın (4)

Bir kadın var. Beni seviyor. Beni arayıp adımı söylüyor; sihirli bir sözcükmüş gibi adımı tekrarlayıp duruyor. Aylardır. Ne zaman uyuduğunu merak ediyorum. Telefon hattımda her kim varsa, doğal olarak, galeyana geliyor ve bizi bu nedenle ihbar etmiyor; çünkü arada sırada “görüşmemizi” o da dinleyebiliyor. Bu arada kar yağdı, eridi, su birikintileri kurudu, ağaçlar çiçek açtı, tek tek satılsa da turfanda biber alabiliyoruz artık, bedenim nemli parçalarıyla girintileri yeniden mantara yakalandı, mecliste İkinci Yahudi Kanunu için oylama yapıldı (3 Mayıs’ta), ve Türk ordusu genç Ludwig von Baden, nam-ı diğer Türklouis, tarafından ülkeden defedildi. Kadın on saniye içinde adımı on iki kere söyleyebiliyor, ancak bunu ölçü almamak gerek, çünkü arada sırada ılık su yudumluyor. Şimdiye kadar telefonda hiç konuşmadım, sesimi duyduğunda korkudan ölebileceğini düşünüyorum. Ya da kim bilir, belki de yanlış numara düşmüştür.

Bir Kadın (5)

Bir kadın var. Beni seviyor. Geçmişle savaşıp duruyor, önce kişisel sonra da genel olarak, kendinin ve ülkesinin geçmişiyile. Bir türlü barışı bulamıyor. Örneğin, Világos'un idamını ve 1848 İhtilali'ni hazmedemiyor. Dembinski'nin biraz daha fazla yeteneği olsaymış... Ya da: Neden Kossuth, Görgey'yi hiç sevmemiş. Kızımın nasıl olduğunu biliyor musunuz? Hayır, bilmiyorsunuz. Ah, sakın kırağınkine benzer bir şey gelmesin aklınıza, tam bir barok fırtınası falan gibi bir şey –itiraf ediyorum– öylesine iddialı bir sıradanlık... Ne varsa onu görüyorsunuz. 18 Şubat 1853'te terzi çırağı János Libény, İmparator Franz Joseph'e başarısız bir suikast düzenlemişti. Bakın nasıl gidiyor, nasıl gittiğine bakın, kızım nasıl da yola çıkmış.

Kadın öpüşmeyi seviyor (bkz. Kossuth-Görgey), onu önüne geçilemez bir canlılık sarıyor, gülüyor, kıkırdıyor, anıyor; bütün bunlar değişik öpüşme tarzlarına dahil. İyi bir oyun! Ağzımın içine giriyor, haydi, biraz daha, biraz daha, dili sertleşiyor, neredeyse damağıma vuruyor, orada karanlıkta, benim karanlığımda dilini titretmeye başlıyor. Uysalca, siz öpüşmenin Paganinisi'siniz, diyorum ona. Kapa çeneni! Çalışıyorum! Öpücükler gövdesine tırmanıyor, boynunda, bronzlaşmış kıvrımlarında, yanağında, burnunun üzerinde, göz çukurunun içinde geziniyor, bakışlarında, şakaklarında, başında öpücükler, uylukları hareket ediyor, tek bir seğirme, bana soku-lup benden uzaklaşıyor, kaburgaları da, kemikleri de...

Majtény Düzlüğü'nde, Wagram Çatışması'nda, diyor titreyerek.

Bir Kadın (6)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor. Ağzı kokuyor. Ağzından çeşitli kokular çıkıyor. Bunları ikiye ayırabiliriz, genelde yemek yiyip yemediğine bağlı oluyor kokular. Birincilerin ne kokusu olduğunu bulmak eğlenceli: lahana çorbası ama kuşkusuz, anlamsız bir uğraş bu. Garnitürlü Milano lahanası. Sonra da düz baharatlar: soğan ya da sarmısak. Taze pırasalı yeşil salata ise esaslı bir yürek gücü gerektiriyor. Oysa burada temiz bir kadın söz konusu, başka bir deyişle, bunlar ancak dişlerini fırçaladığı zaman belli oluyor, arada sırada bir de gargara yapınca.

Durum ancak o yemek yemeyince iyice ciddileşiyor; işte o zaman insanların yemek yediği dün diye bir şey, günbatımı diye, zaman diye bir şey kalmıyor; o zaman *böyle bir şey* hiç gerçekleşmiyor; ateş olmadığı için duman yok, mantık da yok, tarih yok, anı yok (böylece ahlak da yok); toprak, ülke, ulus bir yana, toplum da yok; bu kişisel olmayan şeyi, bu pis, ılık çürüme koksununu çıkaran yalnızca bir kişi var (onu tanıdığım için bunları söyleyebiliyorum).

Hayır bu pis bir koku değil, daha hafif, bu yüzden de daha da korkutucu bir şey. Küçük, fena bir soluk. Onu öpmeyi, son derece çok, daha doğrusu her şeyden çok sevmeseydim, bütün bunların farkında bile olmayacaktım. Dudaklarındaki o inanılmaz, karşı konmaz arzu peşimi bıraksaydı, ne yaradılıştan gelen çürümelerden, ne de bu yaradan, bu rezaletten haberim olurdu. Kadın, tutkal fabrikasından esen bir meltem gibi. Ama sevecenlik gösterileri dayanılmaz oluyor. Yüzünü küçük, hızlı öpücüklere boğduğumda, gözlerini, gözkapaklarını, göz çukurunu, burnunu, kulaklarını, yanaklarını, şakaklarını, hatta doğal olarak, dudaklarını, yani ağzını öptüğümde, dehşete düşmem bir yana, iğrenmenin öylesine

korkunç doruklarına ulaşıyorum ki, başım dönmeye başlıyor. Ama vahşileştiğim, onu düşünmeyip saldırganlaştığım, kısaca, bir hayvan gibi, hemen üstüne atlayıp ağzını koparırcasına ısırduğımda, birbirimizi, öğütücü dişlerimizle, sert dillerimizle, ağzımızda kan tadıyla birlikte yermişcesine öptüğümüzde, artık, duyduğuma göre, satılmış olan şu beş para etmez tutkal fabrikasını düşünmemeye başlıyorum.

Bu nedenle, ne zaman onu öpmüşmek için uygun bir yerde –günümüzde, kişisel ve genel zevkin, ahlakın ve inancın var olabileceği yüce yerler pek kalmadı– yakalasam, bir çizgi film kahramanı gibi üstüne doğru koşup bacaklarımı boyununa dolayıp, haydi hoop, onun içine giriyorum, kenetleniyoruz, bir an için bile olsa soluksuz kalıyoruz, yoksa şunu iyi biliyorum ki, o uzaktan gelen boşluk bana doğru esip üstüme çullanacak, ben de bu çürümüş yokluktan, bu bayat hiçlikten, bu leş gibi havadan dolayı, örneğin birçok kez olduğu gibi, sümküre sümküre kusmak zorunda kalacağım, aslında bu da bir ölçüde bir birleşme sayılabilir.

Bütün bunları biliyor o, bunun için benden nefret ediyor. Bu bir savunma. Oysa beni yanlış anlıyor; kendisine hoşgörölülüğümden dolayı yanaştığımı söylüyor, bundan dolayı benden nefret ediyormuş. Ama gerçek böyle değil; ben onun için çıldırıyorum; gözlerimi kapadığımda yalnızca onu görüyorum, gözlerimi açtığımda yalnızca onu görmek için elimden geleni yapıyorum. Bunu bir anlasa, o da beni sevecek. Ama hiç önemli değil, önemli olan benim onu görebilmem.

Bir Kadın (7)

Bir kadın var. Beni seviyor. Bence o bir Finli. Daha tanışır tanışmaz, birbirimize akraba olduğumuzu bile söyledik. Siz de mi Fin-Uygur asıllısınız? Karşılıklı olarak birbirimizdeki ulusal özellikleri bulmaya çalışıyoruz. Ne yazık ki Fin tarihini bilmem, hem de hiç bilmem (en önemli doğal zenginlikleri krom, titanyum, kobalt, vanadyum, bakır, kalay, nikeldir); yalnızca, genel “kuzey” imgelerini bilirim ve bunlarla idare ederim. Finli kadını, başka bir ortama, bir ulusal kalıba oturtmaya çalışıyorum, ama beceremiyorum, çünkü onun ortamı aslında benim bedenim. Onun kendi ülkesi diye bir şey yok, ülkesi benim bedenim. Bu yüzden, ona gizlice baktığımda, gözümün önünde Fin Göller Bölgesi ve gümbür gümbür akan nehirler belireceğine, daha çok kendi bedenim beliriyor; kendimi görüyorum, çekinmeden kaslı diye nitelendirebileceğim baldırlarımı görüyorum; başka zaman gergin anüs kaslarımı, popomu, ıslak dudaklarımı ya da parmağımı da gördüğüm oluyor.

Yıllar boyunca bana baktığında, kendisine de aynı şeylerin olduğunu ısrarla söyleyip durmuştur. Ama daha sonra, çılgın bir kavga sırasında baklayı ağzından çıkardı. Sana baktığımda, amdan başka bir şey görmüyorum! diye bağırdı; Anın gölgesinde görüyorum seni! Böyle konuşması, bedenlerimizi böyle düşüncesizce ağzına alması hiç hoşuma gitmiyor. Buna karşılık olarak, o da benim susmamı çekemiyor. Şimdi de çükün konusunda ketum sesini çıkarmıyorsun, diyor; işte böyle, maskemi düşürüyor. Şimdi de kığım için susuyormuşum. Ne önemi var?! Bence, elbette bir önemi var, ama ben susuyorum, ne diyebilirim ki? Bedenlerden, kendi bedeninden ve benimkinden, en az benim kadar hoşlanması, Macar tarihini kendi iddiasına göre, güya iyi bilmesi kadar şaşırtıcı bir şeydir. Vezekény Çatışması konusundaki (“ilk bakışta

anlamsız ve saçma görünse de, gerçekte öyle olmayan”) düşünceleri çok kişisel; “Janos Dragffy Yöntemi” deyimini rahatça kullanabiliyor (Dragffy, elinde bayrak, at üstünde, ayağında mahmuz olmadan, ölüme gitmişti); 1953’teki Deak ve Imre Nagy Devrimleri için anlatılan öyküleri de duymuş; yazarlar davası sırasında, hangi yazarın küçük duruşmada, hangisinin de büyük duruşmada tutuklandığını biliyor; ayrıca Macar Demokrasi Forumu’nun farklı eğilimleri konusunda da epeyce bilgisi var.

Gitgide artan ve yadsımaya ne gerek var, tatsızlaşan, genellikle de karşılıklı şiddete dönüşerek boşa giden kavgalarda, onu çoğu zaman silkelediğim, hatta bazen boynundan da tuttuğum oluyordu, bu bir çeşit boğma olarak da algılanabilir; o da bulduğu her şeyi fırlatıyordu, yalnızca kitap ve plastik küllüğü değil, duvardaki çivisinden çıkardığı resimleri, bazen de, geleneksel bir davranışta bulunarak vazoları; beni her seferinde şaşırtarak, kıyma makinesini de fırlattığı oluyordu; bazen kurulu sofradan birşeyler alıp atardı, bu birşeylerin arasında –Viyana şnitzeli yemek üzere olduğumuz için– bıçak da olurdu; bu olaya bıçaklı bir dövüş de denebilirdi; bana göre kavgalarımızın, Fin-Uygur kökenli olmamızla bir ilgisi yoktu. Yoksa var mıydı? Birlikte geçirilecek zamandan korkmak mı söz konusuydu? Birlikteyken, sarmaş dolaştık, ava çıkmıştık, çobanlık etmiştik, ikimiz de aynı tanrılara tapıyorduk. Bilme korkusu muydu? Her şeye karşın, susmamı bile tanıyor! Belki de düşlerindeki kişi benim... ya da ben onu düşünüyorum... İnsan neden böyle bir yakınlığa gerek duyar? Böylesine hayal kırıklığına uğratan bir ayna neye yarar?

Ne düşündüğünü biliyorum! diye bas bas bağılıyor bana; ben Ulu Tanrı’lık etmemim daha iyi olacağını, ikimiz için daha iyi biri olacağını düşünüyormuşum. İşte bunu düşünüyorsun. Ama sakın benden daha iyi olduğunu sanma. Benden daha iyi değilsin; bundan hiç kuşkun

yok; çünkü ben de senin için aynı şeyleri düşünüyorum, her şey, ikimizin durumu daha iyi olurdu, eğer sen...

Durum, şu kahrolası Vezekény Çatışması'ndan sonra öylesine gerginleşti ki boşuna konuşuyor, boşuna susuyorduk, dönüp dolaşıp aynı yere geliyorduk. Bazen aşkla nefreti birbirinden ayırt etmeye değmez, diye okumuştum bir yerde; bana bu tür cümleler aykırı geliyor, ama gene de şöyle bir şey söz konusu olmuş olabilir: İçimizde bir hareket doğmuştu ve bu hareketin nerede karşınıza çıkacağını önceden kestirmek olanaksızdı. Kendini kaptırmanın, hiçbir umudun faydası yoktu. O zamanlarda, sevişmemiz de farklıydı: daha sık ve daha ürkek bir biçimde sevişirdik.

Bir keresinde, babama bu durumdan söz ettim, daha doğrusu ona Kuzeyli kadınların nasıl olduklarını sordum. Olumsuz anlamda omuzlarını silkti, ne bileyim ben, dedi. Sonra da uzun zamandan beri ayak basmadığım odasına götürdü beni ve bir şey demeden, çocukluğumda, başka bir dairede, karanlık ya da daha çok loş bir odada çok kez görmüş olduğum bir resmi gösterdi; bu ağır, kaba saba, 19. yüzyıldan kalma çerçeveli bir yağlıboya tabloydu. Resimde Norveçli kadınlar deniz kıyısındaki balık pazarında dikiliyorlardı, rüzgâr esiyordu, ne karanlık ne aydınlık ne de ikisinin arasında olan garip bir ışık vardı. Karanlık, aydınlık, gri ve aynı zamanda da parlayan bir ışıktı, parlayan bir karanlık, hafif bir alacakaranlık, aydınlanmak bilmeyen akşamsı bir sabah. Ben resme bakıyordum, babam da bana.

Balıkçı kadınların tahtadan yapılmış ayakkabıları vardı; heyecanlı ve kararlı bir biçimde balıkları bir yerden alıp bir yere atıyorlardı. Onların hepsi benim için Finli kadın gibiydiler. Kalçalarını anlatılamaz bir güçle, bir kolaylıkla taşıyorlardı, onlar hem kadındı hem kız; işlerinin ve bedenlerinin birer parçası olan düzgün kalçalarıyla Kuzey'in yük hayvanları, aynı zamanda da pe-

rileriydiler. Babamla vedalaştığım andan sonra Finli kadını bu çerçeveye yerleştirdim, onu bu ortama oturttum, bütün bu ağır ama ince kadınlar onun çevresini oluşturdu, ben de ona baktığımda artık ne kendimi, ne baldırlarımı, ne gergin anüs kaslarımı, ne popomu, ne ıslak dudaklarımı ya da parmağımı görmek zorunda kalıyorum, üstelik de her şey, ikimizin durumu daha iyi olurdu, eğer sen...diye düşünmemeye gerek kalmıyor; en iyisi devam etmeyeyim, biz en iyisi birbirimize alaycı bir havayla, Siz Fin-Uygur asıllı mısınız? diye soralım.

Bir Kadın (8)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor. Beni seviyor, beni sevdi, bütün öğleden sonra. Vuruşmak gibi sözcükleri sevmem, düzüşmek sözcüğünü daha da az severim, sikişmek'ten hoşlanırım, ama o da metne uygun kaçmaz; dalgamızı geçmeyi biraz sürdürecektir olursak: Bu sözcük metni biraz bozuyor. Öte yandan da –üstelik, büyük bir olasılıkla italik olarak yazıp– iş tuttuğumuzu söyleyecek kadar ileri gitmek istemiyorum. Bu mide bulandırıcı olurdu. Tümcedeki birinci tekil kişi bana karşı biraz uzak dursaydı kendimi çok fazla sorumlu hissetmezdim, iyi de olurdu; böyle olması için biz çaba gösteriyoruz; o zaman daha özgür olurum ve her şeyden önce, yalnızca gerektiğinde, alaylı bir halde olsa bile, kendimi satma zorunluluğu hissetmezdim; o durumda, tam anlamıyla bir roman kahramanı, “Ben” ile “Biz” arasındaki köprü olsaydım (bu arada, yalnızca başlıca asma köprülerden söz edeceğim: en basit köprü, tek taraftan tutturulmuş olan; kendi içinde sabit olan köprü; bir ucu tutturulmuş havaya kalkık konsol köprü; havaya kalkık makas köprü; tek bir direk üzerine oturan, kurulmuş, raf şeklinde meyilli konsol makas köprü) ne diyeyim, o zaman bunları bir yana bırakıp, bütün öğleden sonra birbirimizi götürdüğümüzü söyledim.

Bu arada, ilk olarak azgınlığı öne çıkartmak, her seferinde birbirimize saldırdığımız ve üst üste düştüğümüz anlardaki şiddeti vurgulamak istemem; oysa, burada basit ve asıl olan önemlidir, elimizdeki şeyin ya da iş tutmuş olmamızın bir önemi yoktur (çoook iyiydi); ama böylece, benim aslında söylemek istediğime, öncelikle şu kişisel olmayan haza, bizden neredeyse bağımsız olan haz duygusuna, bedenlerin dinsiz coşkusuna yaklaşmış oluyoruz. Her tarafımız tutuldu, benim sikim yanıyordu, onun da orası, krem bile kullanmak zorunda kaldık;

soluk soluğaydık, sanki oldukça yüksek bir dağın (örneğin Popocatepetle'in*) tepesindeydik. Ona sarıldım ve öylece uykuya daldım, yani uykuya dalan *bendim*, o ise horluyordu, çünkü çoktan uyumuştı. Sapına kadar Macar olmasına karşın, Finliler gibi, nazıkçe horluyordu.

Gerçekten bunu mu söylemek istedim acaba? Onun tatlı bir çocuk gibi kollarımda uyuduğunu mu söylemek istedim? Hayır. Tam tersine; demek istediğim, bütün yorumlar yanlış, ama başka ne söyleyebilirdim ki? Örneğin, onun uysalca ve sakın sakın yattığı, benim de canımın onu çekmediği doğrudur. Mutlu olduğumu söyleyemem, ama görünüşe bakılırsa mutsuz da sayılmazdım, bu kesin. Üzgün de değildim, olsaydım durum o Latin atasözündekine benzerdi. Hoşnut da değildim, ben doyuma ulaşmıştım. O kadınla orada yattığım süre boyunca, onunla o odada yatarken (hafif bir oynaşma sırasındaki gibi, yalnızca 5 dakika boyunca), aklımda hiçbir soru yoktu, ne Kareli'den ne de Csallóköz'den, ne gökten, ne de hiçbir yerden bana yöneltilen bir soru. Varlığım, yaşamım, orada yatmam sorgulanmıyordu; işte söylemek istediğim buydu.

*Mexico City'nin güneyinde, halen etkin olan bir yanardağ –ç. n.

Bir Kadın (9)

Bir kadın var. Beni seviyor. Basbayağı seviyor. Deyim yerindeyse, çok güzel sikişiyor. Nedenini anlamak zor. Ya da çok basit. Neden? İşte öyle. Başka kişiler de kaslarını bu biçimde kullanabilirler, başkalarında da bu kaygısız, korkutucu olmayan ama bulaşıcı utanmazlık var; bu kadın, bedeninden yayılan neşe konusunda da yalnız değil; başka insanlar da aniden değişebilirler, bu neşeyi beklenmedik bir anda drama dönüştürebilirler, ya da hafif olan her şeyi dibe çeken deniz dibi yosunları gibi güçlüdürler. Ama gene de, onun bir an için bütün azmışlığıyla, kımıldamadan, gerilmiş bir halde üzerimde oturması (I am sitting on a cornflake*), ya da benim perişan bir halde onun “mermer beyazı kısaç baldırları”nın arasında, okyanusların sonsuz ritimlerinde çırpınmam harika oluyor. Birlikte var olduğumuz sürece neşeden başka bir şey olmuyor, neşe başka her şeyi bastırıyor, ben yok oluyorum, o da yok oluyor, yalnızca haykırma sesleri kalıyor. Böylelikle her şeyin birazdan biteceğini düşünmek zorunda kalmıyorum; bu iyi bir şey, çünkü bitseydi, ölebilirdim. Neşe bu durumu tanımlamaya yetmiyor. Tanrı bunun iyi olduğunu gördü; işte böyle, doğru tanım budur. (Bu arada, o her şeyden kuşkuluyor. Olanları yalanlıyor. Hayır, o bir çarşaf akrobatı değilmiş, bir nambırvan da değilmiş, zaten şimdiye kadar bunun böyle olduğunu söyleyen de çıkmamış, ona göre bu bir rastlantıymış, benim ne gibi saçmalıklardan söz ettiğimi de anlamıyormuş, zaten benim bir tek dinsiz bir coşkudan falan söz etmem eksikmiş. Ama son zamanlarda bedeninin değiştiği bir gerçek; bedeni esnek ya da ilişkiye hazır olmaktan çok, meraklı bir halde; bedeni meraklı oldu, bütün bu arayış, sürekli birşeylerin peşinde

*Patlamış mısırdan (ya da mısır gevreğinde) oturuyorum -ç. n.

olma, bir çeşit istek olarak nitelendirilebilir; onun içindeki istek arttı; aslında bu onu da şaşırtıyor, ama, işi çözdüğü anlamına gelmez; bütün bunları yapan benim, benim bedenim, bedenim onun içine düşen bir jeton gibi, işte bu yüzden, yavrucuğum, ben sensiz, yatakta yatan yarım sikli yarım kollu bir dev olurdum.)

Bir Kadın (10)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor. Denizi özlüyor, o ışıklı alacakaranlığı özlüyor, o yoğun ışığı, sonsuza kadar ağaran akşamsı bir sabahı özlüyor. Denizi bulana kadar bir taraftan bir tarafa dönüp duruyor. Rüzgârı seviyor. Rüzgâr beni tiksindiriyor. Kadınımın arkasına sokulup onun rüzgârlı gölgesine saklanıyorum. Aklımdaki her şeyi silene kadar –karada içerisinde nasıl olacağını düşünmeyi bırakana kadar– orada öylece kalıyorum. Bu ihanet, derdi o, naz yapardı, rezil şey, hayvan şey, diyerek kızardı bana, bedenlerimize yapılmış bir ihanet, diye kararlılıkla fısıldardı, ben de ona güzel ve etkileyici bulduğum şeyleri söylerdim, güvenilir, güzel ve etkileyici, bunları ben de ona söylerdim, ama karadayken; şimdi kemerime saldırdı, neredeyse kopartacak, oysa fermuarı açması yeter, beceriksiz biri ama sesimi çıkartmıyorum, benim de işim var, parmağımı durmadan ileri, o beyazların karaya çıktığı kıyıya bastırıyorum, bir mık-natıs ya da durgun bir okyanus parmağımı sanki kendine doğru çekiyor; bu arada sonum yaklaşıyor, pantolonum için, o ince kumaş için kaygılanıyorum, serbest elimi kullanıyorum, bunu düşünmemişti elbette, üstünü örtüyorum, bir an için orada öylece kasılmış, iki büklüm yatıyoruz; sonra ayrıldığımızda, bir şaka duymuş gibi kahkahalara boğuluyoruz. Gülerek denize bakıyoruz; deniz parlıyor, kayıyor, titriyor, bu benim denizim, parlıyor, kayıyor, titriyor. Onun bluzu, benim pantolonum ve öncüler.

Bir Kadın (II)

Bir kadın var. Beni seviyor. Doğasever biri. Durmadan evrenin mucizelerinden, onlardaki düzenden, kurallardan ve –bu nedenle– bizim içimizde bulunan güzellikten söz ediyor; ya da bir anın sonsuzlukla kucaklaşmasını anlatıyor, bu arada kucaklaşırken hep Tanrı’yı düşündüğünü, ama bunu ağzına almaya bile cesaret edemediğini söylüyor. Kilise ya da bilimsel metinler yoluyla değil de, daha çok, bir meşe ağacı ya da en karmaşık makinelerin yapısından da karmaşık bir yapıda olan küçücük bir yusufçuk yoluyla Tanrı’ya daha kolay ulaşabildiğini ileri sürüyor. Meşelerin bilimsel metinlerle ne ilgisi var, anlamıyorum, diye soruyorum ona. Omuzlarını silkiyor. Oysa çok zekidir, çok çabuk kavrar her şeyi, ama açıklama yapmayı sevmez. Onun için yalnızca görüp dokunabildiği şeyler vardır.

Yazın, dizine gelen, geniş, bol (bej renginde), güçlü bacaklarıyla poposunu iyice belli eden keten pantolon giyiyor. Ayrıca baldırlarıyla göğüsleri inanılmaz derecede güçlü. Onların girdisini çıktısını bilirim. Sık sık burnunu siliyor, eski sessiz filmlerdeki gibi abartılı yüz ifadeleri takınıyor, kısacası gözlerini bayıyor. Kaşları çalı gibi gür ve uçları kıvrırcık. Dikkat et de şu kıl keseciği iltihap kapmasın, diyorum ona. O an, kıl keseciği sözcüğünü duyduğu an beni bırakıyor, çekip gidiyor. Bazen de, morali mi düzeltmek için sırtıma vuruyor. Neden bilmem!

Yağmurdan rahatsız olmuyor. Ben hep duvar dibinden yürür, kapşonumu başıma geçiririm, o ise gideceği yere başı açık gider. Burada yağmur çok tuhaf yağar, hiç beklenmedik bir yönden adamın üzerine haince çullanıverir. Böyle durumlarda şemsiye taşımak aptalca ve gereksiz bir şeydir. Buna karşın şemsiye taşıyan biri varsa, o mutlaka bir yabancıdır, ya da fazlaca kibar biri, o zaman şemsiyeyi bir kılıç gibi çevirerek bir oraya bir bura-

ya döndürecektir, şuradan mı vuruyor yağmur? Yoksa buradan mı? Şimdi de şuradan vuruyor galiba! Üç silahşor. Genelde ne olacağına benim kadın karar veriyor. (İlkinii saymazsak, ağzına almaya zorlamıştım onu, pekâlâ, yüzü bin şekil aldı, ama onun sessiz filmlerdeki gibi iğrenip iğrenmeyeceğinden, ya da “bizim köyde böyle yapılmaz” deyip demeyeceğinden emin değildim. Sonradan her şey deniz meltemiyle, istekli insan doğasıyla, evrenle mevrenle karıştıverdi. Sonunda, yutmaması, tükürmemesi, yavaşça her şeyi karnımın üzerine boşaltması ilginçtir.)

İnsanların bir türlü uymadığı, göze battığı, yakışmadığı yerlerden hoşlanırım. İnsan öncesi yerler. Böyle bir yere gelindiğinde, hayal gücünü hiçbir şey kısıtlamayacaktır, bu dünyada her şey düşünülebilir, her şey. Böyle yerler harikadır. Onları hiçbir şeyle karşılaştıramazsın, çünkü insanlar yoktur orada, der bu kadın, küçük muzur bir çocuk gibi omuzlarını silkerek. Sık sık sözcüklerle uğraşır, onlarla oyalanır, daha çok sözcüklerle şeylerin nasıl betimlenebileceğini düşünür. Örneğin, Norveçlilerin falan, kar için kırka yakın farklı sözcüklerinin olması kesinlikle rastlantı değildir, der. Çağlayanları gördüğünde, önce çok öfkelenir sonra da çaresizliğini kabul etti. Şu kahrolası çağlayana bir baksana! Bu durumda yapılacak en iyi şey insanın çenesini kapatması olmaz mıydı ama? Ne yapmamı bekliyordu? Suyun nasıl köpürdüğünü, nasıl kaydığını, taşların üzerinden sıçradığını, yukarıdan aşağı nasıl da foşur foşur aktığını, nasıl burgaçlandığını mı söylemeliydim? Ne kadar gülünç! diye mırıldandı. Üstelik, lütfen, şunu da anlamalıymışım, benim yaptığımı abartma denirmiş. Gerçek sorunu dile getirdiğimizde çıkmaza giriyoruz. Yalnızca bir uyurgezer gerçek bir akrobattır. Yoksa, diye devam etti şaşı şaşı bana bakarak, bir sürü çağlayanın olduğu yerde, çağlayan için birden çok sözcük mü var? Macaristan’da çok olan nedir? Göğsüme göğsüme vurdu, ne rezalet, ne

yoksunluk, nasıl da utanç verici bir şey... bir fiyasko! Sonra da bitkin düşerek, dünyanın sözcüklerle anlatılamayacağına karar verdi. Bu gibi durumlarda sesimi çıkarmıyorum (bir keresinde ona *Demir Kapı*'da Jókais'in Tuna Nehri'ni nasıl betimlediğini anlattım –cığlıklar atmıştı!), sessizce, sevişeceğimiz anı hayal ediyorum; aslında plan yapmam iyi olmuyor, üstelik bu kültür mız-mızlığını daha fazla çekmemek için başka kadınlarla planlar yapıyorum, ama onları da canım çekmiyor.

Çağlayanların yanında o öfkeli oluyor, bense melankolik. Eteği ot lekesi oldu, kızmadı, donunu daha giymeden eteğini yıkamak için ırmak kenarına koştu. Oradan, baksana, diye bağırdı, sence insanlar birer çağlayan mı? Bunu söylerken eteğini sallıyordu.

Bir Kadın (12)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor. Gözleri benimkiler gibi gri. Benimkiler de anneminkiler gibi gri, bu yüzden onun gözlerinin içine derin derin bakabiliyorum. Bedeni uzaktan bir kız, yakından da bir tutkal çukuru gibi. Kolları iri, dudakları da ahududu gibi. Durmadan beni tehdit ediyor. Ne olursa olsun merak etmeyecekmişim. Kendisini çok iyi hissediyormuş, çok iyi durumdaymış. Öyledir kuşkusuz, üstelik, birine eşek şakası yapmayı kafasına koymuş bir çocuk gibi sırtıma bir tane geçiriyor. Ayrıca annemin beni Kadir gecesinde doğurmuş olduğunu söylüyor, çünkü hayatında birtakım güzel şeyler varmış, hem de bunlar birbirini izliyormuş. Peki, neler? diye soruyorum. Bu güzel şeylerden biri yüzümmüş. Nasıl da... nasıl da yüzü aydınlanıyor, bana şaşkın şaşkın bakıyor! Üstelik şimdiye kadar ona teşekkür sözleri eden bir adam çıkmamış. Ama ben bunu üstüme alınmamalıymışım. Gözüm yalnızca onun kucağında; ne iri kollarını, ne ahududu gibi olan dudaklarını, ne de o çocuksu tutkal çukurunu görüyorum. Sesim tizleşiyor, lüüüütfen, lüüüütfen diye yalvarıyorum. Acaba demek istediği bu muydu? Teşekkür derken böyle yalvarmak'tan mı söz ediyordu? Şimdi de başı dönüyormuş, dünya onunla birlikte dönüyormuş. Bu harikaymış, zenginlikmiş, yeniden bir çocuk gibi hissedebilirmiş kendini, gövdesi şakıyormuş, içi şarkılarla, ezgilerle doluymuş, bir çiçek gibi açmış, işte bunu anlamalıymışım. Ama hiçbir şekilde ben üstüme alınmayacakmışım.

Bir Kadın (13)

Bir kadın var. Beni seviyor. Ne var ki, sıra bana gelene kadar bekleyip durmak zorunda kalıyorum. Akşam yemeğe çıktığımızda benim dışımda altı ya da yedi erkek daha oluyor. (Benim dışımda hep yedi adam var, hep aynı yedi adam; üstelik, kardeşi geçenlerde intihar eden adam da aramızda oluyor; kardeşi sabah erkenden alış-verişe gitmiş, mektupları atmış, mektupların arasında veda mektubu yokmuş, sonra da apartmanın onuncu katından aşağı atlamış.) Adamların hepsi çok efendî. Kadın da aynı düşüncede (daha doğrusu bu onun düşüncesi, bense yalnızca paylaşıyorum bu düşünceyi), yanımdan yavaşça geçip kulağıma, bak, nasıl da efendiler, diye fısıldıyor. Onlarla gurur duyuyor. Çiftçinin keyfi yerindeyse hayvanları da semirir.

İyi lokantalarda yemek yiyoruz, balık lokantalarını seviyoruz. Beş akşamın üçünde ya da hatta dördünde balık yiyoruz. Herkesin bayıldığı, Sırp usulü sazan balığı dışında tuzlu su balığını tatlı su balığına yeğliyoruz. Genelde ben sonuncuyum, sıra bana gelene kadar beklemek zorundayım. Bekle babam bekliyorum, sanki gece hiç bitmek bilmiyor, ya da tam tersi: sanki biri her an beklenmedik bir biçimde geceyi bitirebilirmiş gibi. Daha benim sıram gelmeden. Ama beklemem gerekiyorsa bekliyorum. Bazen kalbimi durduran sıfır sayısı oluyor, bazen de sonsuzluk. Ya da söz gelimi yirmi sekizinci sıra. Beni geçmek için herkesin belli nedenleri var. Bazen bu bana yaramıyor, kendimi başkalarına yeğlenmiş gibi hissediyorum (öbürleri bana asıl müzik grubu sahneye çıkmadan önce çıkan acemi grupları hatırlatıyor).

Bizim ekipteki adamlardan biri, Tuna Nehri'nde bir denizci. Sorunlarla zaman kaybetmiyor, kahkahalar patlata patlata gülüyor, ailesinden söz etmeyi seviyor, iki kızından ve iki saç örgüsü –altın rengi saç örgüsü– olan

karısından söz ediyor. Bütün bunlarla birlikte çok kibar ve duygulu bir adam, çok ilginç öyküler anlatıyor, bu arada bir sürü denizci deyimleri ve sözcükleri kullanıyor, kuşkusuz bundan çok haz alıyor (“saat onbire kadar gökyüzünde bir denizci pantolonu büyüklüğünde mavi bir leke görünürse, bütün gün hava güneşli olacak demektir”), çabuk kızıyor (“benim babam” –diye anlatıyor– “İsveç’te yediği uskumrudan öldü”, aslında, uskumru taze değilmiş, demek istiyor, ama hiçbirimiz kı kırdayamıyoruz, babasının Nyírbator sınırlarının ötesine hiçbir zaman geçmediğini bilmemize karşın), ayrıca belirsiz dokundurmaları da hemen çakıyor. Benden daha genç; geniş omuzları ve kaslı bir yapısı var. Onu yalnızca kalın ceketle gördüm. Genç adamların hep onun gibi olduğunu düşünüyorum. Ama gerektiğinde kestirme yolu seçiyor. Üç kişi kaldığımızda (genelde o, ben ve kadın kalıyoruz) beni hemen bardan dışarı sürüklemek istiyor. Akşam yemeğinden sonra genellikle kentte biraz dolaşıp sırayla hep aynı yerlere gidiyoruz, bunlar çoğunlukla biraz eskiye özlem yüzünden blues ve rock dinleyebileceğimiz yerler oluyor, denizciyle kadın benden daha genç oldukları için, bu durumlarda suratlarını asıyorlar. Bazen denizci ciddileşiyor –bir keresinde bana, “sürekli unutuyorsun, benimle yakından ilgileniyor, anlamıyor musun!” dedi– ama gülüyor, bazen de bunu söylerken kolumu sıkıyor, amacına ulaşmak istediği belli: Bak-sana, en iyisi sen bir taksiye atla, evine git, dedi. Ben de ona aynı şekilde gülümseyip: Elbette gideceğim, elbette, ancak biraz sonra; iki kardeşmişiz gibi yüzüne gülümsemeye devam ediyorum.

Ne kadar kararlı ve ısrarlı olabildiğime şaşıyorum. Çünkü sonunda ortaya çıkan şey benim ne kadar kararlı ve ısrarlı olduğumdur. Başlangıçta beni başka türlü anlıyorlar. Bir hırsız ya da bir asalak gibi görüyorlar beni. Örneğin, kadının güzel, büyük bir olasılıkla da çok pa-

halı olan yeşilimsi mavi kaşmir şalını okşuyorum, elim onun boynuna değiyor, işte o zaman başını bana doğru eğiyor, elimi köprücük kemiğiyle başının arasına sıkıştırarak için, tıpkı deneyimli işadamlarının ve sekreterlerin telefon ahizesini başlarıyla omuzlarının arasına sıkıştırdıkları gibi. Bir başka zaman, akşamın başka bir anında, kendinden emin, yolunu belirlemiş bir avcı gibi oluyorum, zamanı istediği gibi değerlendirebilen yaşlı bir köpekbalığı gibi, *time is on my side, yes, it is, yes, it is**, rüzgâr bir oradan esiyor, bir buradan, şimdi de başka bir yerden, beklemek, izlemek ve dikkat etmek gerekiyor. Bu arada denizci her şeyi anlamasın diye dikkat etmeliyim. Aklımda olup bitenleri anlaması beni utandırır (özellikle, kadının gözleriyle karşılaştığı için gözlerimi gülümseyerek kapadığımda), bu benim statümü bozar.

Bunlar uzun geceler, bitmek bilmeyen, içsel dışsal sürprizlerle, rastlantılarla, beklenmedik olaylarla dolu geceler, ama Tanrı'ya şükür, hep aynı biçimde bitiyorlar. (Birkaç gün önce, horozlar birbirine girdi, ama kadınla denizci onları ayırmaya çalıştılar, böylece de bu olayın bir parçası oldular. Ben herkesin, denizci dahil, kadını nasıl ellediğini gördüm. Üçü aynı anda birbirini öptü, her biri karşısındaki yüzün farklı bir yerini öptü. Bense bir bar taburesinde oturuyordum; aralarından biri bana baktığında, bana besledikleri nefreti hissedebiliyordum. Başkaları nasıl koltukta oturuyorsa, ben de bar taburelerinde oturuyorum; böyle bir savda bulunabilen çok az kişi vardır.)

*(Ing.) Zaman benden yana, evet, benden yana, benden yana -ç. n.

Bir Kadın (14)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor. Böyle diyerek ondan nefret edenin kendim olduğunu mu söylemek istiyorum acaba? Ama beni bakışlarıyla yakaladığında- söz gelimi onun banyosunda, klozetin üzerinde kızgın kızgın oturuyorum, ya da mutfağında hafiften ekşimiş tavuk çorbasından aşırıyorum (aslında yalnızca kanatları kemiririm), ya da çocukların ödevlerine yardım ediyorum (şu sıralar üçgen hesapları, iki bilinmeyenli denklemler, önermeler, denklem çözümleri ve değişkenli eşitsizlik çözümleri konusunda ciddi sorunlar yaşanıyor, biyolojide de konumuz makaslı böcekler), ya da başımı evde, evin dışında, kentte, yol ağzında, yaya geçidinden geçerken de olabilir, bir yere vurmuşum ve öğlenin kahverengi derinliklerinden çıkıp akşama dinç girebilmek için kısa bir süre onun yatak odasında uyuyorum, ya da bir kitapçıda yeni çıkmış bir kökenbilim sözlüğüne özlem dolu gözlerle bakıyorum, ya da bir lokantada her şeyi bilir-miş gibi yemek listesini gözden geçiriyorum, ya da kent dışındaki mezarlıkta dikiliyorum, ya da söz gelimi, bir sülün avındayım –işte o zaman, banyoda, mutfakta, ön odada, arka odada, kentte, kent dışında, mezarlıkta, çayırda beni görür görürmez baştan çıkarıyor.

Bana şehvetli bir bakış fırlatıyor, gözlerini kısıyor, ya da dudakları parlamaya başlıyor, aynen böyle yapıyor. Burun kanatları, bir kelebeğin kanatları gibi titriyor. Ya da kadın bir hayvan gibi inliyor. Baştan çıkarma yöntemleri binbir renkli, ana renk olarak da dalkavukluğu kullanır; beni a) harika bir adam olduğuma, b) ama, harikalığımı herhangi bir nedenle kaybedecek olsam bile, benim için deli divane olmayı sürdüreceğine inandırmaya çalışıyor. Terlemeye başlıyor. Dizleri titriyor, dili doluyor, bensiz hiçbir şeye katlanamıyor. Bana ihtiyacı varmış, ben de ona yardım etmeliymişim. Nasıl olsa faz-

la zorlanmazmışım. Her fırsatta bacak bacak üstüne atıyor, etekleri de neredeyse ta beline kadar açılıyor, benim de kaba bir deyimle, gözlerim yerinden fırlıyor. Utanarak bunun farkına varıyor. Ama beni yalnızca bu utanma yöntemiyle baştan çıkaramıyor. Bir örnek vermek, hiç olmadık zamanlarda birdenbire nasıl karşıma çıktığını anlatmak isterim; bir erkek gibi beni duvara dayayıp, diziyle bacaklarımı aralıyor; bu postanede, mektupları içine atmak istediğim kırmızı posta kutusunun yanında olabilir, ya da tam tersine, yanımda diz çöküp, bütün kartların ve mektupların kutunun ağzından içeri düşmesini sabırla bekleyebilir; sonra pantolonumu çıkarır, öldürücü, ya da neredeyse öldürücü bir ciddiyetle oynamaya, deyim yerindeyse, çalışmaya başlar. Bazen bütün gün boyunca benimle konuşmadığı da olur; yabancı adamlarla flört eder, oynar, güçlü olduğunu gösterir, ama bunu hatır kırmadan yapar, bana inat olsun diye değil, benim birdenbire öyküsünün kötü kahramanı olmamı gerektirecek şekilde davranmıyor, hayır, ben onun için ne şapım ne şeker, ama birdenbire, akşamın geç saatlerinde banyoda, kentte, ya da kent dışında bana dönüyor, yumuşak bir sesle yalvarıyor: Bizde kal bu gece. İşte o anda gece yüceleşiyor, sessizlik koyuluyor, şu değişmez karanlıkta yalnızca bir rica uçuşuyor havada: Bizde kal bu gece.

Ama her zaman baştan çıkaramıyor beni. Şimdiye kadar iki kez baştan çıkaramadığı oldu. Bir keresinde uyum vardı, öbürünü hatırlayamıyorum (galiba canım onu çekmiyordu, daha çok, televizyon seyretmek istiyordum); her iki keresinin ertesi gününde öylesine çocuksu bir gurura kapılmıştım ki, hemen telefona sarılıp onu görmek istemiştım. O da bunu lütfedip kabul etmişti.

Dediğim gibi, beni sürekli kışkırtıyor, yılmadan. Onun açısından bunun ne anlama geldiğini bilemem, ama benim yaşamımı kusursuzlaştırıyor. Salı günü Nyi-

regyhaza'daydım, ablamın bir işi için gitmiştim. Kaçar dönemine ait, hafiften acı acı kimyasal madde kokan bir yurttta kaldım. Orada, yatağımın üzerinde bir not bulmuştum; kâğıtta, hemen 404 nolu odayı arayıp telefonu iki kere çaldırıp kapatmam gerektiği yazıyordu; bu bizim haberleşme işaretimizmiş, yalnız olmamasına karşın bana gelecekmiş (“bana uğrayacakmış”). Nyiregyhaza'da 404 nolu bir oda yok, telefon da yok. Örneğin bu onun her şeyin “kusursuz” olmasını istemesine bir örnek oluşturabilir.

Nerede olursam olayım, ister klozetin üzerinde, ister sülün avında, birdenbire üstüme saldırmasını bekliyorum, şahinin gelip gelmediğine bakan bir tarla faresi olmama karşın. Erkek olarak önce benim işim bitiyor ama onun hevesini kırmamak için uzatıyorum. Örneğin Nyiregyhaza'daki akşam birlikte güzel bir yemek yedik. Bu kadın tam bir canavar, bir canavar, benimle dalga geçen canavarın teki, aynen böyle düşünüyorum.

Bir Kadın (15)

Bir kadın var. Beni seviyor. Beni hep sakinleştiriyor, inan ki, senden biraz olsun bile nefret etmiyorum, diyor bazen. Sonra da heyecanlı bir sesle: Şimdi kafamı biraz dinlendirmek için bisiklete binmeye gidiyorum, diyor; oysa bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Bir başka zaman, beni yatıştırmak için hamile ya da döllenmiş olmadığını söylüyor. Daha doğrusu altıncı ayındaymış, şu küçük karnıma bir baksana, diyor, ama buna sinirlenmeyecekmışim, her şeyi o üstlenecekmiş, mutlaka bir erkek çocuğu olacak, bundan eminim, diyerek sırtıma vuruyor. Her şeyi hemen istiyor. Yaşam onun yaşamı, bir hızlandırıcıya bağlanmış gibi. Daha onunla doğru dürüst yatmadan, gelecekte doğabilecek çocuklarımızın eğitim sorunlarıyla kafa ütüleyip duruyor. Dil, en önemlisi yabancı dilmiş, ama sakın ol, merak etme, ben bir çözüm bulurum, ne de olsa Goethe Enstitüleri var. Aslında bir çok şeyin farkında, bana yük olduğunu hissettiğinde, buraya bak! diyor, hayatındaki tek erkek ben değilmişim (böylelikle sorumluluğumu paylaştığını sanıyor). Rahatsız olup olmamam önemli değil, söylediklerini duyduktan sonra gerçekten de rahatlıyordum. Neden bu kadar acele ettiğini, her şeyi neden bu kadar aceleyle yaptığını, beni bile neden bu kadar telaşlandırıldığını anladığımda, et perhizine başlayacağını biliyorum, o zaman iş işten geçmiş olacak.

Bir kadın var. Benden nefret ediyor. Durmadan beni evinden kovuyor. Beni kapının önüne koyuyor. Sıkılmış bir limon gibi atıveriyor beni. İlişkimizin neden sona ermesi gerektiğini, neden ayrılma zamanının geldiğini gerçekten zeki, mantıklı bir biçimde gerekçelendirerek açıklayabiliyor.

Onun da benim de çok işimiz var, bu nedenle bu tür sorunları ancak yatakta tartışabiliyoruz. Şöyle diyeyim: Gösterdiği gerekçelerin ağırlığına katlanıyorum. Gerçekte bedenlerimizin alev alev yanmamasını bir felaket olarak nitelendirmiyorum, yarım yüreklilikten de güzel şeyler doğabilir. Ayrıca onun yanında yatıp elimi bacaklarının arasına koymaya da razıyım. Ama o bundan değil, tümünden söz ediyor, ben hep ayrıntıları dile getirirmişum, bu gibi ayrıntılar hep iyiymiş, ama genel olarak ilişkimiz iyi değilmiş. Gülünç duruma düşmüşüz, konuşmasına hep böyle başlıyor. Bunun üzerine ben de bacaklarını daha da yukarı çekiyorum. İnce bacaklarını. Yıllar boyunca beraberliğimiz iyi yürümüş, öyle diyor. Tek bir söz söylemeden onu, belden yukarısını kendime doğru çekiyorum. Böyle zor anlaşılır düşünceleri bırakıp etten ve kemikten insanlar olsak, ne dersin canım? Ama o bundan söz etmiyor, sakınılmaz olandan, yaşamda rüyaya benzer şeylerin var olduğundan söz ediyor, işte bu da can sıkıntısından, alışılmışlıktan ve klişelerden daha kötü.

Yatakta kendimi bulamıyorum, diye bağılıyor.

O an ona vuruyorum, belden yukarısına, her tarafına, utanmazlığımı, özellikle de organımı açıp gösteriyorum, işte buradayım! Hehe! Cevap vermiyor. Beni terk edersen seni öldürürüm, diye bağırp yüzünü yastığa bastırıyorum. Bu iyi bir cümle, diye sızıldanıyor, genelde doğru bir cümle ama beni öldürsen de bu bir düşünce-den başka bir şey olamaz. Belki sana bir şey söylersem

bana kızacaksın, sonra ona dönüp, özür dilerim, diyorum. Merak etme, özür dileyecek bir şey yok, diyor.

Bir Kadın (17)

Bir kadın var. Beni seviyor. Kendisine isterse beni kapı dışarı etmesini önerdim. Daha sonra, bunu duyduğunda ödünün koptuğunu ve kötü birşeylerin olacağından korktuğunu anlattı. Neyin kötü olabileceğini hâlâ bilmiyorum. Tezkeremi elime vermek, benden vazgeçmek, yerime başkasını bulmak, beni kapı dışarı etmek. Tanrı'nın izniyle gidebilirim, diye önerdim ona. Nedenlerim bedensel nitelikteydi. Korkunç bir döküntü sarmıştı beni, önce "kanat"larımda, omuzumda başlamıştı, deliler gibi kendimi ordan oraya atıyor, çırpınıyordum, sonra elimde kabarcıkların çıktığını gördüm, bir karınca ordusu gibi gömleğimin altında ilerliyorlardı. Kısa bir süre sonra da koltuk altlarıma ulaşmışlardı. Kuyruksokumunun üzerine, daha sonra da boynuma kadar yayıldılar. Önlerinde deliler gibi dönüp durduğum iki büyük ayna sayesinde tahribatı ölçmeye çalışıyordum. İçimde iğrenç bir şey var, dedim ona sonunda. Başıyla onayladı. Döküntülerimin yaraya dönüşüşüne, ya da su toplayışına, yaraların ortasındaki sarı irinciklerden kükürt kokusunun yayılışına hayranlıkla tanık oluyordu. Bu yaracıklara deli oluyordu, onları okşayıp öpüyordu, içlerinden çıkan sıvıyı kendi cildine sürüyordu. Korkunçtu. Benim hiçbir önemim kalmamıştı, yalnızca yaralarım önemliydi. Bütün yaz böyle geçti. Sonbaharda yaralar, iltihaplar kurudu, döküntüm, kabarcıklar, su toplayan cildim düzeldi. O ama benimle ilgilenmiyor, bedenime sokuluyor, yanında oturuyor, onu inceliyor, tek kelimeyle, bedenimden vazgeçmeyip, yaracıkların yeniden oluşmalarını bekliyor.

Bir Kadın (18)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor. Şu sıralar, Reinhard P. Gruber'in yazdığı, Gövdem, Bir Domuzcuk adlı kitabını okuyor. Gövdem bir domuzcuk, diyor. Şu an gövdemle Hindistan'dayım, diyor. Gövdemi yalnız bırakmamak için ben de geldim. Zavallı, son zamanlarda çok çekti. Aralık'ta göğüs kemiğini kırmıştım. Çok bozulmuştu bana. Onunla birlikte hastaneye yatmam gerekmişti. Bakım iyiydi, ama buna karşın bana sürekli acı veriyordu. Kes artık! diye bağırıyordum gövdeme. Ama o gülüp acı vermeye devam etti. Bilerek yapmıyormuş, bu konuda bana güvence verdi. Ağrımaya devam etti. Pekâlâ, dedim, biraz dinlenmen için benimle Hindistan'a geliyorsun, üstelik Goa'ya. Orada Hippi'ler var, herkes iyi orada.

Şimdi oradayız. Her gün gövdemi gezdiriyorum. Örtünmesi gerekmiyor, olduğu gibi. Çaktırmadan yanıyor; güneş. Kahvaltı etmeden önce yüzüyoruz. Sonra çay demleyip peksimet yiyoruz, kahvaltımız bundan oluşuyor. Öğleyn güneşte daha da çok kızarıyoruz; boşu boşuna Hindistan'a gittik dememek için. Tavandaki büyük vantilatörü çalıştırıyoruz. Sıcak beden terimiz soğuyor. Ben bir bira alıyorum, o da vantilatörden soğuk alıyor.

Yine hastalandı. Bunu bilseydim onunla buralara kadar gelmezdim. Burnu akıyor. Dört gün dört gecedir burnu akıyor; oysa şimdiye kadar en az akan yeri burnuydu; her şeyi akmıştı burnu dışında. Ne yaptım da bu başıma geldi? Dışarıda aydınlık Hint günü ağarırken, burada, içerde bu beden salya sümük oturuyor. Ben nasıl olsa dışarıya çıkamıyorum, o da bu durumda terlesin dursun. Evdeyken nıkrisi oluyor, ama burada olamaz. Burası fazlasıyla sıcak, yeteri kadar domuz kızartması yok, ayrıca çok az alkol var; bu koşullar altında en berbat beden bile nıkris geçiremez. Dört gün sonra, akan burnun akması bitti. Ne de olsa sümüklü domuz değiliz! Suyu bitti.

Gövdem bir domuzcuk. Kendine verilen her şeyi mideye indiriyor. Fenny, bir içkidir, onu bile indirmezlik etmiyor. Balık, pilav, yumurta, sebze, muz, hindistancevizi, mango; bunları ulaşabileceği kadar yakınına getirmem yeter, hemen yutuyor. Bira, çay, içki, limonata, süt; hemen içiyor. Söylesene, senin evcil domuzla bir akrabalığın var mı? diye soruyorum ona. Ama o, yanıt vereceğine kendi kendine homurdanıyor. Ceza olarak bugün onu güneşte yaktım. İki saat boyunca, hiç kıyılamadan, sahilde, plajda, öğle güneşinin altındaki kızgın kumun üzerinde yatmak zorundaydı. Başarı göz kamaştırıcıydı. Nemli burun, yanmış kırmızı bir yumağa dönüştü.

Buradan gidiyorum. O da geliyor benimle, istese de istemese de.

Efendinin kim olduğunu unutmamak gerekir elbette. Gerekirse başka türlü de konuşabilirim. Dışlerimi gösterebilirim. Bak, bir eve gidelim (bilet alındı bile, ona para da vermeyeceğim, benimle gelmek zorunda)! Beni kızdırabileceğini düşünüyorsa ağzının payını vermek zorunda kalacağım! Gulaş yerine yoga hareketleri! Kahve sefası yerine üç günlük yürüyüş programı! Balık-ekmek yerine jimnastik! Televizyon yerine bisiklet! Cinsel ilişki yerine sauna! Acılı ezme yerine de normal salça!

Gövdem otuz sekiz yaşında, ama yirmi ikisindeymiş numarası yapmaz mı, üçkâğıtçı herif! Hoşça kal Goa, kış geldi, ne acı değil mi? Eve döner dönmez onu yaşlı zenginler kulübüne yazdıracağım; görürüm o zaman onun yirmi iki yaşını. Yaramazlık yapacak olursa, örgü kursuna gönderirim. Ya da Urania'ya, çiftçilerin gittiği resim kursuna. Hâlâ karşı koyacak olursa, Immanuel Kant'ı okuruz, sayfa, sayfa, özellikle kesin buyruk kavramını işleriz. Göreceğiz. Gülüyor şimdilik; ama bekle, bir geri dönelim görürsün! Belki de bakarsın seni doğrudan bir makrobiyotik beslenme programına sokarız, kim bilir? Ya da seni Yehova Şahitleri'ne teslim ederiz,

kan bağışı diye bir şey de kalmaz! Merak etme, biz bir yol buluruz! Karnını çıkarma sakın! Dilini çıkar, ama karnını çıkarma! Domuzcuk! Yüz kere şunu kafana sokmanı söyledim: her şeyini çıkar, ama karnını çıkarma. Ayıptır. Edepsizliktir! Hiç mi utanman yok?

Bira mı? Şimdi mi? Hayır, hayır! Bir Caju-Fenny, öyle mi? Asla. Yalnızca bir tek mi? Biliriz biz bunları, önce teklerle başlanır. Burnun için mi? Akmayacak, öyle mi? Demek öyle, o zaman akmayacak. Göreceğiz, hem de şimdi. Ama bir aksın. Pekâlâ, bir bira bir de Fenny, bir hafta sonra da evdeyiz. Bekle, bak o zaman neler olacak, görürsün! Payları verilecek ağızlar var. Görürsün, seni domuz seni. Evde görürsün.

Kadın şimdi de Gruber diyor. Neden Gruber? Bağlantı kesildi. Acaba gerçekten Hindistan'da mı? Gruber belki de onun yeni bedenidir. Her zaman sürprizlerle çıkıyor karşıma. Domuzcuk yerine şimdi bir de Gruber mi çıktı başımıza? Sırada payları verilecek ağızlar mı var? Pekâlâ, demek Gruber.

Bir Kadın (19)

Bir kadın var. Beni seviyor. Benim zayıf, tığ gibi, ayrıca sakar, beyaz tenli ve kızıl saçlı olmamadan daha çok istediği bir şey yokmuş. Öyle olsaymışım, bana bastırılmış tutkusunun neden olduğu kısık sesiyle şunları söylermiş: Seni yiyebilirim, o kadar çok seviyorum seni. Ya da: Zavallı bedeniniz beni çıldırtıyor. Al saçlarınız için dua edebilirim. Oysa o kadar çok dua falan ettiği yok. Dua onun için fizikötesi bir gevezeliktir. O daha çok dünyanın yaratılışıyla, “niçin”le ilgilenir. Tanrı’nın niçin dünyaya gereksinimi var? Tanrısal varlığın neyi eksikti ki dünyayı yaratma gereği duydu. Burada bir rahatsızlığın söz konusu olduğunu kabul etmelisin, diyor bana. Belki de ona bir krallık gerekiyordu, ama susuyorsunuz! Kadın, eski bir yüzü var, çok eski, geçmiş bir zamandan bakıyor bana. Yunanlılar, onları görüyorum yüzünde, yüzünün karanlığında, gücünde uyumunda. Gözleri bir heykelinki gibi, daha çok İuno’nunkini andırıyor. Ya da Hera’ninkini, iki tane bağımsız, yumruk büyüklüğünde değerli taş. Ama bu onun hoşuna gitmiyor: Niçin değerli taş? diye sorup, bir deli gibi gözlerini kaçırıyor, sonra da faltaşı gibi açıyor! Onun kendine olan güveni sıfırlanmış oluyor, benim hayranlığıma kuşkucu gözlerle bakıyor. On dokuz santim çapında bir ağaç kütüğünü satmaya kalkarsan yirmi santim, almaya kalkarsan on sekiz santim olduğunu ileri sürersin. İyi bir satıcıyla iyi bir alıcı bir araya gelirse, belki on dokuz santimde anlaşılır. Buna, dürüst pazarlık derim. Kadının, saygıdeğer babası öğretmiş bunları kendisine, savaştan hemen sonra. Babası acaba zayıf bir adam mı? Sakar mı?

Bir Kadın (20)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor. Bir cüce gibi ufacık, biraz büyükçe bir cüce gibi. Onun klasik bir görünümü var, hafif-klasik, kadın yetmiş ya da seksen yıl öncesine aitmiş gibi. Eski bir güzellik. Cinsel çekiciliği var, doğru deyimiyle. Bana baktığında kızarıyorum. Ben ona baktığımda o kızarıyor. Falan.

Bir Kadın (21)

Bir kadın var. Beni seviyor. Çilleri ve nıkrisi var. Bütün yüzü çilli, “güneşin kutsal altın tozuyla” kaplı. Çocukluğunda onunla “al yanak” diye dalga geçerlermiş. On yedi yaşına geldiğinde iş biraz değişmiş, insanlar o kırmızı noktaları gizemli bulup onlara merakla bakıyorlarmış. Bence o benden nefret ediyor. Onu hoşnut edemiyorum. Başlangıçta, bizim başlangıcımızda, onu yere yıkmış, üzerine çullanmıştım, çalışıyordum, onu kışkırtıyordum, kahramanca marifetimi gösteriyordum, “Ey kahramanlar, bundan daha güzel bir şey olabilir mi?!” Neşeli bir biçimde başını sallıyordu. Kendi zavallığımdan korkmamama karşın onun bu neşesi ürkütüyordu beni. Sonra ama kendimi bırakıyordum, yavaşlıyor, hazır olduğumu gösteriyordum; bedenlerimizi inceliyordum, ne istediklerini anlayıp, isteklerini yerine getiriyordum. Bence bu iyi bir şeydi, en azından ben kendimi iyi hissediyordum, onun kendisini benim gibi hissetmemesine, ya da yaptıklarımın hoşlanmamasına şaşıırıyordum. Ama neşesi uçup gitmişti, bu da beni yavaşlatıyordu. Bu arada, çillerini de birçok kere saydım, her kere sinde farklı bir sayı çıktı. Beni asla sayamazsın, diyor küstahca.

Nıkris dışında iki şeyden daha söz etmek istiyorum. Kısa bir süre önce bana laf arasında eleştirici olmayan bir biçimde –işte bu yüzden hatırlıyorum– bende saygı duyulaçak bir yan keşfettiğini söylediğinde, ben de bunun üzerine terbiyesiz olmayan, son derece neşeli ve heyecanlı bir biçimde, bugün iyi bir günümdeyim, dedim; yanıta karşılık olarak, halimi sesimden de anladığını belirttiğinde, bunun yine bir eleştiri olup olmadığını sordum, o da hayır, dedi, beni eleştirmeye cesaret edemezmiş. İşte, bunu anlamadım. Daha çok kendi güvensizliği söz konusuymuş, öyle diyor, birkaç gün önce bir kız ar-

kadaşıyla uzun uzun yaşamın derin anlamlarından falan konuşmuşlar, onun için de efkârlanmış. Ya da hüznlenmiş. Ayrıca, efkârın kişisel, hüznünün de genel bir şey olduğunu duymuş, o da böyle düşünüyormuş. Bense omuzlarımı kaldırdım. Bu yüzden mi efkârlısın? diye sordum. Kısa ve nesnel yanıtının beni korkuttuğunu hatırlarım hâlâ: Hayır, senin yüzünden. Ter dökmeye başlamıştım, ve ben eşek, başlangıçta sevinmiştim bile. Bir başka zaman da, son olarak şunu aklına yaz, dedi –ben de o kadar mutluydum ki söylediği her şeyi aklıma yazdım, sonra devam etti– yürüyüş yap, iyi beslen ve gövdeni düşün.

Tipik bir nıkrisi yoktu, çünkü genelde hastalık belirtisi olan asit ürik oranı çok yüksek değildi, bu yüzden ilk ağrılar başlayıp da sol topuğu gizemli bir biçimde sancılandığında doktorlar asit üriğini ölçtükten sonra nıksirden kuşulanmışlardı; bunun ardından daha bir düzine bahane geldi, sinir zedelenmesi ve kireçlenme varmış, doktorların gözlerinden de anlaşılıyordu bu zaten. Bir gün benim kadının dizi lokantada birden şişiverdi. Elimi masanın altından dizine koyup, dizinin oracıkta gizliden nasıl şiştiğine bakmamı istedi. Evet şişmişti. Üç gün sonra doktorlar şişliğin içindeki suyu çektiler; çekilen sıvının o kötü asit ürik kristalleriyle dolu olduğu ortaya çıktı.

Ayrılırken, büyükannemin hep yaptığı gibi, alnımda haç çıkardı.

Bir Kadın (22)

Bir kadın var. Tıpkı benim gibi, benden nefret ediyor, beni seviyor. Benden nefret ettiğinde ben onu seviyorum, beni sevdiğinde ben ondan nefret ediyorum. Başka türlü olmuyor asla.

Bir Kadın (23)

Bir kadın var. Ondan nefret ediyorum, falan filan. O benden nefret ediyor. Nisan ayı böyle diyor bana. Birkaç yıl önce etyemez olmaya razı etti beni. Ben onu bütünleyle yanlışı anlamışım, çünkü onun demek istediği şey, bizim “gövdeler feryat figan bağırmandan” da anlaşabileceğimizmiş, neden hep durmadan birbirimizin bel bölgesinin çevresinde dönüp duruyormuşuz, bizi zorlayan varmış sanki, biri emir buyurmuş sanki, yapmak zorunda olduğumuz bir şeymiş sanki, bunu özellikle şimdi, yataktayken söylemesi şaşırtıcı olabilirmiş, öyle diyor, o da şaşırmış kendisine, hadi, hadi, hadiii, hayır, durmayacakmışım, tam tersine, bu nedenle söylememiş, ama bunu belirtmek istiyormuş, çünkü şu an gövdesi var olan bütün doruklara ulaşma yolundayken, tutup bunun bir uçurum mu yoksa tepe mi olduğu konusunda sivri yorumlarda bulunmak istemiyormuş, başka bir zaman asla aklına gelmeyecek bir düşünce şimdi gelmiş aklına, şu anda dursak ne olurmuş acaba, hiç, hiç, hiiiçbir şeyin olmayacağını anlamış, daha doğrusu bunun yüzünden ölmezmiş, yani eğer haydi, durma, haydiii, birbirimizin içine girip çıkarken dursak ölmezmiş, oysa kendisini bu durumda ölecekmiş gibi hissetmesi gerekirmiş, ama bu ille de şart değilmiş, burada olan şeyler, başka bir seçeneğin bulunmamamsından dolayı oluyor-muş, çünkü gerçekten olan şey, yani rastlantısal olarak gerçekleşen şey, biraz gülünçmüş, güldüren bir şeymiş ya da daha çok bir çizgi filme benziyormuş, hiçbir boyutu yokmuş, olan her şeyi sanki yalnızca aklımızda canlandırıyor-muşuz, demek, hadi, durma hadii, yüreklerimiz bir değilmiş. Yüreklerimiz artık birlikte çarp-mıyormuş. Yürek sözcüğünü duyar duymaz bir sihirli sözcük duymuş gibi, (ya da gerekçelerin yükünün altında kaldığım için) kamışım hemen kenara doğru kaydı –çüküm, ah,

Prospero!– isteksiz isteksiz onu çıkardım, sıcak, kızarmış, soluk soluğa kalmış olan et yığınıni yavaşça elime aldım, bak işte, dedi, gerçekten de ölmemişti, bırak etyemez olalım, ben de hâlâ yaşayanlardan biri olarak özgürce ona katıldım, çünkü etsizliğin nasıl bir şey olduğunu denemeyi ben de düşünmüştüm; herkes bir şey söylüyor, birşeylerden söz ediyor, et yüzünden döküntüsü olan insanlar oluyor, başkalarının rengi değişiyor, bir başka deyişle, dengeleri bozuluyor, başkalarıysa yeni bir hafiflikten, temizlikten, canlılıktan söz ediyor ya da resmi bir dille, zamanla gövdedeki zararlı maddelerden kurtulmak diyor buna, neredeyse bir gençleşmekten söz ediyor. Birbirinden farklı kitapları yatağa getirdim, yemek kitapları, lokantaların el kitapçıkları. Sonra benim kadını yakaladım, ben heyecanla kitapçıkları karıştırır, bütün olanakları, elimizdeki olanakları ortaya sererken, şimdi, özellikle şimdi, şu an bize kapılarını açıp, zenginliğini sergileyen yeni yaşamda, kadının beni gözlediğini fark ettim, açık açık bana bakıyordu, kamışıma bakıyordu, kamışım de kızarak onun bakışlarına karşılık veriyordu. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu! Aradan on beş yıl geçti. Ya da dokuz. O zamandan beri her şey karmakarışık. Bu bir geçiş dönemi, diye gülüyor, ona iyi su ikram ederken, bir geçiş dönemi, Nisan, diyerek gülüyor ve beni yatağa atıyor.

Bir Kadın (24)

Bir kadın var. Anlaşıldığı kadarıyla beni seviyor, ama belki benden nefret de etmesi daha iyi olurdu, bu bizi birbirimize daha sıkı bağlardı. Güzel bir günde elime tezkeremi verse gerçekten korkunç olurdu. Ya da beni dünyaya sepetleseydi. Bu yüzden onu ne yapıp edip sıkıca kendime bağlamalıyım. Arada sırada burnunu yere sürtmeliyim, ya da o benimkini. Ona hangisinin daha iyi olacağını soruyorum. Gönül okşayıcı bir yanıt vermiyor. Ama ne olursa olsun birlikte piyango alıyoruz.

Kısaca: elbette beni seviyor, üstelik gerektiğinde benden nefret ettiğini de düşünüyorum ama onun canını sıkıp sıkmadığımı merak ediyorum. Benden bıktı mı? Acaba içine fenalık geldi mi? Ne önemi var –beni sevsin sevmesin, nefret etsin etmesin– her şey iyi, beraberliğimiz sürüyor, onun yatağına giriyorum, başımı bacaklarının arasına sokuyorum, mutfağa gidip yanına oturuyorum, birlikte birer bardak şarap içiyoruz, televizyon seyrediyoruz (Cumartesi öğleden sonraları Zorro), ona kitap okuyorum (Karinthy'nin taşlamaları ya da son olarak Ibsen'in *Yaban Ördeği*), onunla yürüyüşe çıkmıyorum, çocukları yetiştirmesine yardım ediyorum, evde arada sırada duyulması gereken erkek sesini çıkarıyorum, kazandığım parayı ona veriyorum ama benden bıktığında, yeter artık, dediğinde, kabak tadı vermeye başladığımda, çabuk davranıp bir şey yapmam gerekiyor. Parayı masaya bırak, çeneni tut. Kendi kendime bunu buyurdum, kendi kendimi buna zorladım. (“Aslında hemen onun yanına seyirtirdim, hiçbir emir beni ondan uzak tutamazdı.”) Kendi kendini aşağılamaktan, kendi burnunu yere sürtmekten söz ediliyordu zaten. Bu önemli bir şey. Asıl önemlisi onun yanımda kalması. Ne de olsa ellerim kucığımda, öylece oturamam, söz konusu olan onun kucığı da olsa. Yalnızca onun içine girdi-

ğim zaman huzur buluyorum. (Elbette sürekli ihanetten sonra geriye ne ben kalıyorum ne o, yalnızca kalmak kalıyor. İşte aslında bunu istiyorum, onun kalmasını, kalmanın kalmasını.)

Bir Kadın (25)

Bir kadın var. Beni seviyor. Ama bundan pek emin değil. Emin olmaya çabalayıp duruyor. Bir takside, arka koltukta, birlikte otururken ona sarılıp kulağına ateşli sözcükler fısıldıyorum. Virajlarda ona gövdemi denetlemediğimi gösteriyorum. Yemek sırasında ona bakıyorum, sonra tabağıma, sonra yine ona. Bazen iki elimi omuzlarına koyup onu döndürüyorum kendime, burada! burada! burada işte! diyorum örneğin, ama bana kalırsa, o, bu eylem sırasında yalnızca omuzlarını düşünüyor. Ona düzenli olarak şekerleme armağan ediyorum, özellikle kiraz likörlü şekerleme. Ya da başkalarının başlarının üstünden bakıyorum, yani salonun öbür köşesinden. Bazen de gözlerimi kapıyorum. Çarpıcı bir güzelliği var, belki de fazla çığırtkan, Krudy'nin romanlarındaki kadın kahramanlarına benziyor. ("Burun kanatları, sahibini tanımayan bir tayınki gibi titriyordu.") Uyluklarında ince kıllar var, düzenli bir biçimde içe doğru kıvrılmışlar, öylece duruyorlar. Aradığım işte bu kıllar, dere kenarında, hep aşağı doğru uzayan otlar gibi, her tarafındaki, yüzündeki ince kıllar, koltuk altındaki sert kıllar, yalnız onlar beni ilgilendiriyor, kaşlarındaki sık kıllar, geriye tek bir sorun kalıyor, benden korkmaması gerekiyor. Bu yüzden onu kendime, kendimi de ona alıştıırıyorum.

Bir Kadın (26)

Bir kadın var. Beni seviyor, beni çok seviyor. Beni terk ettiği de oluyor. Zaman zaman, bazı bazı, bazı kerelerde, kırk yılda bir, kimi günler, dönem dönem, pek ender, ara ara, arada bir, sık sık. Kayboluyor. Eter gibi buharlaşıyor. Siste kaybolan gri bir eşek, bir peri gibi. Elimin altından yok oluyor. Görünmez oluyor. Apandisit izi gibi görünmez. Kayıplara karışıyor. Osuruk gibi havaya karışıyor. Canı istediği gibi dünyaya yelken açıyor: yok, bu biraz abartılı oldu. Toz oluyor, sırta kadem basıyor. Yer yüzünden kayboluyor. Dağları aşılıyor. Göze gözükmüyor. Çiy gibi eriyor. Gerisinde bir boşluk bırakıyor. Sessiz sedasız. Sise karışıyor. Yüzünü gören cennetlik. Nuh'un kara kargası gibi uçup gidiyor. Ayaklanıyor. Hiçbir karnış onu ilgilendirmiyor.

Hiçbir şey söylemiyor, konuşmuyor, açıklamıyor, geliyor, gidiyor. Gidiyor ve geri dönüyor. Onun gittiğini sonra sonra anlıyorum. Yani *gitmiş* olduğunu. Bir süre günlük işlerle uğraştığını, alışveriş yaptığını, sinemaya ya da annesine gitmiş olabileceğini düşünüyorum. Ortadan kaybolduğunu ilk kez fark ettiğimde, beni terk ettiğine kesin kanaat getiriyorum. O zaman hemen arama ya koyulmuyorum. Ağırdan alıyorum, artık bıktım bundan. Onun söylediği cümleleri inceliyorum, renklendiriyorum. Hatırlayıp hayal kuruyorum. *İnsanların daha cesaretli oldukları bir dünya istiyorum. Adamların özellikle. Sen. Hiçbir zaman aşkını bana diz çöküp itiraf etmedin. ("boş bir odada özel bir soruşturma, bir adam diz çöküp önündeki kadının çoraplarını düzeltiyor, bu sırada da duygularını dile getiriyor.") Bana hiç Siz demiyorsun. İnan ya da inanma, seni düşünmüyorum bile. Ben de onu düşünmüyorum, nerede olduğu beni ilgilendirmiyor. Erkek paltolarının arasında dolaşmalıyım!!!* Ünlemler kâğıdı delmiş.

İçimde kıskançlık duygusu yok. Onu yeteri kadar seviyorum anlamına mı geliyor bu? Artık toplanması gereken gazete destelerinin arkasında saklı oluyor şu kâğıt parçacıkları. Hiçbir domuzun aklına oraya bakmak gelmez. Ya da sayfaların arasına, yastık kılıflarının içine, vatkalarının altına; bazen çamaşır makinesinin içinde bile buldum onları, çöp tenekesinde, hem de dolusunda (!) hatta, bahçede, kesilip bir kenara yığılmış, unutulmuş, çürümüş otların arasında, köpek kulübesinde, kendi gömleğimin cebinde. Bana güveniyor, bunu hissedebiliyorum, onun bütün bu saklı, ateşli aşk mektuplarını bulacağımı bildiği için bana güveniyor. Bu mektuplar gerçekten ateşli, ya da soğuk, ya da sıradan mektuplar. Şehvetli, ruhun ve bedenin damgasını taşıyorlar. Ya samimi ve temiz, ya da bayağılar. Müşterisine göre. İntikam peşinde. Sinsi. Yalan. Ya da sevimli. Yağcı. Dürüst. Bana, onu bırakıp gittiğini mi düşündüğümü sorduğunda şaşakaldım. Bu mektupları okurken bayağı eğlendin, değil mi tatlım? Onları ararken hep için daraldı, değil mi? Mektuplarda hemen yanıtlanamayan sorular yok mu!

Bu beni rahatsız etti. Ama yapabileceğim bir şey yok, hiçbir şeyi değiştiremem. Kadın uzun süre ortada görünmediğinde, bu aşk mektuplarını olmadık yerlere saklayıp sonra daha kısıtlı bir süre içinde onları yeniden bulmaya çalışıyorum. *Korkma sevgilim.*

Bir Kadın (27)

Bir kadın var. Beni seviyor, çok seviyor. İnatla sürekli olarak geç kalıyor. Zaman yetmiyor ona. İnsanı hep bekletiyor. Yok, babasıyla öğle yemeği yemiş, yok bir başka zaman da, annesiyle mezarlığa gitmiş. Böylece babası onu kullanarak annesine selam yolluyor, annesi de babasına. Küçük postacı, diyor ona annesi ve babası. Bizim yaşamımızdan birşeyler öğren, diye de ekliyorlar sonradan. Bense onu bekliyorum. Oturup önüme bakıyorum, zamanı bölmeye çalışıyorum, bir başka deyişle, zamanı saymaya, küçük birimlere ayırmaya çalışıyorum; o zaman bile çok zaman kalıyor, ama en azından sonsuzluğu yok ediyorum. Ya da pencerede bekliyorum (onu daha çabuk görebilmek için). Ya da o arada çocuklarını eğitmeye başlıyorum. Onlar anneleri gibi neşeye endeksliler, ben de onlara karşı adil davranıyorum. Katı ama aynı zamanda yumuşağım, en küçük ayrıntıya dikkat ederim ama genelde geniş yürekliyim. Hem bir kenara sıkışmış bir malafatım, hem de pırıl pırıl bir yetişkin. Sanki onların babasıyım; bununla bile avunamıyorum. İstemeye istemeye ceza verip, yine istemeyerek cezaları geri alıyorum. Bağışlamaya bayılıyorum... Haklı olmaya boşverebiliyorum (elbette hâlâ haklıyım). Büyükannem, babamın annesi, hiç tehdit etmeden, kırılmadan, ağlamadan üç ya da dört güne bölüştürülebilen cezalar verirdi; günümüzde ana-babalar zamana dayalı cezalar vermiyorlar; tehdit edebiliyorlar (gelecek zamana yönelik), bozulabiliyorlar (geçmiş zamanla ilgili) ve zırlıyorlar (şimdiki zaman). Bunun ardından biz yine üçgen hesaplarına ya da makasböceklerine devam edebiliyoruz, ben de çocuklara Macaristan'ın dağlarını ve sulak bölgelerini soruyorum. Ayrıca en büyüğünün bademciklerini iyileştiriyorum. Kendini iyi hisse der hissetmez ona kot almaya gidiyorum. Tam bir sirk. Çok kısa bir süre son-

ra yaşam yeniden normale dönüyor: Biriyle öğle yemeği yiyip öbürüyle de mezarlığa gidiveriyorum.

Aslında bekliyorum. Bütün günlerimin, konuşma ve hareketlerimin ardında bekleyişin o çamurlu bataklık görünümünü yatıyor. Benim kadın, yaban bir hayvan gibi ürkek. Sanki etyemez biriymiş gibi onu rüyalarla besliyorum. Kadının, (var olan kadının) babasıyla nasıl yemek yediğini hayal ediyorum, babası aşırı yüksek fiyatlara karşı öğütler veriyor, ama asla hesabı ödemiyor, hizmetçi harcamaları üzerine felsefe yapıyor (“ah, şu hizmetçiler”), karısının mutfağını hatırlıyor (bezelyeli çorbaları, ilkbaharda lokma, içli hamur köfteleri), ayrıca kızının nasıl hapır hupur yemek yediğini hatırlatıyor, kızı *ciddi ciddi* yiyor, soğukkanlı, düşünceli, olması gerektiği gibi, özellikle duyularla çok ciddi bir ilişkisi var; benimle de aynı biçimde ilgileniyor, bir patlıcan dolmasının onda uyandırdığı aynı saygı duygusuyla bana yaklaşıyor. Ben maydanozlu patates, ya da bir som balığı yemeği kadar önemliyim; galiba bu özel konumumun değerini yeteri kadar bilmiyorum. Onun annesiyle mezarlıkta nasıl dolaştıklarını düşünüyorum, iki kadın akşamı sabahın alacakaranlığında –yok böyle denmez, ya akşamın alacakaranlığı ya da sabahın alacakaranlığında– eskiden annesine kur yapmış olan bütün erkekleri tek tek ziyaret ediyorlar, şu nasıl da vals yapardı!, sevimli aptal, şu da büyük bir iskambilciydi, buradaki de zengin!, *altın babası*, Alman asıllı, peki bütün bunlar senin sevgilin miydi?, ah, nerede, diye elini sallıyor, yalnızca zavallı baban vardı.

Farkında olmadan düşüncelerimin içine kaygılar da bulaşmış. Belki benim kadının başına bir şey gelmiştir. Bir askeri araç *konvoyu* onu ezmiştir belki. Görünüşe bakılırsa, çocukları tek başıma büyütmem gerekiyor. Buna da razıyım. Ben de elbette kendimi feda edebilirim. Feda edeceğim. Yaşamımı buna adayacağım. Yoksa bu

kadarı da fazla mı acaba? Yaşamım bombok olurdu, çocuklar da bunun acısını çekmek zorunda kalırlardı. Hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim ve kadınıma bakacağım. (Onun dertlerine deva olacağım, bak bunca felakete karşın mizah duygumu yitirmemişim.) Gerçekçi olalım. Birini bulmak şart, bir hizmetçi falan. Bir hizmetçi kız... Arkadaş, galiba şimdi hapı yuttuk. Çocuklar da kaza yapan arabanın içinde olsa daha iyi olurdu. Siyasi bir skandal, İçişleri Bakanı bahaneler bulmaya çalışıyor. Bense tek başıma burada kıvranıp dururdum. Her şeyi ayrıntılarıyla düşündüğümde, öyle bir şeyin olması halindeki kıvranmamın, şimdiki kıvranmamdan farklı olmayacağını anladım. Benim kadın neredeyse gelmek üzere, ama artık çok geç, her zamanki gibi.

Bir Kadın (28)

Bir kadın var. Beni seviyor, beni çok seviyor. Durmadan başkalarıyla evleniyor. Düğünden hemen sonra uzun süre omuzumda ağlıyor, ben bir sürtüğüm, diye zırlıyor. Neşeli bir şekilde bunu onaylıyorum. Üstelik sürekli olarak beni giydirmeye çalışıyor. Küçük krediler almak için belgeler imzalıyor, bunlara beni de utanmadan alet ediyor. Ayakları en az 43 numara ve ayak tırnakları kırılmış.

Bir Kadın (29)

Bir kadın var. Onu seviyorum. Bir duba gibi cüsseli. Bir apartman gibi. Bir dağ. Bir manda. Bana bir tane geçirse, pencereden dışarı uçarım, ama neden böyle bir şey yapsın? Hep yapması gereken işler var, telefon ediyor, birşeyleri ayarlıyor, faksılar gönderiyor, sanat dernekleri kuruyor, ya da buna benzer şeyler yapıyor, üstelik yanılmıyorsa, katma değer vergisiyle de bir işi var. Kumanda masası yatak, bütün emirleri oradan veriyor. Kilot giymiyor. Karın üstü yatarak telefonla konuşuyor, bir bacağına karnının altına çekiyor, bundan dolayı eteği biraz daha açılıyor, bazen orada küçük karanlık bir gölge beliriyor. Gölge, böyle diyorum ona. Şöyle diyorum örneğin: Burada gizli gizli dolaşıyor musun, gölge? Keyfim yerindeyse haykırıyorum: Şu yaşlı ağacı gölgesi için övelim! Ya da: Bir insandan geriye bir gölge kalıyorsa, o insan zavallıdır. Görünüşü beni heyecanlandırıyor. Elleri serbest kalsın diye telefon ahizesini tecrübeli iş adamları gibi başıyla omuzunun arasına sıkıştırıyor. Ne yanıt vereyim? Eeee, şekerim? diyor. Konuşma tarzı bana 60'lı yılların Hooligan'larını hatırlatıyor. Seni istiyorum, diye yanıt veriyorum. Bana o an, neden söz edildiğini bilmeyen biri gibi bakıyor. Benimki kalktı, diye açıklamada bulunuyorum ona. Anladığımı kadarıyla, yalnızca bekleyip belli bir mesafe koyuyor aramıza. Sen telefonla konuştuğunda –çoğu zaman telefonla konuşuyorsun– seni hep istiyorum. Bu yeşil kitapta var mı, peki? diye konuşuyor telefonda, bu arada da bana konuşmam için bir işaret veriyor, “hadi bakalım”. Ayrıca elbette seninle sohbet etmeyi de seviyorum, diyorum ona. Eeee, başka? Bu yetmez mi? Birbirini istemek ve sohbet etmek, bunlar zaten şu seni seviyorum bağlamının içine girmez mi? Dubaya benzer şey, nazik bir biçimde elini bana doğru kaldırıyor, ben de pencereden dışarı uçarken –işin kötü-

sü, aşağıda bir trafik sıkışıklığının ortasına düşeceğini görüyorum– onun telefonu kapatmak üzereyken, birini bir banka kredisiyle nasıl mutlu ettiğini duymama izin veriliyor.

Bir Kadın (30)

Bir kadın var. Beni seviyor, ben de onu seviyorum, benden nefret ediyor, ben de ondan nefret ediyorum. Anımsayabildiğim kadarıyla her çeşit rejimi uyguladı, bir sıvı rejimi, sonra da meyve rejimi, sonra beden eğitimine başladı, daha sonra Jane Fonda yöntemine başvurdu, şimdi de bir şey yemiyor. Kahvaltıda hiçbir şey, öğleyin tuzsuz haşlanmış üç patates, akşam da ızgara et (sek beyaz şarapla). Karnı aç, köpek gibi acı çekiyor. Ama gerçekten de kilo veriyor. Ama niçin? Bunlar boşa giden çabalar, diyorum, çünkü kendimin şu koca cüssesiyle onunkini karşılaştırdığımda, beş-on kilo almış vermiş hiç farkına bile varmıyorum. Farkına varsam bile ne olacak, şu eksik olan kilolar beni bağlamaz. Var olmayan, bilinmeyen kilolarla ne yapabilirim zaten? Bu oranlardan etkileneceğimden değil, ama, var olan kilolara bağlı olduğumun da altını çizmek isterim ve şu alıp verme olayı da Allah için umrumda değil. Onun eti için hayatımı verebileceğimi söylüyorum kendisine. Yo, öyle değil, meleşim, bekle göreceksin! diyor. Üç yıl öncesine kadar ağlamadan içine giremediği gece elbisesini pek yakında üstüne geçirebilecek duruma gelecekmiş; işte, arzu edilen hal ile gerçek arasındaki uçurum bu kadar büyükmüş, ben de sevinecekmişim Allah için, sahne gerisindeki o teknik çabalar beni ilgilendirmese de. Bunu anlıyorum, gece elbisesi ne de olsa bir gece elbisesidir. Uzun süredir kilo vermiyor ve bunun farkına varır varmaz gözleri büyüyor, büyüyor, büyüyor, birden harekete geçiyor, birşeyler hazırlamaya başlıyor. Birlikte yemek yiyelim! Bunun üzerine çılgınca yemek yapmaya başlıyor, bir ikindi kahvaltısı, iki çeşit öğle yemeği (ne gereği varsa?), bir akşam yemeği, hemen hazırlanıp önünüze çıkarılan atıştırarak ufak tefek şeyler. Komşulara birşeyler yapıp götürüyor, komşular da bize birşeyler getiri-

yorlar. Karasz ailesinin en başarılı yemeği Pörkölt, Cziglers ailesininse lahana orbası. Ama en iyisi gulaş orbası, “bizim” gulaş. Gece elbisesi ile gulaş orbası arasındaki gelip gitmeler zaman zaman heyecan verici, zaman zaman da boktan oluyor. Birbirimizden bıktık.

Bir Kadın (31)

Bir kadın var. Şey... beni seviyor. Bana gulaş çorbası yapıyor. Bu yolla ağzımı tıkamak istiyor. Onu uyardım, bundan vazgeçsin, bana karışmasın, çünkü bunca zamandır gulaşı yüzünden unutulmayan annemi anımsıyorum. “Annesinin gulaşı”, bundan daha gülünç bir beylik laf bulunamazdı! Ama olsun.

Şimdi de sıkıntıları var. Ne söylersem boş, ister etkiLEYİCİ, ister kaba olayım, aşkın pençelerini çıkarayım bir yararı olmuyor. Ne yaparsam, yaptıysam, ne yapacaksam ya da yapmış idiysem, sözleştiğimiz yemek sırasında –bu ne akşam ne de öğle yemeğiydi, daha çok bir ikindi kahvaltısı(!) daha doğrusu bütün günlere gulaş demek gerekir, yani, Pazartesi, Cuma değil, gulaş– işte o gün titrek bir sesle ve yıllardır olduğu gibi titrek bir sesle söze başlar, acaba içine kimyon da katmış mı? Hep bir soru soruyor, bir sorusu hep var. Karşı çıkıp, bütün bunları daha önceden açıklığa kavuşturduğumuzu söylecek olursam, kırılmış bir sesle o hiç bitmeyen uzun söylevi-ne başlar, bu dertleri, sorunları, konuları, bu zorlukları bağlamdan soyutlayamazmışız, üstelik bu bağlama kendisi de dahilmiş, bu arada bunların bana sıkıntı verdiğini de anlıyormuş ama tencere başında işlerin nasıl yürüdüğünü ben bilemezmişim, ne de olsa tencerenin başında duran o, bu tencerenin içine, bu fokurdayan karışımına, kendi kendine oluşan karmaşaya baktığında, orada her seferinde farklı birşeyler oluyormuş –hep aynı gulaşı yiyemeyiz ya, çenemi tutuyorum– biberin kırmızı rengi, sürekli hareket eden parçacıklar: patates, (az) yeşillik ve et, renginin ve türünün tek örneği, hiç durmayan kaypak titreme, domuz ayakları!, domuz ayaklarıdır herhalde!, modası geçmiş sorular, zamana uygun sorular yok, yalnızca sorunun kendisi var, ya da bir olasılıkla sorular hiç yok, ama ona göre bu “yok”lar olmadan ya-

şayamazmıyız, bu hiç de iyi olmazmış, hatta ürkütücü bile olurmuş, bu gulaşı tek bir sözcük söylemeden pişirmek, hayır, bırak ürkmeyi, hayal kırıklığına uğrarmışız, oysa bu ardı arkası gelmeyen soruları o da hoş ya da eğlenceli bulmuyormuş, kişisel takıntılarını, sıkıntılarını, yürek paralayan şu telaşını, kusursuzluk kaygılarıyla sorumluluklarını da bir tutkunun kanıtları olarak görmüyormuş, bu arada, ona göre bunları ancak bir simge(tutkunun simgesi gulaş) olarak algıladığında her şey hoş ya da eğlenceli olurmuş, ben de nihayet, tenceredeki her kimyon tanesinin durumunu, rolünü, ağırlığını daha doğrusu konumunu anlamaya yatkın olsaymışım, boş yere bu kadar zaman harcamazmışız.

Bütün bu konuşmalarda anne sözcüğü hiç geçmiyor, ne ben ağzıma alıyorum ne de o. Biraz daha sulu olsaymış, ya da daha çok kavrulması gerekirmiş, böylece söz-konusu kişiyi dile getirmekten kaçınıyoruz. Pekâlâ, hamur işleri nasıl olurmuş? Bazen erişteyi makarna sanmam durumu daha da zorlaştırıyor. Sinirden sesi kısılıyor. İyi ki annemi anmıyorum. Şu tıkinmanın canı cehenneme. Beni o kadar çok kızdırıyor ki, ben de sinirleniyorum. Sinirden patlamadan önce ona telefon ediyorum, çorba soğudu mu acaba, çünkü hâlâ pişirmemiş olabileceğini düşünemiyorum, yalnızca çorbanın soğuyup soğumadığını bilmek istiyorum, çünkü soğumamış bir çorbayla başlamak hiç iyi değil, o zaman... Kıcımye, diye bağırıp telefonu suratıma kapatıyor.

Bütün sokak gulaş çorbası kokuyor, diyerek suçlama ayaklarına yatıyorum. Çevreyi koklayarak evi dolaşıyorum. Basit bir hareket yapıp başımla yatak odasını gösterdiğimde –buna beden dili denir– birden bağırıyor, şimdi mi? Öğle yemeği sırasında mı? İnatla çevreyi koklamaya devam ediyorum. Havada gulaş kokusu var, annemin gulaşı, onun gulaşı, güzel ve taze.

Bir Kadın (32)

Bir kadın var. Annem. İzin verir misiniz? Benim annem var. Benden nefret ediyor. Bir erkek gibi, şovence, domuzluğuna düşünecek olursam, ona üçüncü sınıf derdim. Onda Doğu Alman tipi var, son derece adi (dudak boyası, giysileri, dişleri yani), ama gene de dikkate değer bir kişidir; bu kişi (bir kere) sırtüstü yatıp güneşlenirken bacaklarını biraz ayırıp kendine doğru çekmişti, bundan dolayı baldırlarının arkasındaki etler kat kattı, nasılsa dalgalar oluşmuştu, bu dalgaların ince kılları vardı, günün kıyısına vurmuş kıllar gözüküyordu. Bu hareket durduğunda bacakları açık kalmıştı.

Yıllar boyunca gözümü oradan ayıramamıştım. Hayır: O andan beri gözümü oradan hiç ayıramadım.

Bir Kadın (33)

Bir kadın var. Şu beni-seviyor-benden-nefret-ediyor zırvasını bırakalım artık. Şu erkeksi, şovence, domuzca bakış açısıyla, son derece Doğu Alman tipli, son derece adi (dudak boyası, giysileri, dişleri yani), buna karşın dikkate değer kadının – şimdi– sırtüstü yatıp güneşlenirken, bacaklarını ayırıp kendine doğru çektiğinde, baldırlarının arkasındaki etler de kat kat olup dalgalar oluştuğunda, bu dalgaların da ince kılları, günün kıyısına vurmuş kılları göründü. Hareket durduktan sonra, bacakları açık kaldı.

Bütün amcıklar farklı, diye düşündüm sinirlenerek.

Bir Kadın (34)

İki annem var. Beni seviyorlar. Biri sarışın, öbürü esmer. Sarışın olan öğüt veriyor, homurdanıyor, bağırıyor, hıçkırır hıçkırır ağlıyor, hırlıyor, özellikle kocasına, yani babama. Babamla ne misafirliğe, ne de lokantaya gidiyor. Evde oturuyor. Babamı sevmiyor, yalnızca onun anısını seviyor, şimdiki, somut babamı sevmiyor, o zarif, ince genç adamı, anılarındaki adamı seviyor. Anımsadığı adamın bugüne kadar zarif ve ince kalan babamla bir bağlantısı var, ama babam değil. Annemin, sarışının, hayallerini gerçekleştirmek için geçerli nedenleri vardı, onları gerçekleştirdi de. Babam umrunda bile değil. İsteksiz isteksiz adama bakıyor; ona yardımcı olmuyor, bu kesin.

Esmer olan ödevlerime bakıyor. Annemlere göre iyi ders çalışmam önemli, benim için önemsiz, çünkü zaten iyi çalışıyorum. Örneğin ulusal marşı ezbere bilmem gerekiyor. *Kaçak saklanmaya çalışıyordu; mağarasına bir kılıç sokuldu*, dizesinin bu bölümünü unutacağım diye hepsi endişelenirdi. Orada tıkanıp kalıyordum. Esmer annem kollarını açıyordu, çaresizdi. Babam sevecen bir biçimde yanıma oturdu, bir yanımda esmer, öbür yanımda da babam oturuyordu ve ezberlemem gereken bölümü kafama sokmaya çalışıyordu. İkisi arkamda el sıkıştılar.

İnsanın yüreğini sızlatan bir durum, diye fısıldadım.

Bir Kadın (35)

İki annem var. Durmadan beni seviyorlar. İkisinden biri peruk takıyor, öbürünün perması var. Permalı olan da güzel değil, ama çekici. Garip bir biçimde şuh bir kadın. Peruğu olan yaşlandı, karnı çıkmış, sanki yıllardır gebe. Kokusu da değişti, sakatat gibi ekşi kokuyor.

Ama sakatat iyidir, severim.

Bir Kadın (36)

Bir kadın var, hani şu gulaş pişiren, beni seviyor. Yalnızca gulaş için burada bulunduğumu düşünmesi gerekmediğini söylüyorum ona basitçe, gülümseyerek. Yüzü kararıyor, rengi değişiyor, üstüme yürüyor, harekete geçiyor, beni dövüyor, nereme gelirse orama vuruyor, hergele, piç, hinoğluhin, diye bağıyor. Hiçbir şey anlamıyorum. Havayı kokluyorum, harika! Onu tanıımıyordum gibi bakıyorum, oysa o bir sarmaşık nasıl ağaca sarılırsa bana öyle sarmaşan biri. Bir duvar ya da yer sarmaşığı gibi. Gizli gizli yanaşıp yanıma oturuyor. Duvar sarmaşığı. Nazlanarak onu itiyorum, sevecen davranmam onu daha çok kıskırtmış olurum. Küsmüş gibi davranıyorum, yeter ama artık, eşşoğlueşşek! Hemencecik sakinleşiyor, duruluyor, soluk alarak bana bakıyor. Mutfaktan koşarak çıkıyor. Alışılmadık, açıklanamaz sesler duyuyorum, kısa bir süre bekliyorum, sonra onun arkasından yanına gidiyorum, neyse ne, tencere başına gidip ayakta birşeyler atıştırmalıyım. Şeytani bir bakışla karşılaşıyorum. Gördüğüm şeyi, sağlıklı bir akılla anlamak olanaksız, akıl alacak bir şey değil, çünkü o, başını delice sallayarak pencerenin önünde durmuş, tencere dolusu gulaşı sokağa döküyor. İşte, diyor beni gördüğünde soluk soluğa, şimdi beni sevebilirsin, eğer hâlâ istiyorsan. Haklı, onu artık sevmiyorum.

Bir Kadın (37)

Bir kadın var. O da beni seviyor. Gelme sözü veriyor hep. Geliyor da. Gelemediğinde plan yapıyoruz. Gelecek için planlar yapıyoruz. Bana takılarak, kilo verip vermemesi gerektiğini soruyor. Yarına kadar mı? diye soruyorum sinirli sinirli. Bugün yarın konusuna takılmamalıymışım, bana bugün mü yarın mı diye sormamış, benim için kilo versin mi, ya da benim için kilo vermesin mi diye sormuş, onun gelmesini istemiyorsam, ya da bunu yalnızca çocuklar için istiyorsam, ya da amacım birini düzmekse bunu ona açık açık söylemeliymişim. Ya da havaya dikilen aşkım yine bir nesne bulamıyorsa. Sesimden yine ona âşık olduğumu, bu yüzden de ona gereksinim duyduğumu anlıyormuş. Benden bıkaçağından hiç korkmuyor muymuşum acaba?

Bunun dışında çok fazla konuşmuyor. Yalnızca, öylece geliyor, geliyor, geliyor... Ona bu haliyle hoşuma gittiğini söylüyorum. Bedensel olarak. Sonra gene de soruyorum: Kaç kiloydun?... Belki de kalbin için gereklidir. Sinirler ve kan dolaşımı için de. Bu kadar büyük bir külçeyi bu ayaklar üzerinde taşımak? O zaman bağıyor, ne külçesi, salak herif! Ne demek külçe? Kiminle konuştuğunun farkında mısın, sen? Biliyor musun? Ya da sahiden her şeyi unuttun mu? Külçe neredeymiş, söyle bakalım! Yarın sana gramı gramına göstereceğim, külçeye benzer bir gram bir şey bulursan yemin ediyorum, bir daha doyuma ulaşamayacağım!

Bunun üzerine gülüyoruz, çünkü onun becerdiği bir şey varsa, o da doyum noktasına ulaşmaktır. Doyum noktasına bir ulaştı mı, bir daha oradan aşağı inmiyor. Zirve bunlar! diye kıkırdıyor. Ne zaman oraya tırmandığını tam olarak bilmiyorum, ama bir şekilde kestirebiliyorum. Kulaklarımı oynatacağım, geri zekâlı... Ama bana gene de ne zaman tırmanacağını söylerse gerçekten

de doruğa ulaştığını anlıyorum, yüzü değişiyor, fokurduyor, kızarıyor, ateş saçıyor, parlıyor, kızıyor, al al oluyor, gözleri parılıyor, aynı zamanda da yorgun gözüktüyorlar, gözlerinin altında halkalar var (“cilve ifadesi göz torbaları”), bu sonsuz haz içinde bütün varlığı değişiyor. Ama her şey belli, yüzünden her şey okunuyor. Kendinden emin bir tavırla omuzlarını kaldırıyor, ne olmuş yani! diyor. Şu an sokağa çıkamazmış, bu bir rezalet olurmuş, bırak kıskançlıktan çatlamayı, ona darılmış bütün kent. Ben de kendi kendime gelin güvey olmamalıymışım, ondaki bu değişikliği yaratanın ben olduğum alnında yazmıyormuş Yok canım, onun değil de kimin alnında yazıyormuş? Gene kendini beğenmiş bir tavırla omuzlarını silkiyor, ah şu uzun, fırtınalı yaşam, deyip gülümsüyor.

Yarın gelecek. Bu kadarını tahmin edebiliyorum.

Bir Kadın (38)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor. I hate 'this situation*', deyip duruyor, ama aslında beni düşünüyor. Durmadan beni düşünüp geceyi gündüz ediyor. Karnı fıçı gibi şişip parlıyor, hoşuma gidiyor karnı. Bütün ciddiyetiyle John Lennon'un en küçük kız kardeşi olduğunu ileri sürüyor, ben de o an kafamla bacaklarının arasına dalıyorum. (Orayı ben yarattım, kuruntu diyarında kendime bu büyüğü yeri yarattım; gece lambası bu ıslak mağrayı aydınlatıyor, Dr. Caligari'nin pantolonunu aydınlatıyor; pencereden içeri bakan kurtadam demokrasi özlemini çekiyor; kadın ona demokrasiyi veriyor; kurtadam Avrupa topluluğuna katılıyor, kadın yıkanıyor, iğreniyor, Marlene Dietrich'e, Mavi Melek'e benziyor; özlemle hayal edecek yeni şeyler arıyor.) John Lennon ile ilgili her şeyi biliyor, bütün yazılanları ayrıca bazı özel metinleri de. I am sitting on a cornflake, gibi şeyler söylüyor, I am the walrus**, böyle şeyler. Onun tek bir sözcüğüne bile inanmıyorum, ama onun, John Lennon'un en küçük kız kardeşi olduğunu söylemesini özlemle bekliyorum.

* Bu durumdan nefret ediyorum. -ç. n.

** Ben mors balığıyım. -ç. n.

Bir Kadın (39)

Bir kadın var. Onu seviyorum. Bir Amerikalı gibi şişman; Disneyland'den fırlamış bir meşe odunu gibi kalın, Amerikalı kadınlar bir sandık kadar kalın olabiliyorlar, bir suaygırı kadar şişman. Kumaş parçaları ya da bir toga sarındığında onu olağanüstü ve çekici buluyorum, çünkü görünmeyeni ancak görünenden çıkarabiliyorum, görünen de onun yüzü; yuvarlak, ama kesinlikle şişman olmayan bir yüz, şişman izlenimi vermiyor, daha çok "variyetli", hatta dramatik, çirkinliği başka sözcüklerle ifade etmek ya da benim çirkinliğe olan zafımı anlatmak için kullanmıyorum bu dramatik sözcüğünü, hayır, tam tersine, dramatik olması benim güzellik anlayışımı tamamlıyor, bu da bu güzelliğin canlı, hareketli, ölçülmesi olanaksız, ele avuca sığmayan bir güzellik olduğu anlamına gelir; kadından bir sporcu gibi güç fışkırıyor da denebilir; bu arada, zarif bir yay oluşturan kaşları bir genç kızın kaşları gibi, bu yaşta olmasına karşın yüzü de birden boy atmış bir kızın yüzünü andırıyor; burnunun sert çizgisiyle de yüzüne ne zamana ait olduğu bilinmeyen, biraz eski bir görünüm eklenmiş oluyor. Akan, zarif bir zamansızlık –bu zamansızlıkta her şey varmış, gerçek zenginlik de. Saçları da gür, gümrah ve ağır, ele avuca gelmez, onları tutmak, bağlamak olanaksız. Belirli bir saç modeli yapma girişimleri başlangıçtan beri bir başarısızlığa yazgılı; bu saçlar inatçı, özgürdür, başarısızlık aslında bir zaferdir.

Onu böyle gördüğümde, yani giyinmiş, kumaş parçaları ya da toga sarınmış olarak gördüğümde, bu dolgunluğu, tiyatrosallığı, özgürlüğü, bu inatçılığı onun bedenine aktarmayı deniyorum. Etin şenliği! Bu arada, herkes genç kaldığı sürece güzeldir! En azından, göz alıcı ve çekicidir. Ne olursa olsun istek uyandırıcıdır. İştah

açıcı. Kullanışlı. Hayır, bu değil. Ama her şeye karşın, gövdesiyle dostça bir ilişkisi var, ondan iğrenmiyor, onunla gurur duymuyor, ondan vaz geçmiş de değil henüz. Kendinden hoşlanıyor, hem de bir hayli, ya da daha doğrusu sarsılmaz bir güvenle, ıvırzıvıra aldırmadan kendinden hoşlanıyor, şöyle de denebilir: doğal olarak. Kendi gövdesine ve gövdesiyle ilişki kuran her şeye duyduğu doğal yakınlık ve sevgi, onun kendi gövdesiyle, gövde merkeziyle nasıl bir ilişkisinin olduğunu gösteriyor. Gövdesini kabullenmesi kendiyile barışık olduğu anlamına gelmez, neşe zafer anlamına gelmez.

Beni bu kütle titretiyor, şaşırtıyor, uyuşturuyor, birkaç dakika boyunca hava alamıyorum, düş gördüğümü düşünüp bir an önce uyanmayı diliyorum. Kendi başına soyunduğu için telaşım daha da artıyor; çok hızlı, dramatik bir hareketle bluzunu çıkarıveriyor, bana gözlemci rolü vererek beni kendinden uzakta tutuyor; ona daha yakın bir yerde olsaydım, gözlerimi kapatıp, arada sırada onu duyum organlarımla algılardım, bir duyum öbürünü kışkırtırdı, böylelikle olanaklar yaratılırdı. Ama iş öyle değil. Göğüsleri sakın sakın incelememe olanak tanınmıyor, şu korunmasız cüsseye ilgilenmeye zamanım yok, çünkü hiç beklemeden, pat diye sütyenini açıveriyor, göğüsleri düşüyor, ağırlıklarından ve yerçekiminden dolayı, kasların cinsi ve durumu gereği gerçek biçimlerini aldıklarında, bu göğüsler birdenbire bağımsızlıklarını kaybediyorlar, bağımsız ve seyirlik olmaktan çıkıyorlar; ne büyükler ne de görkemli (bu arada, eğer belli olacak büyüklükte olsalardı görkemli olurlardı), onlar, o anlatılması güç dehşetin, yani bedeninin birer parçası oluyurlar. İlk sırada göğüsleri var: bir şeyin uzantısı, yanlara doğru uzayan birer et çıkıntısı (biri ya da öteki), biri, öbürüyle karşılaştırıldığında daha düz bir et tepeciği, ama aslında bu geometriye hayret etmeye zaman yok (bu iki çıkıntı, daha sık dokulu olan sırtta na-

sıl birleşiyorlar, yani nasıl iki farklı yönden gelerek buluşuyorlar, iki dalgaya benzeyen bu iki et dağı ne yapıyor, sakinleşiyorlar mı ya da kabarıyorlar mı?) zaman kalmıyor, yalnızca telaş, dörtlüla çıplaklığa koşmaca var, çünkü hemen eteğini çıkarıyor, hayır, onu çıkarmıyor bile, etek kendiliğinden düşüyor, o da içinden sıyrılıyor, tıpkı bluzundan sıyrıldığı gibi, kolayca giysilerinden kurtuluyor, giysisiz de yapabilen biri gibi, onlardan korkusu yok, giysileri kendisine yakışıyor, gerektiğinde onları üstünden atıyor, ya da onları üstüne geçiriyor.

Bunun arkasından akıl almaz bir şey geliyor. Fellini'nin dev kadınlarını unutalım, bütün anaları, genelde bütün kadınları unutalım. İnsanı da unutalım doğrusu. Beyazın da ne anlama geldiğini unutalım, üstünü örteyim; bütün beyazlar, etin bütün var olan iğrenç beyazlığı hiçbir şeyle karşılaştırılmaz, her şeyin üstünü örtmemiz gerekiyor, her şey yalnızca ve yalnızca kendine benziyor, hiçbir şey başka bir şeyle karşılaştırılmaz, ah, karşılaştırmaların olmadığı bir dünya ne kadar da çekilmez oluyor, ne kadar tehlikeli, ne kadar kestirilemez; bu beyazlık, ne karla, ne kaymaktaşıyla, ne kardelenle, ne porselele ne de aslanpençesiyle denkleştirir; bu ne solgunlukla, ne cansızlıkla, ceset beyazlığıyla birdir, aslında, bunda bir cansızlık var, inorganik değil ama yaşamla ilgisi olmayan bir şey. Bu gizemli, parlak beyazlığın, bu rengin ve maddenin içinde başka dalga dalga etler ve katlar ortaya çıkıyor; sarkma ve sallanma söz konusu. Örneğin karın ne tam olarak bir fıçı ne de bir varil, üst üste binmiş bir sürü yağ katmanlarından oluşuyor.

İnsan buna alışamaz. Bunun iyi olan bir yanı yok, garipliği bile iyi değil. Ama doğruyu söylemek gerekirse, iğrenç de değil. Birazcık karnının üzerine yatacak olsa hemen çışı geliyor, idrar torbama basınç yapıyor da, diye açıklamada bulunuyor hep. Büyük bir olasılıkla, za-

manla oradaki b z c  kaslar gevşedi. Ama yirmisinde de aynıydı. Alışıl gelmiş biçimiyle onu okşamak, onunla birleşmek olanaksız, çünkü şu dalgalanan, sarkan, sallanan katlar her şeyin üzerini kapatıp örtüyor; dikkat dağıtıyorlar. Poposu da iki yarım (sıkı, falan) toptan ve onları ayıran o ince çizgiden oluşmuyor, daha çok tepeli, inişli çıkışlı bir şey, orada tatlı ya da hoş anılar yok, orada bayağılaşmış yabancılık, ağırlık var, acınacak durumda olan arka avlular, eski demir depoları, pas, pis kokular, çamur, çöplük var, burada insanın yönünü bulması olanaksız. şu sonsuz zavallı arayışlar, kıvranmalar, kendi kendini y reklendirip durmalar! Görünüşe bakılırsa, o da kendi bedenine şaşırmış durumda. Kuşkusuz ben onun için, onun yaşamındaki ilk erkek değilim, ama öbür erkekleri hep o yönlendirmek zorunda kalmış. Yalnızca erkekler sayesinde kendime ulaşabiliyorum, diye fısıldıyor.

Ne de olsa benim için iki anayol belirdi, bunları utanç verici bulunduğu için anlatmak istemiyorum, ama bunlardan biraz olsun söz edecek olursam, bu kadın benim gidip geldiğim, yaşamımın geçtiği iki yolla  zdeşliyor, tıpkı yaşamı boyunca mahkeme kapısının önünde duran Kafka'nın kahramanı gibi. Bu benim yazgım. Başka seçenek yok. Bu yollarda gitmek kime nasip olursa –bana, bana!– bu yollar açık olduğu sürece bir baron gibi yaşayacağını bilir.  n  sonu: beyaz yağ katları.

Bir Kadın (40)

Bir kadın var. Beni seviyor. Onu tanımıyorum. Birbiri-mizle hiç tanıştırılmadık. (Tanışmış olsaydık, buraya ge-lip çoğunlukla aynı şeyleri ısmarlayan çiftlerle alay eder-dik, kendimizle alay etme cesaretini gösteremezdik. Kuş-konmaz mevsimi olurdu, ne kadar başımızın döneceği üzerinde ayrıntılı bir şekilde durmak istemiyorum. Biri öbürünün tabağından yerdi, birbirimizi beslerdik, biri-mizden biri karşı çıktığında şaşırırmazdım.) İnanılmaz bir biçimde çok yemek yiyor, daha doğrusu tıkınıyor, ye-mekleri gövdeye indiriyor. Öög! Yemek arkasına yemek ısmarlıyor. Baldırları titriyor, bacak arası da kaşınmaya başlıyor. Onu tanımak isterdim. Ona Amalie diyorum, böylelikle ona biraz yaklaşmış oluyorum şimdiden.

Bir Kadın (41)

Bir kadın var. Beni seviyor, ben de onu seviyorum, benden nefret ediyor, ben de ondan nefret ediyorum. Sanki benim karım. Her şey göz korkutucu, tehlikeli, kestirilmesi olanaksız halde ve yalnızca tek bir şeyle karşılaştırarak anlatılabilir. Bu kadın Sanki'lerle var oluyor sanki. O sanki şöyle ya da böyle.

O sanki küçük bir kuş. İnce tüylü. Elimi sırtına koyduğumda, kalp atışlarını hissedebiliyorum. (Göğsü, tavuk göğsü gibi.) Kaburgalarını da hissedebiliyorum, sanki kanatları var. Kaşındıklarında onları kaşıyorum. Kemikleri çok narin, bu alçakgönüllü bir betimleme. Bu kadın, Mihaly Karolyi'nin karısı, rahmetli Katinka Andrassy gibi, bütün dünyayı düşünür. Yalnızca dünyasal konularla ilgileniyor, insanlık görevleriyle, uygarlıkla, ozon tabakasıyla, Kürtler'le, Afganlılar'la, Çeçenler'le, Gürcüler'le, Romen yetimhanesiyle, Brezilya ormanlarıyla, Sırp toplama kamplarıyla ve Somali'deki açlıkla kafasını yoruyor. Onun elleri de kelebeklere benziyor. Bana dokunduğunda üzerimden böcekler (daha doğrusu haşereler ama bırakalım şimdi bunları) geçiyormuş gibi oluyor. Bu yüzden o uzaklarda olduğunda ben de gidiyorum, Siebenbürgen'e gidecek götürüyorum, Zagreb'de gizli bir Sırp-Hırvat toplantısı düzenliyorum, ya da Viyana'da suaygırılarının korunması için yürüşe katılıyorum, bahçede karınca yuvaları arıyorum, arı kovanlarına bakıyorum (geçenlerde arılar mektup kutusuna yuvalanmışlardı, mektupları sopayla almak zorunda kalmıştım), sineklerle örümcekler arasındaki (eşitsiz) savaşı dikkatle izliyorum, kulak solucanlarından iğrenmiyorum (yalnızca korkuyorum), ve onun (kuşkonmaz mevsimine denk düşen) döneminde uğurböceklerini inceliyorum. Her konuda kendi ilkelerini ön planda tutuyor, hatta kendi kemikleri söz konusu olduğunda bile, oysa

kemikleri çok değerli, onlar duyumsal dñnyanın temel taşları. Onun ilkeleriyle benim somutluğumu birleştiren birbirimizi tamamladığımız bir yanılığdır. Ona dokunuyorum, o ise beni ve benim çağrıştırdığım şeyleri düşünñyor. Ben yatakta yatıyorum, o ise kafasında kendi yatağını yapıyor. Her şey yolundaymış gibi geliyor kulağa, yeryñzñyle gökyñzñ arasında köprüler varmış gibi, ama bu Macar dilinin bir yanıltmasıdır.

Bir Kadın (42)

Bir kadın var. Beni seviyor. Ama bu onu öldürmüyor. Ona bir zamanlar kardelen getirdiğimde, zarif, ince, genç bir adamdım; kadınlara kardelen (Glâyöl da buna dahil) alma alışkanlığım olmasa da, zaman zaman (Glâyöl'den çok) kadınlara kardelen armağan ettiğim oluyor. Böyle durumlarda er ya da geç vicdan azabı duyuyorum, badem tadı veren ihanetin heyecanı. Ona bundan söz ettiğimde onaylayarak başını salladı, kendime karşı duyduğum tiksintiyi doğru bulduğunu belirtti. Kendini bu kadar tutacağına, diyerek çiçekleri bir vazoya yerleştirdi, bana âşık olsan daha iyi edersin. Ona buna bakmadan eteğini kaldırıp bana uyluklarını gösterdi, uyluklarının iç tarafını, kaçmış siyah çoraplarını. Gözlerimin önüne korkunç bir görüntü geldi, patlamadan sonraki ürkünç bir krater. Çorap sanki bir kaplan tarafından parçalanmıştı. İnsan o amansız, birbirine paralel pençeleri görür gibiydi. Pek hoş olmayan beyaz etini siyah çorap ve iplikler örtüyordu. Bu kaplanla güreşeceğim. (Bu yüzden çeşitli kereler, 15 Mayıs'ta ya da milli maçta, bir Bergman filmi -Yedinci Mühür- gösterildiğinde, bazı kadınların aybaşılarında, dörtyol ağızlarında ya da aperitiflerden hemen sonra, bebeklerin altı temizlendiğinde, yapraklar yakıldığında, ya da trigliserit düzeyi arttığında, kaloriferleri yakma dönemi geldiğinde, Boris Yeltsin'in evlenme yıldönümünde, bilmem ne bilmemde, bir diz yarası iltihaplandığında, aynı şekilde zavallı Effi Brest öldüğünde - böyle fırsatlarda, mantıklı düşündüğümde hep şu sözcükleri tekrarlıyorum: Bu kadar kendimi tutacağıma sana âşık olabilirdim.

Bir Kadın (43)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor. Ben onu seviyorum. Kalbim duruyor, bacakları o kadar güzel. Kusursuz. Ya da onları öyle yapan çoraplar mı? Gümüş yaldız gibi parlayan duman rengi çoraplar, sonra da biraz modası geçmiş jartiyer. Ne bakıyorsun! diye bağıırıyor azametle, orada kim olduğum mu yazıyor sanıyorsun? Yüzsüzce başımı sallıyorum, aslında orada yazıyor, o zamandan beri uyluklarına bakıyormuşum... çoraplara bakıp hemen anlıyormuşum... ne haltlar yediğini! diye laf sokuşturuyor. Başımla onaylıyorum, aynen öyle.

Bu olay uzun zaman önce oldu (zerafetle incelik de uzun zaman önce vardı). Kaç bin kere beni boynumdan bacaklarının arasına astı, kaç bin kere yüzümü o gümüş yaldızlı duman rengi bacakların arasına daldırdım; buna karşın bugün bile ne haltlar yediğini hâlâ bilmiyorum. Ama bu zaten umrumda bile değil.

Bir Kadın (44)

Bir kadın var. Beni seviyor. Ben ondan nefret ediyorum. Şu sıralar uyluklarına takmış durumdayım –nefis göğüsleri var– ama bugün onun uyluklarını seviyorum, uyluklarının iç kısmındaki o ipeksi yüzeyi seviyorum. Saatler boyunca oralarını okşayıp yalayabilirim. Ne yapıp ne düşündüğünü açıkça söylüyor. Durmamam gerektiğinde şöyle diyor: Durma. Benden nefret ettiğinde şöyle diyor: Senden nefret ediyorum. Bulaşık yıkadığında şöyle diyor: Bulaşık yıkıyorum. Ama şöyle de dediği oluyor: Bulaşıkları yıkayacağım. Ben ya da başka biri daha sonra odaya girdiğinde şöyle diyor: Bulaşıkları yıkadım. (Yapma, dur, bulaşıkları yıkadım.) Sanki bütün nemli, karanlık köşeleri ışıkla duruluyor. Gözünden hiçbir şey kaçmıyor.

Bir Kadın (45)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor. Ben de ondan nefret ediyorum. Ama hiçbir şey kesin değil, çünkü ben onunla ilgili her şeyi unutuyorum, yüzü dışında. Kendimi onun yüzüne bağıymışım gibi hissediyorum. Büyük olasılıkla bunun farkında. Telefonla konuşurken yüzünü komik şekillere soktuğunda –genelde telefonla konuşurken suratı şekilden şekle giriyor– şimdi suratımı değiştiriyorum diyor. Ona neden bunu söylediğini soruyorum, bu arada –anlamsız da olsa– ben de suratımı şekilden şekile sokuyorum. Yüzünün biçiminin bozulmaması için coşkuyla gülüyor. Son bir ya da birbuçuk saatte başıma nelerin gelmiş olduğunu yüzünden okuyabiliyorum. Ne kadar çok okursam, o kadar çok biliyorum. Bilmek istediğim zaman yüzünü okuyorum. Okuyacak bir şey olmadığında nelerin olup bittiğini öğrenemiyorum. Küçük bir horoz gibi gururluyum.

Boynunda kırmızı lekeler beliriyor, yüzü fokurduyor, solgunlukla kırmızılık yer değiştiriyorlar, önce bir solgunluk, neredeyse bir beyazlık, sonra da bunun içinden kırmızı lekeler fırlıyor, hayır, görünüyor, birbirine bitişiyorlar, genişleyip birbirinin içine giriyorlar, sonra da kırmızı üzerine kırmızı, yine kırmızı görünüyor, neredeyse koyu kırmızı, bunun içinde yeniden bir solgunluk beliriyor. Onun renkleri bu. Yüzü sıcak, sürülmüş toprak gibi, engebeli, akordu bozuk, üzerinde izler var, hem parlıyor hem de mat, hem yorgun hem de canlı. İşte, yaşamım bunlardan oluşuyor. Bunlardan kaçış yok.

Bir Kadın (46)

Bir kadın var. Çift sayılı haftalarda (2, 4, 6...) beni seviyor, tek sayılı haftalardaysa (1, 3, 5...) benden nefret ediyor, ama her haftabaşı da yaşamımı değiştirmek istiyor. Haftaların birinde –tek sayılı mıydı, çift sayılı mıydı bilmiyorum– bir düğünden söz ediyor, harika bir düğünden, “kimse”nin eksik olmayacağı bir düğünden, bunun hemen ardından da bana adım ve soyadıyla seslenip bana Siz diyor. Teni, yeni bir futbol topu gibi kokuyor. Eli mi uyluklarının arasına koyduğumda, benim kadın neredeyse soğuktan morarıyor. Sanki Moskovalı. Moskova, Moskova, Moskova! İlkbaharda kucaklar güzel kokar.

Bir Kadın (47)

Bir kadın var. B.s. Benden nefret etsin mi, etmesin mi diye düşünüyor. Onun krem rengi peleriniyle bana doğru uçararak geldiğini görür görmez, hemen yüreğime can sıkıntısı çörekleniyor. İnsan yalnızken bile bu kadar sıkılamaz. Bir konser salonundaymışım gibi birdenbire uyukum geliyor, esnemeye başlıyorum, gözkapaklarım kapanıyor, kafam öne düşüyor. Kadın bundan korkuya kapılıyor, çünkü kendi can sıkıntısını bana bulaştırdığını düşünüyor ve hemencecik özür diliyor. Ben de bunun üzerine uyanıyorum. Kısa etek giydiğinde her şey iyi oluyor. Bacakları (çorapları mı yoksa?) altmışlı yıllarda en çok beğenilen kızlarınkı gibi uzun. Bu küçük anlamazlıktan yararlandığımda onunla sohbet edebiliyorum, sevimli, sevecen, ilginç, biraz ateşlice, duygu yüklü, düşünsel yönden heyecan verici sohbetler. Her şeyi birlikte yaşamışız sanki, onunla her şeyi konuşabiliyorum, ikimize de yansıyan bir huzur ve duygudaşlık oluşuyor aramızda. İşte o an onu istiyorum, o an benden nefret edip etmediği sorusunun yanıtını alıyorum.

Bir Kadın (48)

Bir kadın var. B.n.e. Onu gördüğümde derin bir soluk almam gerekiyor. Hatta öğleye doğru başımın da döndüğü oluyor. Elim ayağım birbirine karışıyor. Heyecandan esnemeye başlıyorum. Bu ona da bulaşüyor. Öylece duruyoruz; sessizliğiyle, zekâsıyla, doğal sevecenliğiyle, sakın hareketleriyle, saygısıyla, çekingenliğiyle, saflığıyla, temiz ahlakıyla, bilge suçsuzluğuyla o duruyor, ben de neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyorum, boşum, içimde o var; sessizliğiyle, zekâsıyla, sakın hareketleriyle, inip kalkan göğüsleriyle, ince kıllarıyla, saygısıyla, çekingenliğiyle, saflığıyla, temiz ahlakıyla, titreyen uyluklarıyla, bilge suçsuzluğuyla o var, öylesine durmuş, baygınlık geçirecekmiş gibi karşılıklı esniyoruz.

Bir Kadın (49)

Bir kadın var. B.s. Bütün gözeneklerinden şehvet fışkırıyor. Onun her tarafı cinsel uyarıya duyarlı bölge, her tarafı, büyük ayak parmağı, dizkapağı, dirseği, yumru yumru azı dişi. Çevresinde bile duyarlı bir bölge var; mutfaka, yanına gittiğimde hemen heyecanlanıyor. Elimde olan bir şey değil, diye gülümsüyor, bir kız gibi. Gövdesiyle ilgili her şey, bu bölgeyle ilgili ne varsa hepsi iyi, bunun dışındakiler iyi değil. Yaşam onu sertleştirmiş. Uzun zamandır yalnız yaşıyor. (Hem de çok uzun zamandır!....) Yalnızca oğlu için yaşıyor, ona her şeyini veriyor. Bir çeşit şapka mağazası açtı, son derce katı bir iş kadını oldu, yaratıcı, zeki, aldırışsız. Dokunduğu her şey paraya dönüşüyor (ben hariç). Verdiği talimatları duyduğumda, mideme kramp giriyor. Yalnızca yatakta olduğumuzda ondan korkmuyorum. O zaman bana oğlu gibi davranıyor, her şeyini veriyor. Bunun dışında bana mağazasındaki herhangi bir satıcıymışım gibi davranıyor. Bir toptancı falan gibi. Açıktan açığa maddesel yararları göz önüne alıyor. Ticaretten biraz daha anlasaymışım hiç de fena olmazmış. O zaman bu kadar çok zorluk çekmezmişiz, onu kızdırmazmışım, üstüme gelmezmiş, onun yoluna engel çıkarmazmışım, o da beni yok etmek istemezmiş. Ama şu para işlerinde tam bir öküz olduğum için –ne yapalım, böyle işte– daha doğru dürüst giyinmeden apartman dairesinden çıkıp gitmek zorunda kalıyorum. Çocuk oyunlarındaki gibi, sekerek pantolonumu giyiyorum. Gömleğim metroda bile tam kapanmamış oluyor. Ayakkabı bağlarımı merdivenlerde bağlıyorum. Sevgilim, diye düşünüyorum kendi kendime. Komşuların beni alaylı alaylı gözetlemelerine karşın. Ama onlar seslerini çıkarmaya bile cesaret edemiyorlar, ondan korkuyorlar, onların benim gibi sekerek kaçma fırsatı bile yok, onların şu tatlı ‘tüyebilme’ olanağı yok.

Bir Kadın (50)

Bir adam var. B.n.e. Hayır, bir kadın. Dili doğru kullanma hastası. Yepyeni laflarla karşıma çıkmaktan hiç usanmıyor. Her zaman yanlış kullanıyormuşum, sanki bir ruhmuş gibi, denmezmiş, ya sanki ya da gibi kullanacakmışım. Ayrıca: 3 gibi gelinmezmiş, 3 sularında gelinirmiş. Üstelik, bu nedenden dolayı gelemedim, yanlışmış, bu nedenle gelemedim, ya da şundan ya da bundan dolayı gelemedim olmalıymış.

Sana bir şey söyleyeceğim. Bak, bu cümleler burada var. Yalnızca burada olabilirler, çünkü sen buradasın. Bu yüzden onları ben sana söyleyebilirim. Ama... aynı biçimde başka cümlelere sahip olan bir kişi ölürse ne yaparız? Cümlelere ne olur, var olurlar mı, olmazlar mı? Sorunu anlıyor musun? Burada, kafamın içinde dönüp duruyorlar, yani varlar... buna karşın onları söylememek mi gerek? Sana bile?

Hangi cümlelerden söz ediyorsun, ne cümleleri? diye soruyorum.

Bir zaman onun çok iyi bir arkadaşı varmış. Adı Borsika Hamori'ymiş ve *Usta ile Margarita*'daki Berlioz gibi ölmüş, tramvay kafasını bedeninden ayırmış. Kafa yuvarlanırken benim kadın seyretmiş. Neyse, şu Borsika herifleri götürürmüş, herifler kadınları nasıl götürüyorsa öyle. O, heriflerin kadınları götürdüklerinden daha sık olarak herifleri götürürmüş. Çünkü o Krudy'yi anlamış, daha doğrusu Sinbat'ın yalnızca duygululuğu, hayalciliği ve erkekliğiyle güvenilir olmadığını, tam tersine boş birisi olduğunu ve hep kendini doldurmak zorunluluğu hissettiğini anlamış, doldur da doldur Sinbat, dolu bir âşık değil doldurulması gereken bir herifmiş. (Ah!) Sert bir iş kadınıydı, dokunduğu her şey paraya dönüşürdü. Bu arkadaşını üzüyordu, arkadaş korkuyordu, kullanılacağından korkuyordu, gerçekten de kullanılı-

yordu. İkisi her sabah erkenden buluşuyorlardı, Gül Caddesi'nde küçük bir kahvede oturuyorlardı, o saatte, Borsika Hamori yorulmuş oluyordu, ama sonra sıra Hamori'ye geliyordu, sonsuza kadar sohbet ediyorlardı, öbürü de her şeyi dinliyordu, bütün boktan öyküleri dinliyordu, çünkü bu öykülerin yalnızca çok küçük bir bölümünde iş vardır, bu da buzdağının en doruk noktasıdır, geri kalanı soğuktur, bir sızıntı, takırtı, bir kaçış vardır hep. Benim kadının orada bulunması aslında bir şanstı. Nasıl da kadınlarla ve erkeklerle dalga geçtiler! Ne de olsa, gülünen kişinin kadın ya da erkek olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

O zamanlar, yalnızca Borsika Hamori'nin duyduğu cümleleri duyuyordum. İçim çok sıkılıyordu. Gitmek istiyordum. O ise beni hazır olmadığım şeylere doğru çekiyordu, yeteri kadar olgun olmama karşın. O zamandan beri artık Borsika Hamori değilim.

Bir Kadın (51)

Bir kadın var. B.s. Eskiden, hayır, eski bir kocası var. Ender de olsa o adamı düşündüğümde şöyle düşünüyorum: Bizim kocamız. Ona kocasının kendisini hâlâ sevip sevmediğini sorduğumda, kırılgan kırılgan omuzlarını kaldırıyor ve şöyle diyor: Şu anda iyi durumda değil, zavallı Karsai. Kocasının adı bu.

Adam kadın bulamıyor, bir eş bulamıyor, oysa son derece çekici bir adam, uzun boylu, zarif, ince, siyah saçlı, bir Alain Delon tipi; hoş şu sıralar bir-iki kilo aldı ama bunu, ancak, onu önceden, yani oldum olası tanıyan biri anlayabilir. Kendine güvenini kaybetti, daha doğrusu: huzurunu. Bu boşluğunu sivriliğiyle doldurmaya çalışıyor. Üniversitede hoca, Roma uzmanı, İtalyanlar ve İtalyan Barok çağı konusunda her şeyi biliyor. Üstelik başkaları nasıl yemek yiyip, sevip, okuyup, futbol oynayıp yürüyüşe çıkıyorlarsa, onun işi de bunları bilmek. Bunu başkalarının soluk alışına benzetmek istemiyorum, abartı olur. Bildiği her şeyi fazlasıyla, en küçük ayrıntısına kadar biliyor, yani Pazmany'nin yargısına karşı yeni bakış açıları getiren, tam aslı olamayan, kopyası Forchtensteiner Kalesi'nin arşivinde bulunan, Zirny'nin yazmış olduğu mektubun Piemonte'deki hangi kasabacıkta bulunabileceğini, bunu yalnızca oradaki papaz konutunda aramakla kalmamak gerektiğini bilmenin yanı sıra, oraya ne üçten önce —çünkü o zaman papaz hazretleri uyuyorlarmış— ne de beşten sonra —çünkü o zaman da papaz hazretleri okumaya başlarmış— gidilebileceğini, öğleden sonraları gitmenin daha uygun olduğunu, ayrıca biraz olsun yaşamı seviyorsak, papazın kırmızı şarabı yabancılara vermeyip saklamak için, bal gibi (italyanca) sözcüklerle sunacağı beyaz şarabı kabul etmemek gerektiğini de biliyor. Onun bilgisi evrensel (bazen açıkça Katolik), kesin (filolojik birtakım ıvrız-

vır) ve eğlendirici. Zirny'nin, 17. yüzyılın, Piemonte'li papazın, kırmızı şarabın tadının ve o özel anın onun kafasında birbirine bağlı olduğu anlaşılıyor.

Ama ona ender de olsa, bazen tesadüfen rastladığımda, daha farklı konuşuyor. Şu anda kafasında nelerin olup olmadığını bilemiyorum. Amcıklar, diyor kendisi, beyni amcıkla doluymuş, orada başka bir şey yokmuş. Böyle konuşuyor, üstelik kendi aramızda değil, toplum içinde de böyle konuşuyor; ateşli ateşli, biraz önce sözü geçen amcık gibi sözcükler kullanıyor, kamış, düzülmüş ya da fişek atmak gibi şeyler diyor. Bunun gibi sözleri şehvetli bir biçimde söylüyor, ama günümüzde silahlardan arındırma diye bir şey olmadığından (böyle bir şey yok), insanlar aşktan olmasa bile yalnızca dikkatsizlikten, yorgunluktan, kibarlıktan sersemledikleri için, olaylara başka açıdan bakılabilen, umutların yeşerdiği, direniş, yüzleşme ve utanmazlık sözcüklerinin gerçek anlamıyla kullanıldığı bir başka ülke, bir başka kıyı yok, böyle bir şey yok, olamaz da, bu yüzden her şey utanç verici, rezillik ve pislik. Bir kadını yok, aklıma ilk gelen şey bu, ama gerçeikle uyuşmayan bir şey, elbette bir karısı var, daha doğrusu kadınları var, sürekli değiştiriyor. Geçenlerde evlendi, buraya yazıyorum, bu evlilik uzun sürmez, ben oradaydım, kadın –kocas bir bayan meslektaşının donuna boşalmasının sonuçlarını anlattığında– utanırken, yani kocasından utanırken bir yandan da kocasıyla gurur duyuyor olsaydı, onun o saçma sapan ayrıntıları ballandırarak anlatışından gurur duysaydı bile bu evlilik yürümezdi.

Kadınla, daha doğrusu Karsai'nin eski karısıyla, şu Karsai'yi gitgide daha sık konuşuyorum. Göğüs zarı su toplamış, bu yeni çıktı, şimdi de kadınları böyle tavlıyor, diye anlatıyorum karısına, zaman zaman kendini onlara acındırıyor, bazen onların annelik içgüdüleriyle oynuyor, göğüs zarının su toplaması ciddi bir şey, zaman za-

man da kadınların oyuncu yönleriyle, çocuksu davranışlarıyla oynuyor, duyarlı bir akciğer, uçarı ve hafif. Kadın beni dinliyor, bu evi terk edeceğim, diyor sakince, tuzlu-ğu ister gibi.

Bir Kadın (52)

Bir kadın var. B.n.e. Çok meşgul, işi var, mutfağa koşuyor, üç mutfak aletini çalıştırıyor, mikrodalga fırını, normal fırını, bulaşık makinesini. Ayrıca da ekmek kızartıyor. Sessiz filmdeymiş gibi yüz ifadesini değiştiriyor. Aletler varlıklarını belli ediyorlar, yanıp ötüyorlar. Onlardan biri de benim, erkekler sherry içiyor, eski, İspanyol sherry'si. Sarhoş olmuşlar bile, içki o kadar tatlı o kadar tatlı ki başları dönüyor. Arkada, kilitli bir odada, küçük bir çocuk bir yılanla cebbelleşiyor; ablası hiç kımıldamadan seyrediyor, kucağında duran eli yavaş yavaş hareket ediyor. Kadın şimdi midyeli pilav ısıtıyor, içine biraz da yengeç eti atıyor. Bir şarap seçip sofrayı kuruyor. Yemek yiyorlar. Erkekler yemeği övüyorlar. Kuru olmamış değil mi? diye soruyor kadın nezaket gereği. Aslında öyle, diye fısıldıyor adamların biri tabağına eğilip. Bunun gibi kaç soru daha sorabilirim size? diye soruyor kadın. Adamlar yanıt vermiyor, sofrayı topluyorlar, kocası ona yardım ediyor, sonra peyniri getiriyorlar. Akşam sona eriyor. Kadın masanın üzerine eğilmiş ağlıyor, iki adam, biri ben, öbürü doğal olarak kocası, bir ara boşaltılmış olan bulaşık makinasını dolduruyoruz. Yılan hâlâ bebekle güreşiyor. Abla kendi düşüncelerine dalmış, dudakları tatlı, sanki sherry içmiş. Bu saatte ben artık evde olmuyorum, evi de düşünmüyorum.

Bir Kadın (53)

Bir kadın var. B.s.n.e. Seninle artık konuşmak istemiyorum, diye bağıyor. Daha doğrusu, demek istediği, benimle konuşmak bile istemediği. Öykümüzün destana benzer yanı olsaydı, o zaman benimle bir daha hiç konuşmak istemediğini söylerdi, söylemiş olurdu. Bunu demek isterdi. Yani, olmuş olan şey bir kere oldu, olup bitti. Ama hayır. Gerçekten olan, şu anda olan şey, yani hiçbir şey, bu yüzden bile sözcüğünü söylemeye gerek duymuyor. O zamandan beri ben onunla konuşuyorum (konuştuğumu düşünüyorum), hiç susmadan onunla konuşuyorum; bunu yaptığım sürece beni bırakıp gitmiyor. Aralarda soluk aldığımda, kaçıp gitmek istediğini görüyorum. Bu yüzen soluk alma tekniğimi değiştirdim.

Yaşlı bir kadın oyuncuyla işim saatlerce sürüyor. Saçları yok denecek kadar az, çok ince, alnın ön tarafındakiler tümüyle dökülmüşler, alnı şimdi çok yüksek, bir erkeğinki gibi geniş. Ya güzel güzel ve açık sözlülükle aşk ilişkilerinden söz ediyor, ya da soluk alma tekniğinden. Açık sözlülüğü beni şaşırtıyor, çok özgür biri, bu yüzden de namuslu. Artık sahneye çıkmıyor, canım istemiyor, diyor, kendimi göstermek istemiyorum artık. *Vanitatum vanitas**, diyorum ona. Siz bir salaksınız, diyor bana. Bozulmuyorum, salak sözcüğüyle beni sanki saçlarımdan tutuyor. Hayır, sahneye çıkmayış nedeni ukalalık değil, aslında sahneden çok sahne tozu demek daha doğru olur, bütün dünya anlamına gelen sahne tozunu soluklamak istemiyor artık. Ukalalıktan dolayı değil. Eskiden harika bir kadınmış, kadinken, ama hiçbir zaman güzel olmamış, büyüleyici ya da ilginç de değilmiş, ama tutku vardı bende, meleşim, yüzümden şehvet okunurdu. Ben harika bir kadındım, çünkü harika erkeklerim vardı, za-

*(Lat.) Her şey boş -ç. n.

ten belli oluyor. Yaşlanmak beni hiç üzmedi, elli yaşıma bastığımda yalnızca kığım için ağladım, o kadar. Hayır, yalnızca yoruldum artık, meğim, bu kadar basit, seyircinin de canı cehenneme. Dünya ilgimi çekseydi, bütün dünya anlamına gelen sahne tozu da ilgimi çekerti. Sıçarım, sıçarım bu dünyanın da herkesin de ağzına! diyor öfkeyle. Benim de mi? diye soruyorum, gözleri parlayan küçük bir erkek çocuğı gibi. Ona güveniyorum sanki onu tanıyormuşum gibi, oysa yalnızca haftada iki saat birlikte oluyoruz, iki kere altmış dakika, saatine hiç bakmıyor, bir süre sonra, haydi, bugünlük bu kadar, diyor birdenbire. Bunu dediğinde tam olarak altmış dakika dolmuş oluyor. Hiçbir zaman bir cümleyi ya da bir düşüncüyü yarıda bölmemek gerekir. Bana kalırsa bu da soluk alma tekniğine bağı. Elbette senin de, neden olmasın, senin de ağzına sıçarım, meğim benim, asma suratını, bu seni ilgilendirmez, yaşlanmaktır bu. Yaşlanmak, yıpranmak, kullanılmak, kötüye kullanmak ve kullanılmak, yaşlanmak, buruşturulup dünyadan atılmaktır. Kendimi bu dünyada oturtacak yer bulamıyorum, ayrıca bunu yapacak gücüm de yok. Ya da isteğim. Bir bencillik söz konusu değıl, ben kendi ağzıma da sıçarım. Buna israf denir. Başlangıçta bu beni ilgilendirmiyor, bu da ilgilendirmiyor, demekten zevk duyardım, her şeyin tadını çıkarırdım: Sana bağı değılim, sana da ... derdim. Ama birdenbire, her şeyden mi bağımsız oluyorum?! Geriye bir şey kalmıyor mu?! O zaman da çok iyi biliyordum, kığım bir düzleşt mi işler kötüye gidecekti. Neden intihar etmediğı sorusu dilimin ucundaydı. Galiba böyle bir şey sormayacağımı biliyor, yalnızca olası bütün yanıt ve davranışlarla bunun da içine sıçıyor.

Geliştirilmiş soluk tekniğimi kullanarak kadınla her konuyu konuşabiliyorum; Avrupa'yı, Kumanları, baş konu olan Acılı Meryem'i, Miklos Szenthuthy'yi, Janos Bolyai'yi, karnını, yenebilir çiçekleri, sümüksükükleri,

beni, onu; eski oyuncu kadın konusunu hiç açmıyorum. Her şeyden çok kadının kendisinden söz açıyorum, onu mutlu etmek, etkilemek, konunun çekiciliğiyle avlamak için değil, bir şey de beklemiyorum karşılığında, onun kendisini konuşmaktan hoşlanıyorum yalnızca. Özellikle de gövdesini konuşmayı seviyorum. Onun bir benzeri zor bulunur. Geçen yüzyılın kartpostalları gibisin. O türdeki kahverengi fotoğraflarda böyle karınlara rastlanabilir, insanı çıldırtan şu yumuşakça, pürüzsüz yastıklar. O zaman gövdelerin sanki bugün artık var olmayan, suçsuz, saf bir yanları varmış. Belki de o zamanlarda daha az süsleniyorlardı, öylece büyüyorlardı, bu yüzden onlara doğanın suçsuzluğunu yakıştırıyoruz. Ya da çağlayanlarınkini! Şişman, şişmandır, bu kadar, şişmanlarmaktan hiç söz etmeyelim bile. Şu kullanılmış eski kart postallarda ve kadında... –örnek vermek gerekirse– bir popo kütlesi görüyorum, bu popo aslında... ne olursa olsun müthiş... ne sıska, ne de kocaman, anlıyor musun... Belki de hareketliliğinden dolayı? Uylukları da aynı, ama yeşil. Sanki hiç kemiği yok, ama buna karşın mermer gibiler. Ne kas var ne de yağ. Etin cinsinden dolayı mı? Kuşkulu kuşkulu, kendisinden ne isteyebileceğimi düşünüyor. Ama ben bir şey istemiyorum –beni bırakmasını istemememi saymayacak olursak; bunu o zaten biliyor– onun gövdesine bakmayı seviyorum. Orasından, burasından arada sırada öpüyorum, ya da daha doğrusu oraya buraya öpücükler konduruyorum, gelişigüzel, bazen baldırlarını ısııyorum, bazen de omuzlarını, bileğini, karnını. Bir heykel canlanıyor sanki! Ve saç, ne kadar da ipeksi! Dün kadın oyuncu soluk alma tekniğimin bundan daha iyi olamayacağını söyledi. Beni dışarı atmayı isteyip istemediğini sordum kendisine. Yanıt vermedi. Salakça sıırttım, korktum, onun, yani öbürünün beni terk edeceğini, bunun dişilerarası bir dayanışma olduğunu düşündüm. Hiç yaşlanmıyorsanız, de-

dim telaşla. Öylece durdu. Buna benzer bir şey daha söyleyeyim mi size? Gelecekte, böyle şeyler söylemeye devam edip etmeyeceğimi sormak istemiştım ona aslında. Neden böyle şeyler söyleyesin? Söylesem bu kadın yutar mı? Söylediklerimle dalga mı geçer yoksa sevinir mi bunlara? Kadınların bu türde çetrefil şeyleri kolaylıkla yuttuklarını sürekli olarak duyuyorum. Doğru duymuşsun, diyor.

Bir Kadın (54)

Bir kadın var. B.n.e.b.s. Onun yakınında, koltuk altının nemli gölgesinde, kaşlarının başlangıç noktasında, düz bağırsağının dışa açılan ucunda, titreşen sinirlerinde (diz kapağında, topuğunda, boynunda, elinin tersinde), göbeğinin çukurunda, oynak poposunda olduğumda, hiç kimseyi, hiçbir şeyi tanımadığımı ve bilinmedik bir yerde olduğumu düşünüyorum. Hiçbir şeyin varlığını hissetmiyorum, yalnızca onu. Saatin kaç olduğunu öğrenmek istediğimde saate bakıyorum, ama başımı kaldırır kaldırmaz saati unutuyorum. Bundan dolayı başım dönüyor, gözlerim kararıyor, sağ kolum karıncalanıyor. Mekân duygum da değişiyor. Belki de dikkatlilikten oluyor bu, sanki herkes biryerlere sürükleniyormuş gibi geliyor bana. Sanki gözümün önünden biryerlere sürüklenen ölümler geçiyor. (Yani hızlı mı ya da yavaş mı sürüklendiklerini kestirmek zor.) Ya da kadın yalnız yaşıyor. Ben de daha yavaş hareket ediyorum. Bu onun huzurunu kaçırıyor, onun canını sıkıyor, örneğin, sürekli olarak ona yetişememem ona sıkıntı veriyor. Onu bırakmak istediğimi düşünüyor. Bu konuyu bir kere daha düşünecek kadar yavaş kaldırıyorum bacaklarımı gerçekten.

Bir Kadın (55)

Bir kadın var. B.s. Benimle yalnızca geleneksel çay evlerinde (“Yalnızlığın tahtında”) buluşmayı kabul ediyor. Şimdi şişko biri oldu artık, dişleri de tam sağlıklı değil, ama bunun neden kaynaklandığını bilmiyoruz, dişlerini takırdatıyor ve kızıyor, birşeylerin yolunda gitmediğini söylüyor. Kurallara uygun bir biçimde birbirimizi eğlendirmeye çok önem veriyor, genelde mekân, zaman ve konu öğelerine özellikle dikkat ediyor. Sessiz kaldığı zaman sesinin ne kadar garip olduğunu söylüyorum. Bana yardım edecek hiç kimse yok, herkes benden birşeyler istiyor, aklımı kaçırmış gibiyim ve bu durumlarda sesim toklaşıyor, çok iyi kulağınız var. Evet, diye yanıt veriyorum, size hiç kimse yardım etmiyor. İkimiz de beni düşünüyoruz, o sevgi dolu, bense her şeyden önce umursamazlık.

Bir Kadın (56)

Bir kadın var. B.n.e. Bana göre yaşlı, kendisine göre değil, gene de bu bizim kavga nedenimizi oluşturmaz. Yapay ipekten yapılmış, cırtlak renkli bluzlar giyiyor. Saçlarını boyuyor (saman sarısı). Sütyen lastikleri pütür pütür. Ayak tırnakları kırık. Kadın bir garson gibi çekici, ter kokuyor. Kahve de kokuyor. Parayı ve bütün gövdeleri seviyor, kendi gövdesini de. İstisnasız bütün bluzları çok dar, omuzları ve kollarının üst kısımları kasıyor, kuşaş yırtılacakmış gibi oluyor. Meme uçları ipeğin altından açıkça belli oluyor. Yapay ipeğin. Bütün dünya oraya bakıyor, kadınlar, adamlar, çocuklar, büyükler, yaşlılar, gençler, Katolikler, Protestanlar, fakirler, zenginler, liberaller, tutucular, beyaz derililer, siyah derililer, askerler, siviller, omurgalı insanlar, omurgasız insanlar, inançlılar, tanrısızlar, homolar, heteroseksüeller, şairler, romancılar, vb. Bu sipsivri dikilmiş düğmeyi, bu istisnasızlığı, bu açıkça sergilenmişlikle genel olarak tutsak olmayı, bütün bunları hemen anladım (hemen ortaya çıkarttığım özel durumum gibi). Bu düğmeyle kadın kendi varlığına bağlanmış oluyor. Bunu kendisine söyledim. Daha doğrusu iyi niyetle dikkatini buna çektim. Gülmeye başladı, kahkahaları yankılanıyordu, çok büyük bir övgü almış gibiydi, özellikle de şu 'ben'lik'ten dolayı. Oysa övgüler umrumda bile değil, ben yalnızca olayı kendime yontmak istiyordum. Bir şeyi ortaya atmak istiyordum, lanet olsun. Benim dışımda, diye söze başladım ve daha çok kahkahasıyla ilgilendim, benim dışımda hiç kimse şu uzamış kılları, zevksiz giysileri, eskimiş iç çamaşırını, mantarlı ayak parmaklarını fark etmez, kimse onun ter ve kahve kokan perişan ve çekici bir garson olduğunu görmez, yani hiç kimse onu gerçek yaşamda olduğu haliyle görmez.

Bana aşağılar gibi baktı, gönül borcu duymamı mı

bekliyorsun? Sana âşık falan mı olayım yani? Demek dünyanın gözünde şu iki uçtan başka bir şey değilim. Pekâlâ. Ama hiç kimse senin ne olduğunu bilmiyor. Biz ise iyi anlaşıyoruz, uçla ben, bu su götürmez.

Bir Kadın (57)

Bir kadın var. B.s. (Beni seviyor.) Yaz geldiğinde bir çiçek gibi açmış oluyor. Donukluğunda uyanıveriyor, Mayıs ayında sabah güneşinde ortaya çıkan uğurböcekleri gibi. Cırtlak, rengârenk etekler giyiyor, yaşına uymayan mini etekler giymekten çekinmiyor, bacakları da görülmeğe değer mi değer, ince bluzları da yelken gibi şişiyor, giydiği her şey püfür püfür. Koltuk altlarını tıraş etmiyor. Sıkı bir sigara bağımlısı, parmakları sapsarı; somut nedenlerini bilmiyorum ama dönem dönem sigarayı bırakmaya çalışıyor, sonra da eziyet çekiyor ve bununla gurur duyuyor. Daha sonra dayanamayıp dumanı yüzüne üflemini istiyor. Nasıl da gözlerini kısıp dumanı içine çekiyor, bu durumda şu mavimsi halkaları kıskanmaktan başka çare yok. Çoğu zaman üzüntülü oluyor, benim çok yerinde olan sağlığımın ışığında buna yalnızca moral bozukluğu diyorum, onu neşelendirmeye çalışıyorum. Yanılmış olmam onu mağarasından dışarı çıkarabiliyor. O zaman ben bir sihirbazmışım gibi bana gülümsüyor. Bense mutlu mutlu sırıtmakla yetinmiyorum. Bu durumda da ödün vermenin yararlı olup olmayacağını, üzüntümün kalıcı olup olmadığını bilemiyorum, çünkü onu neşelendirmekte zorlanıyorum, o yukarı çıktıkça ben de ikimizden oluşan şu mağaranın dibine kayıyorum. Beni neşelendirmeye çalışmıyor. Tam tersine bana saldırıyor. Benimle ciddi ciddi konuşmak istediğini belirtiyor. Benimle gerçekten ciddi ciddi konuşabiliyor, ben de benimle ilgili konuşmadığını, ciddi ciddi konuş-
-uşunu düşünüp daha az utanabiliyorum. Üzüntülü olup da benimle ciddi ciddi konuşmak istediğinde durum zorlaşıyor. Örneğin, bu durumlarda hemen bana siz diyor. Yatakta bile. Şöyle diyor: Siz benim vatanımsınız. Güvencemsiniz! Sizinle bir limana ulaştım. Kahkahayı basacağıma, başımı eğip onu ne kadar çok sevdiğimi dü-

şünüyorum. Salt düşünce olarak sevgi alçak bir şeydir! Yıllar geçtikçe cildi gitgide esmerleşti. Ya da benek benek mi oldu ne? Daha doğrusu, cildinde gölgeler oluştu. Gövdesi gölge dibi oldu. Küçük bir horoza tasma takıp, köpekmiş gibi gezdiriyor. Her yere sürüklüyor onu, alış-verişe, lokantaya, tren istasyonuna, havalimanına. Arada bir onunla çene çalıyor. Horozu sevmiyorum, adı Charles, Şarl.

Bir Kadın (58)

Bir kadın var. B.s. (Benden nefret ediyor.) Bir lokantadan çıkar çıkmaz kapıda hemen bir sigara yakıyor, ben de hemen soruyorum: ne gerek var? Ya da nemli sabahlarda bana sırtını dönerek çalar saatin yanında bulunan sigara paketiyle kibrit kutusuna uzandığında, parmaklarıyla yoklayıp sigarayı eline aldığı anda hemen soruyorum: Kaçınıcı sigaran bu? Onu bilinçlendirmeye çalışıyorum, tıptan, kanser istatistiklerinden, akciğerlerin o görülesi röntgen filmlerinden, nikotin birikmesinden (ya da birikimlerinden), açık açık görülen kapkara buz kristallerinden söz ediyorum. Çevre korumasının ne kadar önemli olduğuna dikkatini çekmek istiyorum. Peki ya buzullar, bunlar da mı sikinde değil? (Bazen, bununla benim bir buzul olduğuma dokundurduğunu söylüyorum. Bazen de bir sik olduğumu.) Buzulların sayılı günleri kaldı. Zavallı kimsesiz buzullar, gülüyor ve dumanı suratıma üflüyor. Ben onu ukala gerekçelerimle, sinir bozucu sorularımla, surat asmalarım ve alaylı dikkatimle boğuyorum, ama onu kızdırmak için değil, bunu zaten o da biliyor, kendimi aklıma teslim ettiğimi, aklın üstün gelmesini istediğimi biliyor ve beni bu sırada kuramsal anlamda desteklemesine karşın –sürekli onaylar anlamda öpüyor beni– zaman zaman bıktığı da oluyor; ısrarlar ne biçimde olursa olsun zamanla çekilmez olurlar, bu yüzden de sinirleri bozuluyor, aşağılayıcı, küçük düşürücü bir harekette bulunuyor bana karşı, bu da tam kalbime bıçak gibi saplanıyor, kendimi küçük düşürülmüş hissediyorum, bunun altında kalamıyorum, başka nasıl davranabilirdim ki, bu yüzden elimden kaçıp gitmesine göz yummayacağım, yoksa dudaklarımda o yanan sözcüklerle yapayalnız kalırım, kekeleyerek, hayır, bu çok fazla olur, canım, işte bu arada kavgaya etmeye başlıyoruz, onu bileğinden yakalıyorum, yüzündeki kor-

kuyu görüp utanıyorum, o da utancımı görüyor yüzümde ve sinirleniyor, onun sinirinden dolayı cesaretimi yeniden topluyorum, yine bileğini sıkıyorum, canı acıyor, bağılıyor. Bütün bunların buzullara yardımcı olacağı kuşkulu.

Bir Kadın (59)

Bir kadın var. B.n.e. (Beni seviyor.) Beni sevmiyor, ama nefret de etmiyor, yalnızca ilgileniyor benimle. Ayrıca Malezyalı bir kadına benziyor, ama bunu ayrıntılı olarak anlatmayacağım. Genelde Macar erkeği, ya da en azından bazıları, Malezyalı kadının gözlerinde, yüzünde sonsuz derecede cinsel çekiciliği olan bir ateş görür. Bu ateşi göremediği zaman kırılır, defol diye bağırır Malezyalı kadına, hatta poposuna vurur, daha doğrusu kışına bir tane indirir. Lanet olsun, şu salak sümsük ne arıyor burada diye bağırmaya devam eder. Bunun üzerine genelde Macar kadını, ya da bazıları bütün bunları duyduğunda gözyaşlarını tutamaz, itilmiş kakılmış Malezyalı kadını alır kollarına, şekerim, der, ağlamasını sürdürerek, neden saçlarını toplamıyorsun? Tam bir çingeneye benziyorsun, bak sonra yanlış anlaşılır.

Benim kadın ilgili, her şeyle ilgileniyor. Sürekli maça beyi gibi kuruluyor, bu da gerçekten yanlış anlaşılır. Geleneksel çay evlerindeki oturma düzenlerine aldırmayıp bağdaş kurarak oturuyor. Kollarıyla dizlerini kavrayıp, bacaklarını gövdesine doğru çekiyor, sonra da dizlerini durmadan oynatıyor. Dizleri çenesine değiyor, en azından ben öyle *duyumsuyorum*. (Dizlerinin ve öbür beden parçalarının gerçek yerlerini saptamak ilgimi çekerdi...) Kadının hobisi, daha doğrusu ilgilendiği konu, kültürlerin karşılıklı etkileşimi; bu onun konusu, uzmanlık alanı, çok da mantıklı, zaten herkes onun bir çingene olduğunu düşünüyor.

Onun gözlerinde şehvetli bir ateş göremediğimde ben de biraz hayal kırıklığına uğruyorum, ama onu teklememiyorum. Bu ateşi gördüğümde korkuyla arzu arasındaki o parıltı gözüme çarptığında, bundan kendime pay çıkarmıyorum. Bu arada gerçekte olandan daha iyi göstermek istemiyorum kendimi, çünkü onun gözlerinde,

yüzünde parlayan bu ateşin söndüğünü görür görmez içimden istek fışkırıyor (ya da daha somut olarak boşalıyorum). O bunu hemen anlıyor, nerede olursak olalım, köyde, kentte, Macaristan'da, Viyana'da, diktatörlüklerde, demokrasilerde; kızıyor mu, gurur mu duyuyor, kendisinin ya da benim yüzümden mi, bunu saptamak zor. Bana bir mendil veriyor, kurulanayım diye. İşte yaşamımda tutunacağım tek dal bu, yani bu mendil. Şimdiye kadar iki yüz otuz yedi mendilim oldu. Bini geçmek istiyorum. Nasıl olabileceğini çok kez düşünmüşümdür, ama bir yolunu bulamadım. İki yüz otuz yedi ya da bin iki, hepsi aynı kapıya çıkıyor, öyle değil mi? Belki de şu bin iki, içimdeki Macar'dır, içimdeki Macar erkeği.

Bir Kadın (60)

Bir kadın var. B.n.e. (Benden nefret ediyor.) Ben onu seviyorum. Bazen onu öldüresim geliyor. Ya da öldürme-yesim geliyor, çünkü bunun ne demek olduğunu bilmiyorum, ama yüzüne vurasım geliyor. Yüzünün ortasına bir tane patlatmak. Kafasına tabağı geçirmek. Ya da tencereyi. Neyse, böyle de insan öldürülür. Ya da büyük bıçakla karnını deşmek. Ama öldürmek amacıyla değil, eylem olsun diye, kaslarımı hareket ettirmek için. Kaslarla bir şey yapmak gerekiyor. En az tehlikeli olan, masayı üzerindeki şeylerle birlikte devirmem olur, ama bu da ucuza patlamayan bir eğlence, ayrıca günler sonra bile insanın yüzüne vururlar olayı, bu da hoş değil. İnsanı harekete geçiren şey çaresizliğin yenilgi duygusu. Bu tolaşmanın, yanlış anlamanın, önüne geçilemeyeceğinin kabulüdür, yani yapacak bir şeyin kalmadığının kabulü. O da harekete geçti, bir elektriklenme oldu, o da birşeyleri dengelemeye çalışıyor. Bende masa ne gibi istekler uyandırıyorsa, onun için de bu yanlış anlama aynı duyguları uyandırıyor. Farklılıklar çekilmez oluyor. Bu yüzden suratına vurmak, ya da başka bir biçimde onunla aynı düşüncede olmak gerekiyor.

Bir Kadın (61)

Bir kadın var. X. (Beni seviyor.) B.n.e.'dan çok, b.s. Özellikle çok. Birbirimizden korkuyoruz, o herkesten korktuğu için benden de korkuyor, ben de ondan korkuyorum, çünkü tanımadığım kişiden korkarım. Bazı tahminlerim var. Öykümüz, Kadar yönetimi sırasında tanışmış olduğum göğüsleriyle başladı. Üçümüzü de bir dostluk bağlıyor birbirimize. O göğüsleri elimle yanlardan çekip gerginleştirdiğimde, neredeyse benimkiler kadar oluyorlar, ama bizi birbirimize yaklaştıran bu bensever davranış değildi. Ne seni ne de senin gölgeni düşünceğim artık, eğer hâlâ... Memelerinin biri kesilmişti, kesik izi var, bunun beni korkutacağından ürküyordu, orada bir çukurluk var, içe doğru göçme var. Bunu kendisi de söyledi, bense yanıt bile vermedim, çünkü bunu yalanlasaydım, korkmak için bir neden ve bir bahane olurdu. Ama boş yere çabalamak istemediğim için meme uçlarının çevresinde durumun nasıl olduğunu sordum, çünkü tanıdığım birini bebekken kapalı bir balkonda unutmuşlar, bu yüzden meme uçları duyarlılığını kaybetmiş. Benimkilere öyle bir şey olmadı, diyor bana direnerek. Onu baştan aşağıya öpüyorum. Görünüşe bakılırsa duyarsızlığın bütün bedenine yayılması önlenebilmiş. Beni en çok etkileyen onun gülüşü. Tanrı'nın bir kanıtı gibi. Küçümseyerek dudak büküyor. Çoğu kez bana yukarıdan bakıyor, beni çocuksu buluyor, duygularım çocuksuymuş, öyle diyor hep, düşüncelerim de çocuksuymuş, örneğin onun için satın aldığım ya da kendi elimle hazırladığım armağanlar da. Yatakta bile çocuksuymuşum. Bunu söylerken, muzip bir şekilde gülüyor, sanki her şeyi bütün bunlara karşın onaylıyor. Ama gene de, beni bir kez adam yerine alması iyi olurdu, ne adam ama! Ya da her neyse. Onun göğüsleriyle bile konuşuyorum, ikisinden birine sen diyorum: sen, öbürüne de siz diyorum: siz.

Bir Kadın (62)

Bir kadın var. X. (Benden nefret ediyor.) Bütün yüzünü gözlük kaplıyor. Bir kurbağaya benziyor. Son derece çirkin. Son derece çirkin olabiliyor. Ağzı ateşli. Ama bazen açık kalıyor. Çok zeki ve Etrüskler konusunda çok şey biliyor. Zaman zaman sol omuzumda şiddetli ağrı oluyor, ısıtma sistemini kuran kişiye göre, doğal kiremitler soğuğu dışa veriyor. Kadın heyecanla oraya buraya el atıyor, çantasını açıyor, sonra kapatıyor, kitaplığa seğirtiyor, bir kitaba dokunuyor, onu almak istiyor, sonra vazgeçiyor. Beni sevmesi onu utandırıyor, beni sevmekten vazgeçti, vazgeçti diye de korkuya kapıldı. Gözlüğü gitgide büyüyor, beni gizleyecek büyüklüğe ulaşıyor. İğrenç bir kahve yapıyor, Etrüskler'den yardım istiyor, ama onların soyu çoktan tükenmiş. Sıkıca sarılıyor bana. Gözlüğünü itiyorum, istemeyerek olmuş gibi yapıyorum, onun dört ayak üstünde, gözlüğünü nasıl aradığına bakıp hiç yerimden kııldamıyorum. Poposunda sağa sola kayan kumaşa bakıyorum.

Bir Kadın (63)

Bir kadın var. Falan filan. Herkesten nefret ediyor. Eline bir fırsat geçtiğinde zarar veriyor. Selamları iletmiyor, yanlış haber veriyor, çocukların arasını bozuyor, annesiyle babasının, annemle babamın, komşuların, herkesin ve bizim aramızı bozuyor. En etkili silahı kullanmasa da, ikiyüzlülüğü kullanmasa da, sınırsız bir uydurma yeteneği var. Dürüst, hiçbir maske tanımıyor, hep itici. Kötü birşeyler yapamadığında kendini iyi hissetmiyor. Bilerek yemeklere fazlasıyla tuz koyuyor; çocukların aylık kartlarına gizlice geçersiz kupon işliyor; telefon almacını açık bırakıp, telefonun öteki ucundaki kişiyi ihbar ediyor; odanın bir köşesinden öbür köşesine bir lastik geriyor, annesi de buna takılıp düştüğünde kabahati benim üzerime atıyor; geceleri saatleri değiştiriyor, herkes işe geç kalıyor; bazen ağzından salya aksa da, kirpiklerini kırpmadan orgazm olduğunu inkâr ediyor; vergi beyannameyi değiştirip imzasız bir mektup yazarak beni şikâyet ediyor. Onun bu bıkmak bilmezliği, kusursuzluk arzusu, kötülüğe kayıtsız şartsız hazır olması, sürekli herkese zarar vermek için duyduğu ateşli arzusu, herkese köstek olma isteği, bütün bunlar sanki doğanın bir mucizesi. Başka insanlarda da böyle bir izlenim bırakmak istiyor ve bu şehvetli ilişkinin sürmesi için saygının olması gerekiyor. O aslında bir yok edici –tek bir istisna dışında. Zaman zaman kütüphaneden en sevdiğim kitaplardan bir tanesini alıp her sayfayı teker teker birbirine yapıştırıyor. Ben de bir Borges'i elime aldığımda, Pierre Menard, Kişot'un Yazarı adlı denemeyi okumak istediğimde, elime bir tuğla taşı almışım gibi oluyor, gizemli bir bulmaca, içi boş bir taş, işte o zaman ben diye bir şey kalmıyor, daha doğrusu benden her zamanki gibi nefret etmese ben diye bir şey kalmaz.

Bir Kadın (64)

Bir kadın var. Falan falan. Şampanyadan midesi bulanıyor, çoğunlukla kusuyor da, iğrenerek ama aynı zamanda da nazik bir biçimde başını tutuyorum, kusarken, burnundan maddesel bir şeyin, parçacıkların da çıkması, yere düşmesi çok garip. İyi markaları yeğliyor, daha doğrusu nitelikli şeyleri, bu yüzden örneğin mavi etiketli Macar şampanyası içiyor. Lütfedip, beni gördüğünde ellerinin soğuyup terlediğini, ayrıca dizlerinin de titremeye başladığını söyledi. Ama bunu bir aşk ilanı, ya da bir övgü olarak anlamayacakmışım, övgü hak edecek kadar ne erkek ne insan olarak birşeyler yapmışım, üstelik aşırıya da kaçmak istemiyormuş –ve Macarca bir deyim kullanıp, aramıza bir atın girmesini istemediğini söyledi. Ne de olsa o durumda at ikimizin arasında olurdu, dedim başımı heyecanla sallayarak. Hiçbir zaman onda olanların hepsini birden göremedim. Bir keresinde kaşlarını gördüm, ikisini birden, ikisini birleştiren kılları da, kılların azalıp sonra da çoğalışını; aynı zamanda onunla göz göze gelme şansını elde ettim, yumuşak ama kararlı bakışını gördüm, bu arada gözlerinin rengini hatırlamıyorum, bu incelemelerin üzerinden bir ay ya da iki yıl ya da yüzyıl geçmiş olmasına karşın, kahverengi olabilirler, belki de kahverengimsi, galiba sarı bir leke, kedininkine benzer bir şey, ama birşeyleri karıştırıyor da olabilirim. Bir kere onun elini gördüm, soğuk ya da terli olup olmadığını hatırlamıyorum, bana soğuk gelmişti, ilk olarak ister istemez tırnaklarını gördüm, onun tırnaklarını kemirdiğini anladım, ama kendisi bunu kabul etmedi, tırnak etini kemiriyormuş, hâlâ da kemiriyor, başparmağıyla yüzükparmağının tırnak etindeki kızarıklık bir iltihabı gösteriyor. Dizlerini görmedim, titreme konusunda bir şey söyleyemem bu yüzden. Göğüslerini yandan gördüm, hareket ediyorlardı, zıplıyor, yaylanı-

yorlardı; neşeli göğüsler, böyle de özetleyebiliriz. Dişlerinin gizemli olduğunu söyleyebiliriz Dişlerinin bir sorunu var, belki de, bu da doğruysa bir açıklama gerektirir. Kışını da gördüm, giderken, yani arkadan, benden uzaklaşırken, bir kış, bir popo, bu kış için ne diyeceğimi bilemiyorum. Bütün bunların dışında bir de saçlarını görmek istiyorum, kulaklarını (temizlik denetimi), boyununu (önden şöyle bir bakmıştım, heyecandan yutkunuyordu ve orada bir şey hareket ediyordu, sanki gırtlak çıkıntısı vardı), köprücük kemiğini de görmek istiyorum (tuzluğunu), kaburgalarını, omuz kemiklerini, kanatlarını, yöntemli bir biçimde bütün kemiklerini, kafatasından kasıkkemiğine kadar, karnını görmek istiyorum, genç yağ tabakalarını, yöntemli bir biçimde bütün yağ tabakalarını, göbeğini, yöntemli bir biçimde bütün açık olan bölgeleri, karnının alt kısmındaki kılları, bütün kıllarını. Yalnızca bunun için gözlerimi açık tutuyorum, bunun dışında hiçbir şey görmek istemiyorum. (Şampanya şişesini açarken şişeyi uyluklarının arasında tutuyor. Erkeksi bir organı varmış gibi. Bu çorbayı da içmem gerek, diyor ikimizden biri, şampanya taşıdığında. Bu arada şakadan çok şampanyadan dolayı, onun kutusunu da görmek istediğim aklıma geliyor.)

Bir Kadın (65)

Bir kadın var. Falan falan. Uzun zamandır. İyi anlaşıyoruz. Onu seviyorum, çünkü aslında (kendime göre) duygusal biriyim, korkak değil, ama birlikte geçirdiğimiz zamandan etkileniyorum; bu arada birlikte yaşamış olduğumuz şeyleri düşünmüyorum, eskiye özlem duymuyorum, birlikte geçirilen bunca yılı düşünmüyorum, yakında öleceğimizi düşünüyorum; bundan dolayı da duygusal değilim, yüreklerin zaferini, gözyaşı dökmeyi, bu hafif yarı yalan yapıbozmacılığı önemsemiyorum, benim doğal halim bu, yaradılışım böyle, alaycı, aynı zamanda da duygusalım; içimde bu iki duygu birlikte yaşamakta, yan yana, ama birbirini gözetlemek ya da birbirine köstek olmak için değil, yalnızca öylesine varlıklarını sürdürüyorlar.

Kimsenin onu artık öpmek için duvara dayamadığını söylediği *andan beri*, kimsenin ona artık dokunmadığını söylediği *andan beri*, zamanın neden bu kadar geçici olduğunu sormak istiyordu (paylaşmak zorunda olduğumuz şu zaman?), belki de benim zamanı durduramadığımı göstermek istiyordu, çünkü tutku zamanı durdurabilir, şeeeyyyy, gökyüzünde hayretler içindeki sessiz yıldızlar, burada aşağıda yalnızca sen ve ben varız, susuyorsun, susuyorum; bütün bunlar beni birkaç kere karakola çağırdıkları dönemde olmuştu, bana usulen bir çağrı gelmişti, Jenö Goda adında biri için tanıklık yapmam isteniyordu, ben de öyle birini tanımadığımı söylediğimde hemen, tamam dediler, inanarak da diyebiliriz, bana tamam taman demeye başladılar, ahbap ayaklarına yatmıyorlardı, ama bu işin ciddi olduğunu belirttiler, sorumlulular ellerinden geldiğince birşeyler yapmak isterler ama gene de her şeye hâkim olmak zordur, bari gelmişken onlar da ifademi alacaklarmış, ben de formalite gereği bile olsa, Jenö Goda konusunda birşeyler söyleyecekmişim, ama bu olayın neyle ilgili olduğunu bir

kere daha sert bir tavırla sorduğumda pek sevinmediler, benim sorularım onları sanki huzursuz etmişti, suskunlaştılar, bezginleştiler, beni bıraktılar, sonra yine çağırdılar, sosyalist demokrasi budur, beni hep farklı biri karşıladı, bir kere bir kadın bile vardı, zaman durdu, herhalde içlerinde en bezgini oydu, kızıl saçlarını toplayıp topuz yapmıştı, *o andan beri* onu yalnızca öpüyorum, konuşmuyorum (onunla da), hiçbir şey hissetmiyorum (ona karşı da), düşünmüyorum (onu da, ortak geçmişimizi de, ağzını bile düşünmüyorum, uzun yıllar boyunca avucumun içi gibi bildiğim ağzını, dişlerini, dişlerdeki ufak tefek değişiklikleri, tek tek dişler arasındaki farkları –bazı yıllarda dişleri peynir gibiydi, sonra sağlamlaştılar, hangi sebepten dolayı, belirsiz– dilini, dilinin titremesini anlatmamak için dil kaslarını da düşünmüyorum, damağının pürüklüğünü, yanağının içini, diş etlerinden sızan kanı, hiçbir şeyi düşünmüyorum), onu yalnızca öpüyorum ve duavra dayıyorum, çalışma odasının duvarına, oturma odasının duvarına, ortadaki odanın duvarına, arka odaninkine (büyüklerin odası), mutfak duvarına, banyo duvarına, limonluğun cam duvarına, tahta vidası fabrikasının duvarına, kültürünün duvarına, ilkokulun duvarına, liseninkine, üniversiteninkine, kilisenin, küçük kilisenin, sarnıcın duvarına, eski parti merkezinin duvarına, huzurevinin duvarına, gazete bayisinininkine, ithalat bankasının duvarına, otobüs durağındaki plastik duvara, metro durağındaki duvara, şaraphanelerin duvarlarına, meyhanelerinkine, kıraathanelerinkine, lokantaların, otellerin, pansiyonların duvarlarına, üzerinde *boş oda* yazan duvarlara, onu çite, tahta çite, demir çite, dövme demirden yapılmış çite, dikenli tel çitine dayıyorum, çalıya, şimşir ağacı çalısına, çite, parmaklığa, tahta parmaklığa, mandıralara, ağaçlara, özellikle elma ağaçlarına, armut ağaçlarına, çam ağaçlarına (fıstık çamı, alaçam, akçam ağacı, yalnızca

bu üçüne), kavak ağaçlarına, genç fıstık ağaçlarına, fındık çalılıklarına, kına ağacı çalılıklarına, gül çalılıklarına, muşmula dallarına (çekinerek), bahçe kapısına, ahır kapısına, kiler kapısına, giriş kapısına (İskandinav modeli), kanatlı kapıya, sürme kapıya, dönen kapıya, asansör kapısına, çatıkatı odasının kapısına, mahzen kapısına, araba kapısına, arabaya (iki zamanlı ya da dört zamanlı motoru olan), taksilere, otobüslere, elektrikli otobüslere, tramvaylara, trenlere, gemilere, teknelere, kayıklara, şişme teknelere, uçaklara, planörlere, helikopterlere, amfibilere, bisikletlere, motorsikletlere, patinetlere, pedallı teknelere, su kayaklarına, patenlere, kayaklara, elektrik direklerine, telefon direklerine, telefon kulübelerine, trafo'lara, satış tezgâhlarına, miksaj masasına, meyhane tezgâhlarına, nota sehpa'larına, yüksek kürsülere, kitap raflarına, ambar raflarına, çekmeceli dolaplara, doğalgaz brüleri'ne, gaz maskelerine, gaz betonuna, gaz bombasına, gaz borusuna, gaz musluklarına, gaz çakmaklarına, gaz ocaklarına, gaz vanalarına, gaz türbinlerine, gaz faturalarına, gaz lambalarına, gaz bezlerine, gaz fabrikasına, gaz odasına, gaz saatlerine, elektrik saatlerine, elektronik saatlere, güguklu saatlere, kol saatlerine, köstekli saatlere, çalar saatlere, rakkaslı saatlere, pilli saatlere, buzdolaplarına, çamaşır makinalarına, bulaşık makinalarına, tost makinalarına (MSZ Somlyó marka), mikrodalga fırınlarına, televizyona, müzik setine (CD çalar eksik hâlâ), onu her şeye dayıyorum, bulduğum her şeye, meclise, babama, bir şiir dizesine, Avusturya-Macaristan sınırına, eskiden demir perdeye, Berlin Duvarı'na, şimdiyse Çin Seddi'ne, onu Pan-Am binasının duvarına doğru itiyorum, Notre-Dame'a, Stephans Katedrali'ne, Via Veneto'ya, Hodmezovasarhely'deki Szántó-Kovács heykeline, onu kakalayabildiğim her yere kakalıyorum, komşumun üstüne, kız kardeşimin, Kosztolanyi'nin kız kardeşinin, babamın -ama

onu saymıştık- postacının, onu da kendi içinde ayırabiliriz: telegraf getiren, paket getiren, gaz saatini okuyan kişinin, elektrik saatini, su saatini okuyan kişinin, sigortacının, konsolosluğun (Meksika, Danimarka, Büyük Britanya, İtalya, Norveç, Hollanda, Avusturya) şoförünün üstüne, ütücü bir kadın geliyor, ona da dayıyorum, ütüye de, onu kurşunkalemime, silgime, dolmakalemime, dosyama, kalem kutuma, mürrekkep kutusuna, baskılığıma, mektuplara, ajandama, kitapların oraya sürüklüyorum, çağdaş Macar düzyazılarına, yaşayan klasiklere, antolojilere, sözlüklere, bilimsel kitaplara, özellikle de üç ciltlik kökenbilim sözlüğüne (sözlüğün yeni bir baskısını beklemekteyim), onu ayakkabılarımın üstüne itiyorum, çoraplarımın, donumun, sakomun, kravatımın, gözlüğümün, puromun, çorbanın, etin, garnitürün üstüne, kızarmış patateslere, jambonlu yumurtalara, yükselen buhara, kokuların içine, değişik bir akşam yemeğinin hazırlıklarına, Ferrari'ye, bir kere daha Szántó-Kovács heykeline, buzullara, ovaya, Meksika birasına (somut olarak: Corona, Bohemia, Negra, Modelo, Superior, Don Equis Victoria, Sol, Indio, Montejo, Negra Leon, Nochebuena, Carta Blanca, Pacífico, Chihuahua, Brisa, Modelo Especial), bir gülüşe, bir yulaf tanesine, eksik olan bir bagete, Laci Nádaya, Elzvieta Viterbo'ya, rengineyiği etli bir sandviçe, bir çikolataya, ve son olarak: her şeyin içine, doğrudan sözcüklerimin arasına, sözcüklerin ortasına, onu sessizliğimin içine tıktırıyorum, biraz inliyor, dudakları açılıyor, salyası akıyor, aralıksız öpüşmeden dolayı bedenlerimiz çarpılıyor, diksiyonumuz bozuluyor, ağırlık merkezlerimiz değişiyor. Bütün yüz karıncalanıyor.

Bir Kadın (66)

Bir kadın-beni-seviyor. Ayakları soğuk. Yani bütün sorumluluğu üstüme alarak, yatakta ayaklarının buz gibi olduğunu söyleyebilirim. Yorganın altına sokulur sokulmaz her tarafım ürperiyor, o kurbağaya benzer gövde parçasına değeceğim için ödüm kopuyor. Dizleri ılık, karnı ise o kadar sıcak ki, bunu söyleme gereği bile duymuyorum (her şeyi yakar kül eder, vb.) Ayaklarından dolayı ikimizin de önce buzdolabı, sonra da yemek pişirmek aklımıza geliyor (önce derin dondurucu, sonra yemek pişirme). Onu seviyorum. Şu sıralar daha az yemek yiyorum, her şeyden biraz atıştırıyorum, ama yalnızca günde bir kez. Yapay bir telaşla mutfakta çevresine bakınıyor, her şey boğazında dizili kalıyor, bak, hiçbir şey geçmiyor boğazımdan, diyor ve sessiz filmlerdeki gibi gözlerini deviriyor. Yavaş yavaş soğuktan sığağa doğru, yemek pişirmeyi ve derin dondurucuyu, ayakları, odayı, evi, sokağı, Budapeşte'yi, ülkeyi, kıtayı (Avrupa), dünyayı unuttuğumuzda ve evrenin patlaması düşlerde gerçekleştiği sırada, mutlu bir şekilde kulağıma fısıldıyor: sen de boğazıma yapış.

Bir Kadın (67)

Bir kadın benden nefret ediyor. Beni iğrendiriyorsun, diyor bana, bunu bana daha önce hiç söylemedin, diyorum ona, seni kırmak istedim, diyor, ah, hepsi buysa sorun yok, diyorum, doğru, kuramsal olarak haklısın, diyor ve sessizce kusmaya başlıyor.

Bir Kadın (68)

Bir kadın beni seviyor. Beni seviyor. Gitmek istiyor. Onu bırakmalıymışım, bunu anlamalıymışım, makyajını da yapmış, giyinmiş, gitmesi gerekiyormuş. Yoksa gecikecekmiş. Sahi mi? Gecikmezmiş ama zamanında da varamazmış. Sahi mi? Varırmış ama gene de şimdi gitmesi gerekiyormuş. Yatakta yatıyorum, o da kapıdan konuşuyor. Yalnızca birkaç dakikacık, diye ısrar edip örtüyü üstümden atıyorum, şaka yapmadığımı anlasın diye. Bu gibi durumlarda en azından soytarılık yapardı, benim açımdan içinde bulunduğumuz durumun birdenbire değişmemesinden dolayı üzgün olduğunu söylüyor, öyle olmasa da öyleymiş gibi yapıyor, ama bundan belli sonuçlar çıkarmayacakmışım, o da kendisine verilen yere, ona ait olan yere yerleşmeyi her şeyden çok istiyormuş, orada kendini iyi hissediyormuş, “dünyanın döndüğü o parlak eksende”, yaşam yolunda gidiyormuş. Şimdiyse böyle demiyor. Omuzlarını silkmek üzere. Hadi başla kismaya. Neden böyle yapıyorsun bana, diye soruyor uykulu uykulu. Yalvarmaya başlıyorum, sevimlileşiyorum, üstümü örtüyorum. Elini yorganın üzerine koyuyor ve gitmek istiyor. Kol bileğini kapıyorum, çekmek istiyorum, o istemiyor, boğuşuyoruz, onu sıkıca tutuyorum, karşı koyuyor, onu bırakmıyorum, elini yorganın altına sokuyorum. Şiddet heyecan verici bir şey. Bu cinsel bir varlığın duyduğu, bastırılması olanaksız edimdürtüsüdür. Ya da korkudaki cinsellik. Teslim olmadaki cinsellik. Falan filan. Önceden hep daha gerçek oluyordu, daha şiddetli, aynı zamanda sakın, gitgide daha rahat ve özgür, “şeylerin çekirdeğine” yaklaştıkça, artan kaba kuvvet, benim kaba kuvvetim gitgide daha yumuşak, uysal ve başarılı oluyordu, evet: daha verimli. Şimdi öyle değil! Pekâlâ, sevgilim, şimdi olmasa da olur! ama daha önce kurtuluş yok! Bana ne, onlar seni bekle-

yebilirler de! Şu bok soyları seni bekleyebilir! (Başka bir deyişle, iki kızımız.) Onun yüzünü inceliyorum, bana bakıyor, gözlüğünün arkasına saklandığını ileri sürmek istemem, şehvetsiz bir biçimde duvara bakıyor, onu ne kızgın ne de hayal kırıklığına uğramış buluyorum, üzgün de değil, hayatı da berbat değil, biraz olsun bile, bence, onu zorluyorum, bileğini kıvırıyorum, hareketsiz bir el, felç! izin veriyor, kendini tatmin... tecavüz... bir taşla iki kuş, ne taş ama! izin veriyor, ben de gözlerimi kapıyorum, işimi yapıyorum, kandırmayalım birbirimizi, nasıl da döndürüyorum onu, deniyorum, fazla bastırmıyorum, hemen hareketsizleşiyor, bu neredeyse bir isyan, duvara bakıyor, kaçmayı aklından bile geçirme. Bu durumda zaten yavaş yol alıyoruz, tökezliyoruz. Boşalma sırasında biraz olsun etkilenmiş benziyor. Gitmeliyiz, diyor, ve gidiyorlar. Biraz duygulanmış bir halde kurulanıyorum. Malafatım burada, gökyüzü de orada.

Bir Kadın (69)

Bir kadın beni seviyor. Benden nefret ediyor. Beni sevip sevmemesi şu an önemli değil, benim başka nedenlerim var, bu soru bir kaçış aslında, bir soru sormak için binbir zahmete girmiş, isteksiz ve hevessiz birinin sorusundan sonra bir değişiklik olacağını umması (bu arada umut sözcüğü zorunluluğu ya da teslim olmayı kesinlikle çağırıştırmıyor) hatta bir değişikliği, gerekli değil, acilen gerekli görmesi, artık işlerin böyle süremeyeceğinin, kaba, biraz da gülünç bir belirtisidir. Dakika dakikaya ekleniyor, taze köpek bokunun eskisinin, kurumuş olanın üzerine düşmesi gibi, saat saate kenetleniyor, birbirinin içine girmiş iki çakal gibi, arada da boş hiçlik, yalnızca şu iç içe geçmişlik var, günler, yıllar birbirini izliyor, neyse bunlar önemsiz, işte o anda ona sordum, peki ne zaman (taze bir dil, hem de kocaman bir dil istemiş gibiydim, ne zaman alacaktım bu dili), o da bana sevecen bir şekilde baktı, biraz olsun bile şaşırmamıştı, sen ne zaman vereceksin? diye sordu, buna hemen yanıt verdim, her zaman! bana kalırsa her zaman! kıpırdamadık. Sonra sessizce kapıyı kapadı, demek öyle, diye duydum dışarıdan (beni hor mu gördü? dehşete mi kapıldı? vaz mı geçti?) demek her zaman. Elbette. Çakallar götten beslenir. Yoksa çakal değil de sırtlan mıydı?

Bir Kadın (70)

Bir kadın benden nefret ediyor. Beni seviyor. Şu bilinen sevme nefret etme zımbırtısı şu an için geçerli değil. Onu gördüğüm zamanları parmakla sayabileceğimi söyleyebilirim, ancak bir elimde kaç parmağımın olduğunu söyleyemem. Bir kitap bayisinin yanında durur gibi onun yanında duruyorum, roller tam belli değil, kent uğulduyor, arkamızda kişniyor, ben de seni seviyorum, diye mırıldanıyorum kendimce. Hem inanıyor hem de inanmıyor, yani bazen inandığı da oluyor, hatta bazen gizlice kusuyor da.

Bir Kadın (71)

Bir kadın benden nefret ediyor. Benden nefret ediyor. Bense onu seviyorum. O çürüyor. Saçları dökülüyor, sabahları, topak topak küçük küçük kuş yuvaları gibi yastığın üzerinde kalıyorlar, dişleri de dökülüyor, elbette saçlarından daha yavaş dökülüyorlar, diş etleri iltihaplı, damağında aft çıktı, diş köklerinin çevresinde küçük küçük iltihaplar var. İltihabın, gövdesinin en önemli parçalarından biri olduğunu söyleyebiliriz. Avuçları de nemleniyor, cildinin kupkuru olmasına karşın, koltuk altında bile, orada da iltihaplanmış kırmızı kıl köklerinin çevresinde küçük sarı damarcıklar var ve elbette bacaklarının arasından da incecik sarı bir sıvı akıp eteğini lekeliyor. Ayrıca tırnakları da dökülüyor. Ayak tırnaklarını unutabiliriz, ama bir ya da iki ayak tırnağı kararıp yere düştüğünde, yerlerine de yumrulu bir et parçası kalıp akan kanın izleri belli olduğunda, kişi bir yana, insanın midesi kalkıyor. Bunu kendisine de söylüyorum. Neden, diye soruyor gülerek, bütün insanlar ölümlüdür, öyle değil mi? Bu da mide bulandırıcı ve itici, diyorum.

Bir Kadın (72)

Bir kadın var. Beni seviyor. Ben de onu seviyorum. Şu sıralar gövdesini sıkıcı buluyorum. Burada yanımda dönüp duruyor. Malafatımı elime alırım daha iyi. Bu iyi değil, fazlasıyla dürüst bir şey.

Bir Kadın (73)

Bir kadın var. Beni seviyor. Beni sevip sevmediğini sormuyorum ona. Beni neden sevsin. Çünkü böyle anlaştık. Beni sevmesi gerektiği üzerinde mi anlaştığımız? Böyle mi olmuş? Aynen öyle. Bugün de mi? Bugün de, neden olmasın, hep on bir buçukta, Ocak'ta, yüzyıl sonlarında, sürekli... yoksa bir dinlenme günü mü uygun olurdu? Olabilir... peki hangi günü uygun buluyormuşum? Belki... belki Çarşamba. Neden özellikle Çarşamba? Çünkü bugün Perşembe. Benim küçük kavalıem.

Bir Kadın (74)

Bir kadın var. Onu seviyorum. Nokta nokta neden sevdiğimi açıklayabilirim. Özelliklerini, kötü olanlarını, iyi olanlarını, şaşırtıcı niteliklerini, beni sevgiye götüren özelliklerini sayabilirim: Yunanca biliyor, çilleri var, alnında yara izi var, silik bir ünlem işareti, köktenci, zenginliğe zaafı var, saçları gür, ağzı ekşi ekşi kokuyor, kalbi zayıf, uylukları kısa (daha çok bir tanesi), havalar ısındığında, nasıl desem, nasıl demeli, kuyrukkemiğinin altında, orada, iki tepenin başladığı, ama vadinin henüz inişe geçmediği yerdeki derisi kuruyor, dökülüyor, hatta biraz da iltihaplanıyor, Italo Calvino'yu ve yulaf ezmesini seviyor, yanmış bir teni var, bazen cesur bir hareket yapıp hem sıradan olabiliyor hem de utangaç. Onu kaç kere gördüğümü parmakla sayabilirim, falan. Seni bilmem ama ben seni seviyorum, diyorum ona. Hem inanıyor hem de inanmıyor.

Bir Kadın (75)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor. Beni sevmesi söz konusu bile değil. Her şeyden çok basketbol oynuyor. Beni duvara dayıyor, kalçasıyla beni duvara dayıyor, çalışma odasının duvarına, oturma odasınıninkine, fındık çalılığına, mahzenin kapısına, Notre-Dame'a. Ne yapacağım şimdi? Uzun zamandır antrenman yapmıyorum. Hiç yılmadan ona benim artık güçten düşmüş, işe yaramaz bir erkek olduğumu, aklını başına toplaması gerektiğini söylüyorum, onun umurunda bile değil. Bunun üzerine kalçasıyla bana tosluyor. Dizlerini biraz kırıyor, çöküyor, benimle hemen hemen aynı hizaya gelebilmek için, sonra da başlıyor. Orta sahada oynuyor. Hedefe isabet ettirme konusunda inanılmaz bir yeteneği var. Takımı birinci lige yükselince, buna bir çözüm bulmam gerekecek, bu böyle devam edemez.

Bir Kadın (76)

Bir kadın var. Beni seviyor. Her şeyden çok bale yapıyor. Tek bir gram bile fazlası yok. Her şeyin bir bedeli vardır, boynu çok garip bir biçimde kırış kırış, bir tavuğunki gibi değil de, daha çok Maugham'ın eski fotoğraflarındaki gibi, hiçbir şey sarkmıyor, ama konuşurken damarları geriliyor, ya da bir kas, ben titremeye başlıyorum, 60'lı yılların şarkı festivallerinde, Kati Kovacs'ın konserlerindeki gibi. Geriye kış sorunu kalıyor. Nasıl da doğru demişler, kış ya da surat, kırkını geçmiş bir kadın karar vermeli, ya kışı ya da suratı (kurtuluş yolu yok). Karar verilmiştir, suratı oranlı, suratının hiçbir yeri sarkmıyor, hiçbir yerde istenmedik etbeni yok, ağzının çevresindeki kırışıklıklar, gözlerinin çevresindeki buruşukluklar, zamanın durdurulamazlığından çok gerçeği gösteriyorlar. Hiç ısınmadan bacaklarını omuz hizasına kaldırabiliyor. Bazen bunu hiçbir neden olmadan yapıyor, nerede olursa olsun, ister dükkânda, ister lokantada. İnsanlar bakıyor. Gururla onların bakışlarına karşılık veriyorum. Bacaklarını açıp yere oturabiliyor. Onun yalnızca bir balerin olduğunu söylemem yetmez, o tepeden tırnağa bir dansçı, burun kıkırdaklarıyla, aşıl sınıriyle, her kıkırdağıyla, her an tam bir dansçı. Hayatımız, tütülü* ve bale pabuçlu, hiç bitmeyen bir padödö.**

*(Fr). Tutu: Balerin kılığı

** (Fr.) Pas de deux: Baleda bir kadınla bir erkeğin birlikte dansına verilen ad.

Bir Kadın (77)

Bir kadın var. Beni seviyor. (Beni seveceğinize karar vermiş bulunuyorum, dedim ona bir kere, ama bunu yalnızca parantez içinde belirtmek istiyorum.) Komünistlerden nefret ediyor. Beni ne kadar seviyorsa, komünistlerden de o kadar nefret ediyor. Daha doğrusu: Onlardan ne kadar nefret ediyorsa beni de o kadar seviyor. Nefreti dindiğinde bana olan sevgisi de sönüyor, komünist nefreti depreşmeye başladığında da aşktan yanıp tutuşuyor. Toplumsal açıdan bakılırsa, bu kesinlikle adil bir durum değil, ama toplum zaten kimin bilmem neresinde, eğer bundan (yani ondan) söz ediyorsak. Özgürce seçilmiş olan sözde sivil, birinci hükümet zamanında bir hayli inatçı olduğumuzu iddia edebilirim. Kötü olaylar olmadı, yalnızca... çoğunlukla evde yapılacak işleri, çocukların okul kayıtlarını konuşuyorduk ve bana baktığında hiçbir zaman ağlamadı, hiçbir zaman elinde jiponu, masanın, sandalyenin üstünden atlayarak, benden kaçmadı, hiçbir zaman tuvaletin kapısını açmadı.

Ama, seçimlerden sonra!.. Gene mi geldiniz? ve yıldız benzeyen gözleri parladı. Kırk yıl boyunca bu ülkede kışınızı *yaya yaya* oturdunuz... bu salaklar yine seçti sizi! Ben susuyorum, bu salakların biz olduğumuzu, bu ülke olduğunu söylemiyorum. Ben onlara oy vermedim, bunu şaka olsun diye söylemene gerek yok, onlara gizlice oy verdiysen seni öldürürüm. Sevgilim. Onun ateşini söndürmüyorum, hiç söndürmüyorum; bunlar Toskana anıları. Doğru dürüst konuşmasını bile bilmiyor şu komünistler! diye kişniyor. Gerginleşiyorum, kendimi ona o kadar yakın hissediyorum. Herkesi dolandırdılar, şimdi de bir yere sinmiş saklanıyorlar. Ülkeyi felakete ittiler, bir de şimdi ağızlarını açıyorlar. Rengim soluyor, ellerim titriyor, kalbimin atışını duyuyorum. Sendika lobicileri bunlar, diyor ve taşak-

larımı öylesine bir duyguyla, istekle ve kararlılıkla elli-
yor ki, insan bu tutkuyla yeni bir ülke kurabileceğini
düşünüyor.

Bir Kadın (78)

Bir kadın var. Beni seviyor, beni sevmiyor. Pöti Mort sırasında tutkunun fırtınalarını unutmamak gerekir, yüzüne, boynuna ya da kucağına, herhangi bir yerine, bulunduğum yere doğru bağıyorum: seni sorgucu seni –işte böylece de işin sonu geliyor. Küçük karnını kaşıyorum, kurumlar demokratikleşmeye başladı.

Bir Kadın (79)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor. İki kadın var. Hoşuna gidiyor muyuz? diye soruyorlar gülererek. Sarımsı sonbahar güneşi parlıyor, kilisenin basamaklarında bir dilenci ya da zamanın dilinden anlayan bir katedral bekçisi gibi oturuyorum. Bir Papa vekili gibi. Daha sonra elbette yanıt vereceğim, ama önce biraz zaman geçmeli. Meydana Japon turistler hücum ediyor, biz çocukları okula kaydediyoruz, iki kadın yaşamın yollarını denetliyorlar, bense doğabilimsel yönlerden sorumluyum, karşıdaki klasik kahvede garson kahveci kadınla kavga ediyor, bağırıyorlar, sonra da itişip kakışıyorlar, kilise kulesinin uzun gölgesi meydanın ortasına düşüyor, ürperiyoruz, iş hayatımızda ilerlemeler gösteriyoruz, bedenlerimizle ilişkimiz değişiyor, ateşimizi söndürüyoruz, ama kısa bir süre sonra kendini kandırmanın söz konusu olduğu ortaya çıkıyor, gürültü sonsuz, soğuk basamakların üzerinde kığımız dondu, kığımızı kaldırıp ellerimizle ovuyoruz (fizik!), bir noktada çocukların hayatlarını kendimizinkinden daha önemli buluyoruz, sonra da bundan dolayı utanıyoruz, her şey akşamüstünün mavimsi-kahve tonlarıyla boyandığında kızların yüzüne fısıldıyorum, bunun en zor soru olduğunu, öğleyin soğan yediğimi, sonra da dişlerimi fırçaladığımı, ama birazdan da anlaşılacağı gibi, bunun pek fazla işe yaramadığını, çünkü kokunun ağızdan değil mideden geldiğini söylüyorum. Yavaşça ve rahatça ikisi de çantalarını açıyorlar, Benetton yeşili çantalarını, ikisi de birer kırmızı soğan çıkarıp hart diye ısıyorlar, bir elmayı ısırmış gibi, ikisi aynı anda, Kessler İkizleri gibi.

Bir Kadın (80)

Bir kadın var. Beni seviyor (ya da nefret ediyor). Utanmazcasına yardımsever. Yaşamını dolduran şeylere karşı, bana değil. Bu konuda o kadar ileri gidiyor ki birine yardım edemediğinde son derece üzgün hatta biraz da kızgın oluyor. Hiç durmadan onun yardımcı olabileceği bir şey arayıp bulmam gerekiyor. Kendisini iyi hissetmesi için işlerimin sürekli kötü gitmesi gerekiyor. Çamaşır makinesi su sızdırdığında şans yüzüme gülüyor. Hatta su sızdırıp, aynı zamanda da tıklandığında daha da çok gülüyor. Telefon çıldırdığında. Kapının anahtarını kaybettiğimde, kapı sıkıştığında, annemle kavga ettiğimde. Garson beni dolandırdığında. Ya da taksi şoförü. Ayak bileğim, boynum ya da kalçalarım ağrıdığında. Tane hardal bittiğinde. Ya da ısırgan otu çayı. Huzursuzluğumun belirli bir nedeninin olmaması onu daha da çok sevindiriyor. Her şey yolunda gittiğinde bile –çamaşır makinesi gürül gürül çalıştığında, telefon hattı cızırdamadığında, hatlar karışmadığında, meşgul olmayıp dinlenmediğinde, sürekli olarak kulaklarıma birşeyler fısıldandığında, kapı anahtarı cebimde olduğunda, annemle aramız herkese örnek olacak derecede iyi olduğunda, garson benden para istemediğinde –çünkü bana hizmet etmek onun için bir onur– taksi şoförü eski zaman beyefendisi gibi zamanında geldiğinde, ayak bileklerimin ağrısını hissetmediğimde, boynumla kalçalarım iyileştiğinde, çokça tane hardal bulunduğunda, bütün sokak halkına ikram edebileceğim kadar çok ısırganotu çayı olduğunda– evet, gene de! bütün bunlara karşın çıldırıyor. Şükran borcu duymaktan patlayacakmış gibi oluyor. Sonra bana öyle bir bakış fırlatıyor ki her tarafımdan ter boşalıyor. Bu gibi durumlarda, yüzü kıpkırmızı olana kadar bana vargücüyle yardım ediyor, daha doğrusu boynunda ve köprücük kemiklerinde kırmızı lekeler belire-

ne kadar. Buna karşın her şeyi yapıyor, gerçekten her şeyi. Yalnızca tek bir koşulu var; hiçbir şeye çıplak elleriyle dokunmayacakmış; eldiven kullanıyor. Şu beyaz, zarif eldivenler dışında görülecek hiçbir şey yok, hiçbir yerde.

Bir Kadın (81)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor, ama yalnızca herkesten nefret ettiği için. Genç sayılmaz, iyi, ben de sayılmam. Sık sık bana ayak tabanlarıyla masaj yapıyor. Bedenimin her yerine bu yöntemle masaj yapabiliyor, son derece yaratıcı ve dayanıklı. Kulaklarıma, ensemeye bile masaj yapabiliyor. Ya da yol üzerinde olan kulak altı bezine. Malafatımdan söz etmeye gerek yok herhalde (onu tabanlarının arasında döndürüyor, ya da parmaklarıyla tutuyor, vb.). Keyfi yerinde olduğunda, ya da beklemediği bir an eline para geçtiğinde, ya da beklemediği kadar çok geçtiğinde, kabakulağımı bile azdırıyor. Felaket derecede şişiyorum! bu sırada bana eski zamanlardan söz ediyor.

Tutuklandığı gün bir polis kapıyı çaldı, deli gibi vuruyordu, nazikçe kapıyı tıklattı, bileklerine kelepçeleri taktı. Komşular nazikçe selamladılar onu, kelepçeleri görmezlikten geldiler. Evin önünde bir an kararsızca beklediler, gitmek üzereydiler, sonunda polis içi işçi dolu bir kamyonu durdurdu, kamyonun arkasına bindiler, işçiler ikisine yer açmak için sıkıştılar. Adamlar yorgun görünüyordu, herhalde işten geliyorlardı, başlarını öne eğmiş, ellerini aşağı sarkıtmışlardı, hiçbir şeye dikkat etmiyorlardı. Bu kadını mahvetmişti, bu hiçlikten dolayı her şey onun için bitmişti, birşeylerin parçası olamamaktan değil, yalnızca hiçlikten dolayı, bir tek kendisinin var olmasından dolayı kendisini çok yalnız hissediyordu, yalnız kalmak, dünyaya bileklerindeki kelepçelerle bağlı olmak ve dünyanın bu polisten oluştuğunu düşünmek onu dehşete düşürmüştü. Onun yüzünü hatırlayamıyor. Belleğinden silmiş. Büyük olasılıkla genç bir adamdı. Küçük, dar, kuş kemikli. Sol elinin ortaparmağının üzerinde iki tane siğil vardı, bir çift siğil. Ayrıca konjktiviti vardı, gözyaşları durmadan akıyordu, hep ağlıyordu.

Bunu son derece itici buldum. Erkeklerle sırayla baktım, yüzlerine biraz canlılık gelsin diye. Yapılacak bir şey yok. Bitkin ve korkaktılar. Doğal olarak bulaşmak istemiyorlardı. Ama ben anlayış gösteremedim, zor durumdaydım. Hızla ilerleyen kamyonun içinde ayağa fırladım ve bir sarhoş gibi sendeledim, eşşoğluşşekler! diye bağırdım, korkaklar, kelepçelerimle polisi de kendimle birlikte sürüklüyordum, serüven filmlerinde, hapishane- de, topa bağlı ayağını sürükleyen kahramanlar gibi. Haykırışım kısık bir kahkahaya dönüştü, bu dehşet içinde çömelmiş olan adamlarla kendim arasındaki uçurumu ancak bir kahkahayla doldurabilirdim. Sonra polis beni yerime geri çekti, kısa bir süre sonra öbürleri gibi ben de oturuyordum.

Kabakulağa dikkat etmek gerekir, taşaklar şişer, kalınlaşır, iltihaplanırlar, yani bir tanesi iltihaplanır, öbürüne de geçebilir. Bu bayağı acı vericidir, hatta verimliliği etkileyebilir, ama tam olarak iktidarsızlığa yol açmaz. Önemli olan onları sıcak tutmaktır. Bunu da ayak tabanlarıyla yapıyor. Taşaklarını ayak tabanlarıyla uyuşturuyor. Sabrı uzun sürüyor, haftalarca sürüyor, inatçı bir sabrı var, bense mutlu bir ılıkılık içinde taşaklarımın üzerine oturuyorum, ciddi ciddi kara şahin usulü.

Kamyonun arkasındaki adamlardan biri birden –belki buna konuşma diyemeyiz, çünkü söylenen herhangi bir sözcük yok ama– garip sesler çıkarmaya başladı, küçük vızıltılı bir inleme, sonra da herkes ona katıldı, bu ölü şarkıya katıldı. Son kalan enerjilerini de kullanıp benim için şarkı söylüyorlardı, beni şarkılarıyla uyuşturuyorlardı, dedi benim kadın, beni ipeksi ayaklarının arasında döndürüp uyuturken.

Bir Kadın (82)

Bir kadın var. Beni seviyor mu? Kutudan çıkarılmış gibi bir hali var. Tutkulu mu tutkulu, kitaplıkların açılış törenlerini yapmaya bayılıyor. İnsanı dehşete düşüren kıpkırmızı bir elbisesi var, genelde törenlerde onu giyer. Bunlar Macar eğitiminin sınır kaleleri, deyip başını sallıyor. Şapkasındaki küçük tüy titriyor. Bir yere kadar beni elinde tutuyor. Ona ait olduğumu ya da beni tehdit ettiğini söylemek abartı olur, daha çok ondan korkuyorum, özgürce alınmış bir kararla ondan korkuyorum. Bazı kişiler de ondan korkuyor. Kılları kızıl, açık kızıl, elbisesiyle karışıklık oluşturan tilki rengi. Çok yakından, yanı başından bakıldığında kırmızı katran ağacı ormanına benziyor (*larix decidua*). Oturduğum yerin pek uzağında olmayan dağlar var, bu dağlar tepeliklerden daha büyük değil ve kırmızı katran ağaçlarıyla kaplı. Çocukluğumda sık sık gitmişim oraya yürüyerek, bazen de okulla birlikte giderdik, o zaman çoğunlukla arazi oyunları oynardık, bugün bile alnıma batan o ağaç kabuğunun acısını hatırlarım. Kâğıt parçacıklarının üzerine yazdığımız sayıları alnımıza koyup uzun süre alnımızı ağaca bastırmıştık, bazen Kaplan ile birlikte, pazar günlerinde gerektiğinde ormanda bizim için gizlice ayın yapardı, oraya yaptığımız gezinti bile tehlikeli bulunuyordu, orman kenarında bekçiler vardı, çingenelerin yerine kadar inen uçurumun ucunda nöbet tutuyorlardı, çok katıydılar, sık sık düdüklerini anlamsızca öttürüyorlardı, yalnızca bizi korkutmak için, o sıralarda bizim küçük kilisemiz olan ormanda, soytarılık olarak nitelendirilebilecek şeyler yapılıyordu, üst-baş değiştirme, itişme kakışma, birbirinin üstüne saldırma, sonra da yeni bir düdük sesiyle yerine koşma, Tanrı'ya şükürler olsun. Ayın süresince başka bir şey yapmayı aklımdan bile geçirmezdim.

İlk karşılaşmamızın yeri de bir kütüphaneydi. O, kitaplığın açılış törenini yapıyordu, daha doğrusu geciken açılış törenini, çünkü kitaplık haftalardan beri açıktı, pek zengin olmasa da seçkin bir kitaplıktı, Wittgenstein yoksa da Musil, Musil Günlükleri yoksa da Zwetajewa vardı.

Bir Kadın (83)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor, ama kısa bir süredir. Çünkü kısa bir süreden beri maddi sorunlarımız var, gayri safi milli hasılda ve süt fiyatlarında yolunda gitmeyen bir şey var. Ama merak etmesin, ona para vereceğim, ama o zaman aylak ve lüks hayata son, yok efendim İtalyan zeytinyağıymış, yok susamlı ekmekmiş, bu böyle devam etmeyecek. Peki, nasıl devam edecek? Şimdi nasıl devam edeceğini düşünüyoruz. Bir erkek bir kadına nasıl dayanır. Toplam aylık bir ücretle mi? Uygun denebilecek, önceden belirlenmiş, taraflarca onaylanmış, pazarlığı yapılmış bir meblağ mı söz konusu? Peki, bir haftaya kadar parayı bitirirsem ne olacak? Bu senin sorunun. Aynı zamanda senin de sorunun. Doğru. O zaman gün başı ya da her buluşmamızda vermek daha iyi olur. Ama bu durumda da her gün yalnızca paradan konuşulur. Ona gizlice para verme –gizli bir hayırsever tarafından, kâğıt paraların uygun yerlere, makyaj masasının üzerine, vb. bırakılması– olasılığını bir yana bıraktıktan sonra, o an, başka bir andakinin tam tersine, bu parayı önceden belirlenmiş bir yerden gizlice almasına karar veriyoruz (sakolarımın iç cebinden, şapkanın kıvrım yerinden, vb.). Gizlilikten dolayı tartışma doğamaz, parayı da aldığı için hiçbir şey olmamış gibi davranamayız. Peki, beni utandırmayacak kadar mı almalıyım? Aynen o kadar, diye yanıt veriyorum, son derece ciddi bir tavırla.

Bir Kadın (84)

Bir kadın var. Beni seviyor. Birini sevebilseydi, elbette beni de severdi. Arkasından, onun kendini beğenmiş ve çocuksu olduğu söyleniyor. Zeki, ama duygudan yoksun. Yalnızca bahçesine ilgi duyuyormuş, dalya çiçeklerini seviyormuş, ya da her ne boksas. Özür dilerim. Şu anda hamile ve kutsal bir durumda. Güzel bir hamileliği yok. Çünkü bazı kadınlar yusyuvarlak oluyorlar, parıl parıl parlıyorlar, zenginlikleri yüzlerinden okunuyor, doğurmanın sevinci –bu biraz abartı oldu– bazı kadınların da yüzlerinden acı okunuyor, zorluk, yük taşımanın getirdiği ağırlık. Altıncı ayında, ama onunla yatmama izin vermiyor, beni gövdesinden yoksun bırakıyor. Saçma, ama ne yapabilirim ki. Başımı kucağına gömüyorum, hararetli sürtüşmeden dolayı kıllardan orkestra müziği, Satie'nin ilk bestelerinden biri. Ah, şu müzik tarihi yok mu, şu sürekli dinleme! (Kuşkusuz Haydn-Kılları'ndan da söz edebilirim, somut olarak son sonatlarından, ayrıca Beethoven'ın Appassionata adlı eserini, Liszt'in Azize Elisabeth'in Efsanesi adlı yapıtını, Mozart'ın Requiem'ini olduğu kadar Hazy-Osterwald Altı-lısı'nı da anlatabilirim.)

Bir Kadın (85)

Bir kadın var. Ah, nasıl da seviyorum onu! Nasıl da bayılıyorum ona. Nasıl da anlattı bana... Tanrı'nın insanı noğlunu kendi suretinde yarattığını nasıl da düşünmüşüm kendi başıma. Yaradılışa bir öğrenci kadar hayranım. Onu tanıdığımdan beri, dalga dalga üzerime gelen soğuk kasveti, kara acımasızlığı tanıyorum, nereden geldiğini bilmiyorum, yalnızca sesim kısılıyor, sessiz bir ağlama nöbetiyle sarsılıyorum. Hayır, sarsılmıyorum, bunu da açıkladı bana. Kimin için ağlayacakmışız? Kendimiz için mi? Sanki Tanrı bizi gerçekten kendi suretinde yarattı! Ben bir melek olduğumu öne süren bir kaya parçası gibiydim. Kadın masumiyete ilkin bedeniyle (bildiğim kadarıyla her şeye teknik açıdan yaklaşıyor, bu yüzden getirdiği açıklama çok kolay değildi, cesur ve şehvetli biri, ama gene de), sonra da bedeninin yokluğuyla (çekingenlikte karar kıldık, sonra da rastlantısallığa bıraktık kendimizi) bir son verdi, beni nihayet kendi kendime bıraktı, beni uyandırdı, kendimi, yani bu parlayan hiçi göreyim diye. Avuntu yok, ne avuntu ne de ölümsüzlük var.

Bir Kadın (86)

Bir kadın var. Beni seviyor. Sırtında bir siğil var, büyüyen bir et parçasıyla siğil arası bir şey. Ben de onu seviyorum. Ondan kurtulmak zor. Her şey tam anlamıyla hazır olduğunda ve ben yalnızca keyifsiz, ters değil aynı zamanda da kararlı olduğumda (bu durumlarda hep Effi Briest'i düşünürüm, benim örnek aldığım kişidir) bana sakince ve önemsiz bir şey söylemiş gibi, sabahleyin, yüzüstü yatarken tavanarasındaki pencereden geçip giden bulutları izlediğini ve bir kâğıda karalanmış olan sözcüklere baktığını söyledi. Bu karalanmış olan sözcükler senin için birer duaydı, dedi. Tanrı'ya inanmadığı için ona çıkıştığımda, teslim olurmuş gibi başını sallıyor. Ama teslim olmuyor, bir kartı daha hazırda duruyor, annenin gözleri kadar gri, diyor. Yani şu kâğıt parçalarından vazgeçemiyorum, kusura bakma Effi.

Bir Kadın (87)

Bir kadın var. O sanki benim koruyucu meleğim. Tanrı seni korusun, diye üflüyor suratıma, kanatları bısırdıyor, sevecenlikle yüzümü ısıyor, eğer tek başıma seni koruyamazsam, diyor ve gidiyor. Çok gülüyor, geniş diş etleri ve dişleri gözüktüyor. Nietzsche'nin atı, diye düşündüm bir keresinde (o zaman yirmi beş kişilik patatesli gulaş çorbası pişirmişti). Acı çektiği anlaşıyor, o her ne kadar bunu saklamak istese de saklayamıyor, yoksa çok yorulurdu. Saklamaya çalıştığı için yoruluyor, sonra dehşete kapılmış gibi önüne bakıyor, fındık rengi, parlayan gözleri, kontratı uzatılmamış bir mankeninki gibi. Bir taraftan çekiyor, yaşamı boyunca çekmiş olduğu ağrılar var. Yedi yaşındayken onu yanlışlıkla evde unuttmuşlar. Bir başka keresinde de tam uyanırken yüzünde parmak kalınlığında kıllı bir solucan dolaşıyormuş; günlerce neredeyse kusmak zorunda kalmış. Otuz yıldır inmeli annesine bakıyor; annesinin arada sırada, ender olarak bilinci yerine gelir ama o zaman da kendi kızından hiçbir neden olmadan nefret eder. Kadını bir anne olarak, kendisi de daha iyi bir durumda değil, yedi çocuk kaybetmiş, hepsini de beşinci ayında, sonra da küçük bir erkek çocuğunu evlatlık almış, bu çocuk da onu sonra soymuş, falan. Erkeklerle de arası iyi değil, ben dahil. Öyküleri hüznü. Bu işin bir yanı. Öte yandansa, yaşamın kendisinden acı çekiyor. Yani bütün bunlar başına gelmemiş olsa da yine aynı şekilde önüne böyle boş boş bakardı. Bu onu Tanrı'ya yaklaştırıyor, bu binbir dert vadisinden çekip gitmeyi arzularak yaşamını Tanrı'nın eline bırakmak istediğinden değil, hayır, ama sürekli olarak kendi kusurlu hissediyor ve bunun Tanrı'yı kırdığını ileri sürüyor, bu yüzden acı çekiyor, yani başka bir şey yapamayacağından dolayı çekiyor, bundan farklı biri olamaz o, çünkü o bir insan, Tanrı da Tanrı.

Bazen onun delirmiş olabileceğini düşünüyorum. O gerçekten bu dünyaya ait değil, insan bu durumda kendinden utanıyor. Doğal sabunlarla yıkanıyor, deodorant kullanmıyor, bu yüzden de ter kokuyor. Bazen sıvı rejimleri yapıyor, bunu da soluğundan anlıyorum. Uyuduğunda yüzü güzel. Bir keresinde telefona delice bağırdığını duydum (benimle konuşmuyordu: Noktalı virgülü nereye istiyorsam oraya koyarım! Pekâlâ, acı çekiyor olabilir. Ben ne yapacağımı şaşıyorum, biraz da korkuyorum ondan. Odadan geçerken üstüme eğiliyor, ben de uyuyormuş gibi yapıyorum. Yüzümü inceliyor. Öyle anlarda benden nefret ettiğini düşünüyorum. Ama belki de yanılıyorum, bunu da düşünüyorum. Çıplak uyurum hep, gövdem incelendiğini hissediyor. Kadınım kıpırdamıyor. Tanrı seni korusun, diyor, o sırada kanatları hışırdıyor, sevecence yüzümü ısıırıyor. Eğer ben tek başıma koruyamıyorsam, diye ekleyip kaçıyor.

Bir Kadın (88)

Bir kadın var. Gönlümü aldı. Birbirimize uygun değiliz. Bu bazen rahatsızlık yaratıyor, bazen de yaratmıyor. Rahatsızlık yarattığında ondan nefret ediyorum, o da o zaman inanılmaz derecede bana olan hayranlığını gösteriyor. O zaman kalçaları genişliyor, yürüdüğünde sallanıyorlar. O zaman dudakları kalın, düşünceleri sıradan, kıcı dümdüz, soluğu ekşi. Normalde yıldırım gibi hızlı biriyken şimdi yalnızca tetikte. Normalde durumu mantıklı bir biçimde karşılamasına karşın şimdi kendini ben-cilce ön plana çıkarıyor, normalde var olan çeşitlilik şimdi tekdüzelik oluyor, pahalı ve zor bulunan parfümü aslında bok gibi kokuyor, normalde neşeli neşeli gülmesi şimdi bir gürültüye dönüşüyor. Mizah anlayışını neşe oluşturuyor. Sevecenliğiyle yalnızca birşeylerin hakkını ödemek istiyor. Normalde katı görünen şimdi kaba, keyif keyifsizlik oluyor, keyifsizlik hoşnutsuzluğa, kıpır kıpır bakışı da can sıkıntısına dönüşüyor. Falan feşmekan, ne olursa olsun her şey böyle. Kadın rahatsızlık yaratmadığında ondan etkileniyorum, soluk soluğa kalıyorum, onu görür görmez dizlerim titremeye başlıyor, ellerim terliyor, Tanrı tarafından seçilmiş olduğumu düşünmeye başlıyorum, çünkü onun gibi bir kadın beni dikkate değer buluyor, o da lütfedip bunu kabul ediyor. Göğüsleri erken gelişmiş bir genç kızinki gibi. Kalçaları Tuna Nehri'nin kıvrımlarını andırıyor (enerji santralinin önündeki kıvrım gibi). Kucağı her şeyi yakıp kül eder. Cildinde bir tane bile yaşlılık izi yok, yani tam bir mücevher. Dudaklarının kendine ait bir yaşamları var, gıcıklanıyorlar, onlar birer küçük ahududu, bir tür meyve değiller ama tadı ve rengi var (zerafet ve ateşlilik, her şey yerli yerinde). Bakışı iç gıcıklayıcı. Yürüyüşü kesinlikle salıntılı değil, tam tersine ölçülü. Günümüzde onun kadar hoş adımlarla yürüyen kadın kalmadı. Onu taşıyan

bu adımların izi sıra dünya yeniden varlık buluyor, kent semtleri, bulvarlar, yürüyüş yolları, bir Corso, akşamsefaları, salonlar, bir teras, servis tepsi, şampanya. Yanıma iyice yaklaşabiliyor, gövdeme, özellikle de arkadan, kimse bu kadar yanaşamıyor bana. Saatler boyunca pencerede durup, kentin ışıklarını izliyorum, o da arkamda duruyor. Gövdesiyle kaburgalarımın içinden geçiyor. Ağrının sonu vardır, canım, diye fısıldıyor. Ama bağırarak gerek, neçesse est. Bütün gücünle bağırmalısın. Bu bir çarpıtma değil, işin gerçeği. Sana vurduğunda bağırmalısın. Tokat yediğinde bağırmalısın. Bağırmasan daha kötü şeyler olabilir. Gelgelelim, belli bir çaba gösterip bunun sonucuna ulaşamadığı için hayal kırıklığına uğrayıp isteğini kaybetmiyor insan, çünkü bu daha başka “şeyler” doğururdu, ama bağırarak acıyı örter, bağırarak seninle acı arasında durur, buna da senin hemen gereksinmen var, herhangi bir şekilde, ne yapıp edip, bitimli olanın sınırsızlığını aşmak istiyorsan.

Yakın olmak.

Bir Kadın (89)

Bir kadın var. Benimle erkeklerden konuşuyor. Düşünce alışverişinde bulunuyoruz. Şu sıralarda bir Jenö'den söz ediliyor, tam bir beyefendi ve büyük şirketlerde prim hesaplarına bakıyormuş. Yo, yo, yo, yo, bunu yapamam, diyor ve ellerimle kendi yüzünü kapatıyor. Her şey o kadar kırılgan ki, bir cam gibi, böyle her şey; ben burada durduğumda, o küçük yumruklarını bana doğru sıktağında yaşam çok güzel oluyor, neredeyse uçuyorum ve sevimli oluyorum. Bana böyle bakman yetiyor –ya da Jenö'nün sana bakması, diye sıkıştırıyorum araya– sevinçten uçan ben elinden kaçmayacağım ve dünya çok daha kolay dönecek. Jenö de mi havaya karışmış? Eliyle hayır işareti yapıyor. Senin yerini Jenö'nün almasını istemem. Şaşkın şaşkın parmağıyla yüzümü okşuyor, ne demek istemem, aldı bile. Yine hemen yumruklarını oynatmaya başlıyor, sıktağı parmaklarına bakıyor, görüyor musun? biraz daha hareket ederlerse... Elini sallıyor, ben bir hiçim, bir hiç, bok herifin teki. Sohbetimizin akışını değiştirmeye çalışıyorum, ama o zaman bile durumumuz iyi olmuyor: sürekli zavallı Zwetajewa'nın konumuna düşüyor: bir sevgilisiyle birlikteyken öbür sevgilisi için üzülüyor.

Bir Kadın (90)

Bir kadın var. Beni seviyor. Benden nefret ediyor. Beni seviyor. Benden nefret ediyor. O bir kadın değil, bir adam. Beni seviyor. Benden nefret ediyor.

Bir Kadın (91)

Bir kadın var. Bazen yıllarca birbirimizi görmüyoruz. Demek istediğim, dişlerimi fırçalarken umulmadık bir biçimde yirmi sekiz yıl geçiyor. Yirmi sekiz yıl az buz değil. Yaşamımda iki kere dişlerimi fırçalamama zaman yok. Ama yüzü hiç değişmedi, hâlâ kırmızı yanaklı bir kız yüzü var, gözlerinin parıltısı da sönmedi, sesi de eskisi gibi. Daha dişlerimizi fırçalamaya kalmadan, kilo almaya eğilimli olduğunu düşünmüştüm, doğru düşünmüşüm, kilo aldı, her tarafı değil, kalçalarıyla poposu. Poposu artık büyük. Kocaman değil, gözlerim kamaşmıyor, yere devrilmiyorum, ağzım açık kalmıyor. Poposu artık büyük, sevimsiz, can sıkıcı bir biçimde büyük. Yirmi sekiz yıl geçti ne de olsa. Geçenlerde ayak bileğini kırdı. Mutfakta yerde duran kara lahanaya basıp kaymış. Hay Allah! Oğlumuzun fotoğrafını gösterdiğinde çılgılık attım, ne kadar da güzel, yüz çizgileri zarif, sarışın lüleleri bir meleğinki gibi. Tadzio, tam bir Tadzio, diye bağırdım gururla. Her akşam küçük, hareketsiz ayak bileğini ve bütün bacağına öpüyorum, söz konusu karmaşık bir kırılma, bilek dönmüş, Macaristan maçında İsveçli Brolin'e olduğu gibi. Yukarıdan aşağıya kadar iniyorum: aynı şekilde de geri dönüyorum. (Ah şu bitmeyen Tuna kıvrımları, kaynaklar, pınarlar, ama bu bilinen bir şey zaten!) Tadzio beni tam on ikiden vurdu. Anne, lütfen anlayın artık! diye bağırdı oğlan. Kadıncağыз hemen mutfığa kaçtı, nereye bastığına bakmadı ve iş işten geçti. Anla artık, anne, yalnızca geziyorduk! ve, hop, bileği döndü. Benim kadınla ikimiz oğlumuzun yanında kendimizi tı tı duyuyoruz, Noel zamanında oğlumuzun erkek arkadaşını bize davet ediyoruz, ama o vicdanı el vermediği için gelmiyor. Bazı günlerde varis sorunları kafamı kurcalıyor, her şeyin nasıl olacağı, torunların yerine nelerin olacağı düşündürüyor beni, daha pek çok şey. Her akşam dişlerimi fırçalıyorum.

Bir Kadın (92)

Bir kadın var. Beni seviyor. Aslında nefret edemiyor. Böyle bir becerisi yok. Bunun elbette sevgiyle bir ilgisi bulunmuyor. Goethe'nin tıpatıp bir kopyası. İki yumurta gibiler. Alnı, saçları, bakışı, göz yuvarları. Bunu ona sürekli söylüyorum, o ise bana inanmıyor. Goethe'nin resmine bakmak bile istemiyor. Neden korkuyorsun? Yanıt vermiyor, dudaklarını sıkıyor, boşluğa bakıyor. Kleist'a mı benzemek isterdin? Omuzlarını silkiyor. Korkarım Kleist'ı tanımıyor bile. Belki adını bir kere duymuştur. Birçok şey bilmesine karşın eğitilmiş biri sayılmaz. Çıtkırıldım bir varlık, uzun yıllar yalnız yaşamış, daha doğrusu yalnız kalmak için köşesine çekilmiş. Uzun uzun, derin derin düşünüyor, bu yüzden çıktırıldım bir varlık o. Bu halini sözcüklerle anlatamıyor, buna karşın, çok belirgin olan nezaketi hiç zedelenmiyor. Büyük bir olasılıkla bu nezaket onun doğasında olan bir şey, yani sonradan edinilmiş bir şey değil. "Bilge" sözcüğünü kullanmaktan kaçınmamalıyım, çok nazık, bilge biri. İyi çalışıyor, yüzyıllardır çalışıyor. Bir makine gibi çalışıyor. Daha çok hayvan gibi. Onu uzaktan izliyorum, telaş içinde, yüzü kızarıyor, kocaman alnında ter damlaları belirliyor. Onunla konuştuğumda dikkatlice dinliyor, başı yana kayıyor, gülüp gülmediğini kestirmek zor oluyor. Johann Wolfgang, diyorum soluk soluğa, eliyle saçlarımı okşadığında.

Bir Kadın (93)

Bir adam var, beni seviyor, bir kadının sevgisiyle seviyor. Bunu çok önceden tahmin etmiştim ama üstünde durmamıştım. Gerektiğinden daha az düşündüm bunu. Herhangi bir nedene bağlamak zor olur. Dün şöyle bir mektup aldım ondan.

“Sevgilim,

“Bu mektubu sana Frankfurt’ta kutu gibi bir odadan yazıyorum. Oda tam bir kutu, ona artık vatanım diyorum. Bir kutu. Hepsi bu, yaşamım da. Kapı kilitli, pencereden bakamıyorum, pencerede iğrenç bir plastik jaluzi asılı, pencerenin dışında da duvar var, Mainhattan, öyle diyoruz. Bütün yaşamım boyunca yalnız bir insandım, ama yalnızlığı hiç şimdiki kadar yaşamadım, terk edilmişliği de. Ya da yalnızca bir yabancı oluverdim. Kent iğrendiriyor beni, her tarafta iyi giyimli, berbat suratlı insanlar. Burada her şey olabilir, kimsenin kimseye güveni yok.

“Bu mektubun seni şaşırtacağını biliyorum, ayrıca sen dememin de seni şaşırtacağını biliyorum, çünkü beni de şaşırtıyor, kafamda hep siz diyorum. Hep. Evde bu mektubu hiç yazamazdım, cesaret edemezdim, bana fazlasıyla yakındın, gerçekte ben hep seninleydim, hep, mektup yazmama ‘gerek yoktu ve yazmamalıydım’. Şimdiyse, sensizliğe dayanamıyorum. Benimle konuşmanı *istiyorum*, benimle gerçek insanca sözcüklerle konuşmanı *istiyorum*.

“Aramızdaki bu yeni uzaklık olmasaydı, ne kendime ne de sana, kesin olarak bildiğim, hep bilmiş olduğum ve hep bileceğim şeyi, yani sana gereksiniminin olduğunu, düşüncelerine, duygularına, dostluğuna gereksinimin olduğunu söyledim.... Neden birlikte çalışmıyoruz? Senin bir resmini aldım yanıma, ama o resim yaşamıyor, konuşmuyor, sürekli okşadığım parlayan bir kâğıt parçası. Ge-rek-siz bir şey!

“Senden rica ediyorum, yazdığım bu mektubu günah çıkarma olarak gör, bu yalnızlığı bir tek seninle paylaşabilirim, başka herhangi bir girişimi kendime yakıştıramam. Bilmediğim, gizli ama var olan bir nedenden dolayı sevgi hakkımın olmadığını biliyorum, yalnızca ruhumla sevebilirim, bedenim sevginin ne olduğunu bilmemeli, bilmiyor da. Şimdiye kadar sevip sevemeyeceğimden kuşkulanıyordum. Ama sevebiliyorum. Seviyorum, seviyorum, seviyorum. Yaşamımdaki tek gerçek sensin. Senden nereye kaçabilirim ki? Şimdi bunu söylediğim için mutluyum, sonunda özgürüm, ama bu özgürlük bana hak tanımıyor, seni de hiçbir şeye zorlamıyor. Sevgili, yumuşak yürekli ol, tedirgin ya da suskun olma. Sana bir kez daha söylüyorum: Seni seviyorum, görüyor musun, kalem elimden kayıyor, yazmak bile zor geliyor bana. On yıl bekledim bunun için.

“Şunu bilemelisin, bilmeni istiyorum ki seni kaybetmek istemiyorum. (...) Şu an gece, ama biliyorum ki yarın bu mektuptan vazgeçeceğim.”

Şimdi onuncu kere okumuş oldum. Ezbere biliyorum artık. Ellerim titriyor. Korkuyorum ve hıçkırıyorum. Yarın ne korkacağım ne de hıçkıracağım. Ama mektubu sözcüğü sözcüğüne bileceğim, ezbere bileceğim, kafamda tutacağım, belleğimde. Onu tanıyor olacağım: mektup olmadan da.

Bir Kadın (94)

. Bir Kadın var. Beni seviyor. Hiç soluk soluğa kalmıyor. Neden? Oysa onunla birlikte olmak güzel, ama soluk soluğa kalmıyor. Şimdi beni en çok bu rahatsız ediyor bu dünyada, yalnızca benim duyduğum, göklere ulaşan arzunun feryadını duyduğum bu sessizlik, bu ses bozukluğu rahatsız ediyor beni.

•

Bir Kadın (95)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor. Beni seviyor, şeytanın kutsal sudan korktuğu gibi malafatımdan korkuyor. Ondan ürküyor, cesaretini kaybediyor, ellerini çırpıyor, bağırıp masanın üzerine zıplıyor, bir fare görmüş gibi. Konuklar geldiğinde ve masa kurulu olduğunda bu daha da utandırıcı oluyor. Masamız hep güzel ve zevkli bir şekilde kurulu oluyor, bazen tabakların ortasında bıçak gibi uzun bir kabak duruyor, bir başka zaman da masa bir kılıç darbesi yemiş gibi bir metrelik bir pırasa tarafından ikiye bölünmüş oluyor. Genelde akşam yemeğine gelenler dostlarımız olduğu için bizi anlıyorlar. Bir süre bekliyorlar, ama kadının korkudan kıpırdayamadığını gördükten sonra yola düzülüyorlar, çoğunlukla çocuklarımızı da alıp yakındaki bir lokantada yemek yiyorlar. Yalnız kalır kalmaz onu yatıştırmaya çalışıyorum, ama o ancak fare deliğine geri döndüğünde sakinleşiyor. Ama bazen korku onu o kadar sımsıkı sarıyor ki, ne yaparsam yapayım sakinleşemiyor. Ne olursa olsun birazcık atıştırıyoruz, konuklar geri dönene kadar yemekler bozulmasın diye. Konuklarımız olmadığında –çok büyük bir evimiz yok– büyük davetler de olmuyor, yalnızca akşam yemeği biraz gecikiyor.

Bir Kadın (96)

Bir kadın var. Benden nefret ediyor. Utanmaz biri, bunu kabul ediyorum, ama utanmaz biri olması için zorlamıyorum. Beni toplum içinde ellemesine bile izin veriyorum. Çıplak ayaklarını masanın altından bacaklarıma değdiriyor. Ortam elverdiğinde ayağını dizime dayayıp bacağımla gövdeleme doğru itiyor. Ya da boynumu ısırtıyor. Gözlerine bakmıyorum, gizlice ben de ona dokunuyorum, onu elliyorum, yokluyorum. Tahrik, bu sözcük en uygunu. Kendine hâkim olamıyor, yarım kilometre uzaktan görüldüğümde bile kendine hâkim olamıyor. Ayrıntılara girmek istemiyorum. Boynunu okşadığımda gövdesi infilak ediyor. Kente daha çabuk ulaşmam için beni trene kadar arabayla götürüyor, ben de onun boynunu okşadığımda, hemen arabayı yol kenarına çekiyor, durma yasağını iplemeden, sonra da taşaklarıma gömülüyor. Genelde fermuvarla boğuşuyor, bu yüzden ona yardım etmek zorunda kalıyorum, ama yardımım işe yaramıyor. Ağzında olmamı ne kadar çok sevdiğine beni inandırmaya çalışıyor, ama bunu sanki gücenerek söylüyor. En azından ben öyle hissediyorum. Yaya gitseydim istasyona daha çabuk varırdım.

Bir Kadın (97)

Bir kadın var. Beni seviyor. Beni gitgide daha az sevip gitgide daha çok istiyor. Onu eskiden hep duvara dayardım, o da kendiliğinden kapıları açardı. Şimdi parmağımı bile kıpırdatmaya gerek kalmadan alıyor beni içine. Tuza uzandığımda bile içine giriyorum. Tramvayda aynı anda biletlerimizi zımbalıyoruz. Soluk aldığımda, havayı onun ağzının içinden çekmeliyim. Bir gün onun köpek dişini kendi ağzımda buldum, ben artık bir Şamanım. Kendimi gitgide daha az tanımlayabiliyorum. Bana ait bir diş fırçam bile yok artık.

Petér Esterházy *Bir Kadın*'da birbirinden farklı 97 kadını anlatıyor. Ama kitabın adı *Bir Kadın* olduğu için, biz de aptal olmadığımız için, bu kitapta tek bir kadının 97 farklı yönü, görünüşü, yüzü sözkonusu olduğunu ve sonunda bütün bu sözcüklerin bir ilan-ı-aşk yerine geçtiğini sanıyoruz. Gene de 97 kadın birbirinden farklı olduğu için, ayrıca biz de sandığımız kadar zeki olmadığımız için, kitapta acaba 43, 16 ya da 3 kadın olup olmadığını düşünmeye başlıyoruz: anne, sevgili ve - yok bu çok basit olurdu. Bu yüzden bütün bu hesaplamalardan vazgeçip bu kitabı oluşturan duyuların tiyatro oyununa bırakalım kendimizi. Yazar kendini bir kadın uzmanı olarak göstermiyor, o daha çok kadınları yaratıyor, yani bir sevgili. En azından erkek olarak.

Petér Esterházy bir yandan da bir kadın futbol takımının maç sırasında erkek defans oyuncusu gibi davranıyor. Ama belki de bu takımın antrenörüdür. Ya da eski antrenörü, işine daha yeni son verilmiş bir antrenör, ya da bütün seyirciler gibi kendini beğenmiş bir antrenör.

Bir rüya kitabı bu, bütün rüyalar gibi de gerçekten başka bir şey değil.

Roman

